

1800 1801 1802 1803 1804 1805 1806 1807 1808 1809 1810 1811 1812 1813 1814 1815 1816 1817 1818 1819 1820

1821

1822 1823 1824 1825 1826 1827 1828 1829 1830 1831 1832 1833 1834 1835 1836 1837 1838 1839 1840 1841 1842 1843 1844 1845 1846 1847 1848 1849 1850

உனக்காக, கண்ணே!

(நாவல்)

திரைப்படம் - கண்ணே!

சிற்மி

MUTHUCHUDAR
33, MANIPAY ROAD
JAFFNA

முத்துச் சுடர்

ஐபிலி பசார்.

யாழ்ப்பாணம்.

MUTHTHU CHUDAR—1
UNAKKAKA KANNEI.
Novel by **CHIRPI.**

First Edition January 1973

Price 3/25

Publishers: - Muththu Chudar, Jaffna.

Sales Rights: M/S MODEL INVESTMENTS LTD.

Jubilee Bazaar,
Power House Road,
JAFFNA. (Ceylon)

Printers: Sivakumaran Press, Atchuvady.

ஒன்பார்க்கு நேயர்களை!

தூண்டுணை விசித் தமிழ் மணம் பரப்பிட முத்துச் சுடரின் முதற் சுடரைப் பெருமையுடன் ஏற்றுக்கின்றோம்.

புத்தக வெளியீட்டுத் துறையில் அனுபவமுடையோரின் எச்சரிக்கைகள்; ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் அக்கறை யுடையோரின் ஆசிகள்; நல்மனம் படைத்த இலக்கிய நண்பர்களின் ஆலோசனைகள்; எமது துணிச்சல்—இவையே இந்த இலக்கியப் பணியின் மூலதனம்.

பிரபல எழுத்தாளர் "சிற்பி" அவர்களின் அருமையான நாவல் எமது முதற்சுடராக ஒளிவீசுகின்றது. "மொடல் இன்னைஸ்-மென்ட்ஸ் லியிட்டெட்" நிறுவனத்தினர், காலமறிந்து நிதியுதவி செய்திருக்கின்றனர். அச்சுவேலி சிவசுமரன் அச்சகத்தினர் நூலை அழகாக அச்சிட்டுள்ளனர்; ஓவிய மன்னர் "வி. கே." அவர்கள் அட்டையில் தன் தனித்துவ மத்திரையைப் பதித்திருக்கின்றார். சுன்னைக் கிருமிகள் அழகாகத்தினர் அட்டையின் அழகக்கு அழகட்டியுள்ளனர். திரு. க. இலங்கை நாதன், திரு. து. சிவலிங்கம் ஆகியோர் எமது இலக்கியங்களாக உகவினர். இவர்கள் அனைவருக்கும் எம் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

இன்னும் பல எழுத்து நெந்தர்களின் இலக்கியப் பொக்கிஷங்கள் முத்துச் சுடரில் பட்டொளி வீசிப் பரிமளிக்கவுள்ளன.

பணம் கொடுத்து வாங்குங்கள்; உங்கள் கருத்துக்களை மனந் திறந்து எழுதுங்கள்.

மன்னது முத்துச் சுடரின் தூண்டுகோல். பின்னது எழுத்தாளர் உள்ளத்து உண்மை ஒளியின் தூண்டுகோல்.

2 ஆவது மாடி,
 ஜூபிலி பசார்,
 பின்சார நிலைய வீதி,
 யாழ்ப்பாணம்.

— முத்துச் சுடர் மன்றம்

சந்திப்போம்

யார் இந்தச் சிற்பி?

ஈழத்து எழுத்துலகில் ஒரு மைல்கல், திருப்புமுனை, வானவில், விளம்பரமோ, படாடோபமோ நாடாத மெளன சேவையாளர். பண்புமிக்கார், நல்லவர், இனியவர். இலக்கியத்தில் திட்டவாட்டமான கொள்கை, இலட்சியம் உடையவர். ஈற்றவர் மிரட்டலுக்குப் பயந்தோ அல்லது அற்பசலுகைகளுக்காகவோ பச்சோந்தியாக மாறாதவர். அரசியல் கட்சிச்சார்பின்றி, அந்நியருதவியின்றி, வாசகனையும் (ஓரளவுக்கு விளம்பரத்தையும்) நம்பி "கலைச்செல்வி"யை நடாத்தியவர். ஒரு எழுத்தாள பரம்பரையைத் தானே உருவாக்கியவர். யாழ்ப்பாணத்தமிழ் எழுத்தாளர்சங்கம், இலங்கைத்தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் ஆகியவற்றில் பொறுப்புகள் பல

ஏற்றுச் சாதனைகளை நிறையப் புரிந்தவர். ஈழத்து எழுத்தாளர் பலரின் சிறுகதைகளைத் திரட்டி ஒருநூலாக வெளியிட்டு கடல்கடந்த மதிப்பை ஈட்டிக் கொடுத்தவர். எழுத்துத் துறையில் நாவல், நாடகம், சிறுகதை எல்லாமே அவருக்குக் கைவந்தகலைதான். ஏற்கனவே சிறுகதைத் தொகுதியொன்று அவர் படைப்பு. பரிசுபெற்ற பல நாடகங்களைப் படைத்தவர். மணியர்ன எழுத்து, கணரென்ற குரல், கம்பீரமான தோற்றம், மேடைப் பேச்சாலும் யாரை

யும் உயக்கவல்லார். அகத்திலும் புறத்திலும் தூய்மை. உள்ளத்தில் உண்மைஒளி. இவருடைய எழுத்தில் விரக்தி, கோப தாபம், காய்தல் உவத்தல், மேளதாளம், சலசலப்பு இல்லை. இங்கிதமான இனிய ஈகம் தரும் இதம் இருக்கும். நேர்மை இருக்கும். பண்பு இருக்கும். அலுக்காத, சலிக்காத, அருவருப்புத்தராத, காலத்தை மேவும் ஆற்றொழுக்கு நடை இவருடையது. ஆசிரியத் தொழில் பார்ப்பவராயினும் தமிழை முதற் காதலாய்க் கொண்டவர். இவர் போதிக்கும் கல்லூரி எதுவானாலும் அங்கே ஒரு இலக்கிய விழிப்பை அப்பட்டமாகக் காணலாம். எங்காவது ஒரு நல்ல கதையைப் படித்தால் அதை எழுதியவருக்கு ஒரு அஞ்சலட்டை பறந்துவரும்—பாராட்டி. இளவல்களைத் தட்டிக் கொடுப்பார்.

இவரை இருட்டடிப்புச் செய்யச் சக்தி உண்டு. ஆனால் வரலாற்றில் தூணாக நிலைத்து நிற்கக் கூடிய சாதனைகள் இவருடையவை. எதற்கும் பின்னணி யொன்றிருக்கிறதல்லவா? அது இவருக்கு வாய்த்த பேறு. பின்னரென்ன? சொல்பவை பல. செயலில் காட்ட எத்தனை பேரால் முடியும்? வெறும் வார்த்தை ஜால வித்தையல்ல எழுத்து. அதற்கு மேல்..... எவ்வளவோ இருக்கிறது! அவ்வளவும் உள்ளவர் தரன் சிற்பி.

தேவன்-யாழ்ப்பாணம்

சிந்திரியோம்

சிந்திரியோம் அவர்களின் துணிச்சலைப் பாராட்டுகின்றேன். தனது நவீனத்தோடு அதுகுறித்த கருத்துக்களையும் கூடவே பிரசுரிப்பதென்றால், அதற்குத் தகுதியானதொரு தன்னம்பிக்கை தேவை. “ஆக்கவேலை செய்ய விரும்புகிற எல்லாருக்குமே தன்னம்பிக்கைதான் அவசியம்” என்பது ஆசிரியரின் கருத்து. கலைச்செல்விப் பண்ணையில் ஒருவனாகிய நான், அப்பண்ணையின் ஆக்க கருத்தாவின நவீனத்தை விமர்சிப்பது ஒருவகையில் என்னை நானே விமர்சிப்பதாக அமைகின்றது.

(அ) விமர்சகன் (ஆ) வாசகன் என்ற இரு நிலைகளில் நின்று இந்நவீனத்தை எடைபோட முயன்றிருக்கின்றேன்.

(அ) கரு, பாத்திரப் படைப்பு, நடை, உத்தி, சமூகப் பயன் என்ற அளவுகோல்களின் துணையுடன் “உனக்காகக் கண்ணை” என்ற இந்நவீனத்தை விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது..... இது இலக்கியத்தரமானதா?

சந்தேகமின்றி இலக்கியத்தரமான நவீனமே.

ஆசிரியரின் கதைத்தடத்தை நாம் இலகுவில் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. “துன்பக் கதைகளைப் படிப்பதில் வாசகர்கட்கு இருக்கும் ஆவலும் ஆர்வமும், இன்பக்கதைகளைப் படிக்கும்போது இருப்பதில்லை. அதனாற்றான் இன்றும் அம்பிகாபதி - அமராவதி, லைலா-கயஸ், அனூர்க்கவி-சலீம் கதைகளை விழுந்து விழுந்து படிக்கின்றார்கள். இந்தக் கதைகள் சாகாத கரதல் கதைகளாக இன மத மொழி

வேற்றுமைகளைக் கடந்து எல்லார் இதயத்திலும் சிரஞ்சீவிக் கதைகளாக விளங்குகின்றன'' என்று ஓரிடத்தில் ஆசிரியர் கூறுகின்றார். அதனாற்றான் போலும், சாதிப்பாருபாடு அரசியல் கருத்துக்கள் என்பன போன்றல்லாது, காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்த காதல், கோபம், பொருமை முதலான மனிதகுலத்தின் நிரந்தர உணர்ச்சிகளில் ஒன்றைத் தனது நவீனத்தின் கருவாகக் கொண்டுள்ளார்.

இந்நவீனத்தின் பாத்திரப்படைப்புகள் யதார்த்த பூர்வமானவை. கதையின் நாயகனான சண்முகம் இன்றைய இளைஞர் சமூகத்தின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கின்றான். தயர்களையும் சமூகத்தின் சொற்களையும் கண்டு பயப்படும் பலவீனன்; கோழை. பெண்மையின் மெல்லிய உணர்வுகளை அகற்றின் பலத்தோடும் பலவீனத்தோடும் பிரதிபலிக்கும் சாவித்திரி; சமூகத்தையும் அதனது பலவீனங்களையும் பார்த்து நகைக்கும் பரமேஸ்வரன்; கொழும்பு வாழ்வேரடு நடை உடை பாவனைகளால் இணைந்தாலும் உள்ளத்தால் இணையாத ரூபம்தி. இவர்களின் உணர்ச்சி மோதல்களை முரண்படாது சித்திரித்துள்ளமை ஆசிரியரின் திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டாகவுள்ளது.

வாசகனைக் களைப்படைய வைக்காத நடையும் உத்தியும் இந்நவீனத்தின் சிறப்பு என்பேன். வாசகனுக்குப் புரியாத முறையில் எழுதினால் தான் பிரக்களை பூர்வமாக இருக்கும் என்று ஆசிரியர் தன்னையும் வாசகனையும் வருத்திக் கொள்ளவில்லை.

கூட்டு மொத்தமரக இந்நவீனத்தின் சமூகப் பயன் என்ன?

இது ஒருவகைச் சீர்திருத்த நாவலே. இந்நவீனத்தை வாசிக்கின்ற வாசகனைத் தவறான பாதையில் திருப்பிவிடாத நவீனம்; மனோவிகாரங்களை மனதில் தூண்டிவிடாத நவீனம்.

சமூகத்தை இரக்கத்தோடு நோக்குகின்ற ஒருவனால் தான் ஆக்க இலக்கியங்களைப் படைக்க முடியும். சிற்பியின்

நோக்கு அத்தகையது. ஆனால், ஓரிடத்தில் மட்டும் அவரது சமூகநோக்கைச் சந்தேகிக்க வேண்டியுள்ளது. "முகத்தைத் திருப்பாமலிருக்கும் வரைக்கும் சற்றுத் தொலைவில் நின்று ரசிக்கக்கூடிய ஓர் அவலட்சணம் அது" என்னும் போதும், "இந்தச் சனியனையும் நினைப்பதா" என்னும் போதும் பெண்மையை இரக்கத்தோடு ஆசிரியர் சித்திரிக்கத்தவறி விட்டாரோ? என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. "சண்முகத்தை அடையாளம் கண்டு கொண்ட சிலர் தம்தோளினி ருந்து சால்வையை எடுத்து மரியாதை செய்தனர்" என்று எழுதும்போது யதார்த்தபூர்வமான நோக்கில், புரட்சிகரச் சிந்தனை சரிவர விழுவில்லை என்றே கருதவேண்டியுள்ளது.

(ஆ) ஓர் இலக்கியப் படைப்பை வாசித்து முடிந்ததன் பின் வாசகனின் உள்ளத்தில் ஏற்படும் பரதிப்பினையும் அதனாலுருவாகும் சிந்தனையையும் கொண்டு தான் அப்படைப்பினை எடைபோட வேண்டும். 'விமர்சகனின் போதனையிலும் வாசகனின் கருத்தே பெறுமதிவாய்ந்தது, வாசகன் விரும்புகிறான் என்பதற்காக அவனை நாசப்படுத்துகின்ற நச்சிலக்கியத்தைத் தருவதன்று; வாசகனின் வழிச்செல்லாது வாசகனைத் தன்பின்னால் வரவைக்கின்ற படைப்புகள்தாம் உண்மையில் சமூகத்தை நேசிக்கின்ற ஒரு சிருஷ்டிகர்த்தாவின் ஆக்கங்களாக இருக்க முடியும். சிற்பியின் இக்கதை வாசகனைக் கவர்வதாயின் உண்மையில் சேரகச்சுவையுடன் முடிந்திருக்கவேண்டும். ஆனால், இருவரும் தத்தமது எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் ஒளிவு மறைவின்றி இவளிப்படுத்திய பின்னரும் கூட அவர்களை இணைத்து வைக்காமல் விடுவது பொருத்தமற்றதே. அப்படியிருந்தும் இக்கதையை வாசகர் விரும்புவர்? ஏனெனில்—

★ நம்முடனே நாளாந்தம் பழகிப்பிரிகின்ற பல்வேறு மனிதர்களையும் அவர்களது உணர்ச்சிகளையும் அவர்கள் எழு பஸ்த்தோடும் பஸீனத்தோடும் இந் நூலவிற சந்திக்கின்றபோது வாசகனின் மனதில் ஏற்படுகின்ற வியப்புணர்வு.

★ கவையான ஒரு காதல்வாழ்வினைச் சித்திரிக்கும்போது வாழைப்பழத்தில் ஊசியை ஏற்றுவதுபோல, சமூகச் சீர்கேடுகளையும் அவற்றின் விளைவுகளையும் வாசகனின் மனதில் ஆழப்பதிக்கின்ற திறன்.

★ முத்தாரத்தில் வைரம் பதித்தாற்போல, ஆங்காங்கே ஆசிரியன் தனது சிந்தனைகளையும் கருத்துக்களையும் பதித்திருக்கின்ற அழகு.

-இவையாவும் "உனக்காகக் கண்ணே" என்ற இந்நாவலை வாசிக்கின்ற வாசகனுக்கு நல்லதொரு நாவலைப் படித்த பூரண திருப்தியையும் மகிழ்வையும் தருகின்றன. இவற்றை விட வாசகனுக்கு வேறுஎன்னதான் வேண்டும்? ஆசிரியனுக்கு இதைவிட வேறென்ன மன நிறைவு வேண்டும்?

—செங்கை ஆழியான்

காரியாதிக்காரி,

கிண்ணியா.

14-1-73

இசை வாசல்

அன்பர் ஒருவரைச் சில ஆண்டுகளின் முன் நான் சந்தித்தேன். பலவேறு விஷயங்கள் எங்கள் உரையாடலில் வந்து போயின. இளம் பெண்ணொருத்தி எங்களைத் தாண்டிச் சென்றுகொண்டிருந்தாள். எங்கள் உரையாடல் தடைப்பட்டது. அவள் எங்களைக் கவனித்தாளோ என்னவோ! அவளைப் பார்க்காமலிருக்க எங்களால் முடியவில்லை.

அவள் அழகாக இருந்தாள்; ஒயிலாக நடந்தாள்; அமைதியாகச் சென்று மறைந்துவிட்டாள்.

விட்ட கதையைத் தொடர முயன்றேன் நான். வீட்டுப்போனவளைச் சுட்டிப்பேசினார் அன்பர். அவளுடைய 'அந்தரங்க லீலைகளை' அம்பலப்படுத்தினார் அவர். கேட்பதற்கு அருவருப்பாக இருந்தது.

இப்படியும் ஒரு பெண்ணை?

சில வாரங்களின் பின், என் நம்பிக்கைக்குரிய ஒரு நண்பருடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தேன்; எதிலோதொடங்கி எங்கேயோ போய்க்கொண்டிருந்தோம். ஒரு கட்டத்தில், முந்திய அந்தப் பெண்ணையும் அந்த அன்பரையும் பற்றிப் பேசுக் கழன்றது. அப் பெண்ணின் நல்வாழ்வை அவ்வன்பர் திட்டமிட்டுக் கெடுத்து வருவதை ஆதார பூர்வமாகச் சொல்லி வருத்தப்பட்டார் நண்பர். கேட்பதற்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

அப்படியும் ஒரு ஆணை?

அந்தப் பெண்ணை நினைக்க இரக்கமாகவும் பரிதாபமாகவுமிருந்தது. அந்த மனிதரை நினைக்க ஆத்திரமர்களும் வெறுப்பாகவுமிருந்தது.

அவர்கள் என் நினைவிலிருந்து நீங்கிய பின்னரும், அந்த உணர்ச்சிகள் என் நெஞ்சத்தில் நீடித்து நினைத்தன; அந்த உணர்ச்சிகளின் சங்கமத்தில் உருவானதுதான் "உனக்காக, கண்ணே!"

இது முழுக்க முழுக்க நடந்த கதைமன்று; முற்றாக நடக்க முடியாத கதையுமன்று.

"கலைச்செல்வி"யில் இந்நர்வல் வெளியான காலத்தில், எழுத்தாளர்களும் உரசகர்களும் தெரிவித்த அபிப்பிராயங்களை வாசித்தபோது, நாவலின் நோக்கம் நிறைவேற்றிவிட்டிருப்பது எனக்கு ஏற்பட்டது. சிறுகதை, நாவல், நாடகம் கட்டுரை போன்ற பல்துறை கைவந்த ரண்பர் "செக்கை ஆழியான்" தந்த "சிந்திப்போம்" அந்தத் திருப்தியை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

ஈழத்திலே முதன் முதலாக உளத்தத்துவ அடிப்படையில் நல்லதொரு நாவலெழுதி வெற்றிபெற்ற ரண்பர் "தேவன்-யாழ்ப்பாணம்" என்னை உற்சாகப்படுத்துகின்றார்.

மிகையான கூற்றுகள் பலவுள். ஆனால் அவற்றின் பின்னாலுள்ள அன்புள்ளங்களை உணர்கின்றேன்.

இருவரும் என் நன்றிக்குரியவர்கள்.

இந்த நாவல் உங்களிடம் நல்ல சில எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் எழுச் செய்யுமானால், அதற்காக உராக் காவது நன்றி சொல்லவேண்டும் என்ற உந்தல் ஏற்படுமானால்—

இதை நூலுருவாக்கிய "முத்துச் சுடர்" மன்றத்தினருக்கு; இந்த மன்றத்தை இலக்கியப் பணியில் இரங்கச்

செய்த நண்பர் "உதயணன்" அவர்கட்கு; அச்சுக்குத்
அமைப்பிற்கும் பொறுப்பாயிருந்த "புத்தொளி" அவர்
கட்கு; உங்கள் நன்றியைத் தெரிவியுங்கள்.

மாறாக, "இதுவும் ஒரு நாவலா?" என்ற முகச்சுளிப்பு
ஏற்பட்டால், அதற்காகக் கதாசிரியனைத் தவிர வேறுயாரை
யுமே நோகாதிர்கள்.

எல்லோர்க்கும் எந்நன்றி என்றுமே உண்டு.

சுந்தரோடை,
சுன்னாகம்,
14-1-1973.

—சிந்தி

விரைவில் வெளிவருகிறது!

முத்துச் சுடரின் இரண்டாவது வெளியீடு.

“கொடி மல்லிகை”

உதயணன் எழுதிய சுவைமிக்க நாவல்.

இதுதான் உலகம்

மனித வாழ்வில் எத்தனையோ
பிரச்சனைகள்! அப்பப்பா... !!

பணம்

எந்தப் பிரச்சனையையும் தீர்க்க
வல்ல அரிய மஹாசக்தி
பணம் - பணம் - பணம்!

கடன்

இந்தப் பணத்தை நாம கடனாகத்
தருகிறோமே! முதலையும் வட்டி
யையும் மாதா மாதம் சிறு சிறு
தொகைகளாகக் கட்டி முடிக்க
லாமே!!

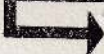
ஆம்

எமது தவணை வைப்புத்திட்டத்தில்
இன்றே சேர்ந்து மாதம் 10/- ரூபா
சேமியுங்கள். 6 மாதங்கள் பூர்த்தி
யான தவணை வைப்பாளர்களுக்கு
விண்ணப்பங்கள் கிடைத்த எழுத
தீன் பிரகாரம் கடன் வழங்கப்படும்.

MI
LIMITED

HEAD OFFICE
COLOMBO

மொடல்
ஓஹ்ரிவஸ்ட்மென்ட்ஸ்
லிமிட்டெட்

ஜூபிலி பஜார் - மின்சாரநிலைய வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

மல்லிகைப் பூ மார்க் சந்தனத்தித் தைலம்

மல்லிகைப்பூ மார்க் சந்தனத்தித்தைலம்
ககாதார முறையில் தயாரிக்கப்பெத்
றது. இது கூந்தலை நீண்டு வளரச்
செய்வதுடன் மூளைக்கும் கண்களுக்கும்
குளிர்ச்சியையும், முகத்துக்கு வசீகர
ணத்தையும் 'ஒருங்கே தருகிறது.

ஆம்
இதுவும் ஒரு "கிறீஸ்கோ" தயாரிப்பு

**INDUSTRIAL
CENTRE**

2nd Floor, Jubilee Bazaar,
Power House Road,
JAFFNA.

= தூரணை' என். சீனிவாசன்

1. துன்ப வெள்ளம்

பட்டு நிலாவின் பால் வெள்ளத்தில் பாரதி கல்லூரி நீந்திக்கொண்டிருந்தது. வெள்ளை வெளேர் என்ற அதன் சுவர்கள் பார்ப்போர் கண்களைக் கூசச் செய்தன. மாணவர்களின் பிஞ்சுக் கரங்களினால் உருவாக்கப்பட்ட பூஞ்செடிகள் நிலவின் குளுமையில் ஆடாது. அசையாது நிம்மதியாகத் தூங்கின. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பட்டுக் கம்பளம் விரித்தாற்போன்று பச்சைப் புற்கள் படர்ந்து கிடந்தன. அவற்றின் நுனியிலே உருண்டு திரண்டிருந்த பனித்துளிகள் முத்துச் சுடரென மின்னிக்கொண்டிருந்தன.

நிலவின் ஒளியிலே தன் நினைவெல்லாவற்றையும் மறைத்து விட்டு, நீண்ட நெடுநேரம் இயற்கை ஈந்த அந்த இன்பக் காட்சியை இரசித்துக்கொண்டிருந்த சண்முகத்தின் கண்களில் முத்துத் துளிகள் ஊற்றெடுத்து உடைப்பெடுத்தன. அந்த ஜன்னலருகே தொடர்ந்து நிற்கப் பிடிக்காதவனாக கதவுகளைச் சாத்திவிட்டுத் 'தொப்' பென்று தன் கட்டிலில் விழுந்தான்.

தலையணை நனைந்தது; நனைந்துகொண்டேயிருந்தது. கண்ணீரை நிறுத்த அவனால் முடியவேயில்லை. தூக்கமும் வருவதாயில்லை. சுடிகாரத்தைப் பார்த்தான். பன்னிரண்டைப் பற்றிப்பிடிக்கப் போட்டி போட்டுக்கொண்டிருந்தன முட்கள் இரண்டும்.

நினைவின் அலைகளில், கண்ணீர்க் கடலில் நீண்டநேரம் பிரயாணஞ் செய்து விட்டானா? ஒன்பதுமணி என்றவுடன் ஓடிச்சென்று அவளை அணைத்துக்கொள்ளும் நித்திராதேனி கூட இன்று எங்கோ ஒளித்துவிட்டாளோ?

சண்முகம் புரண்டு புரண்டு படுத்தான். சாதாரண நாட்களென்றால், இந்த நேரத்திற்கு ஒரு கண் நித்திரை

கொண்டுவிட்டு, ஏதாவது இன்பக் கனவில் இலயித்திருப்பான்!

ஆனால் இன்று.....?

நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொள்ளத்தக்க செய்தியாவான் காதுகளில் விழுந்திருக்கிறது?

நெஞ்சு இப்போது நன்றாக விழித்துக்கொண்டது. அன்று மாலை, உடனாகிய பத்மநாதன் அவனிடம் கூறிய செய்தி இப்போதும் அவன் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது.

“கொங்கிராட்யுலேஷன்ஸ் மிஸ்டர் சண்முகம்” என்று கூறியபடி, சண்முகத்தின் கரங்களைப் பிடித்துக் குலுக்கினார் பத்மநாதன்.

“தரங்ஸ்..... என்னை நீங்கள் வாழ்த்துவது எதற்காக என்பதைத் தெரிவித்தால், நானும் மகிழ்ச்சியடைவேன்.”

“என்ன மரஸ்டர்! ஒன்றுமே தெரியாத அப்பாவியைப்போலப் பேசுகின்றீர்களே... என்னிடம்கூடலா இந்த ஒளிப்பு, மறைப்பு எல்லாம்?..... அது சரி, கல்யாணம் எப்போ மிஸ்டர் சண்முகம்?”

சண்முகத்திற்கு ஒரே திகைப்பாக இருந்தது.

“மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் கூறுவது?”

“எப்படித் தெரிந்தது என்றுதானே கேட்கிறீர்கள்? எப்படியோ தெரிந்துகொண்டேன்..... என்றாலும் நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலிதான்... சாவித்திரி, சாதாரணமானவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஒரு பெண்ணா?” பத்மநாதனின் இதழ்க் கடையிலே தோன்றி மறைந்த ‘நரிச்சிரிப்பை’ச் சண்முகம் அவதானிக்கவில்லை.

“இத் தசைய பேச்சைத் தயவுசெய்து நிறுத்துங்கள் மாஸ்டர். நீங்கள் கூறுவது எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.” கண்முகம் சண்முகம்.

“அப்படியானால், நான் போய்விடுகிறேன். யாரோ கூறியதை உண்மை என்று நம்பி, என் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கு ஓடிவந்துவிட்டேன்... என்னை மனனித்து விடுங்கள்.”

பத்மநாதன் லெளியே செல்வதற்குத் திரும்பினார். சண்முகம் விடவில்லை.

“மாஸ்டர்! என்மனமே குழம்பிவிட்டது” தயவுசெய்து எல்லாவற்றையும் விபரமாகக் கூறுவீர்களா?”

பத்மநாதன் மறுபடியும் அறைக்குட் சென்று ஒரு கதிரையில் அமர்ந்தார். அவருடைய முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்தபடி எதிரே அமர்ந்திருந்தான் சண்முகம்.

“சண்முகம்! என்னிடம் இரகசியம் என்பதே கிடையாது. நான் கேள்விப்பட்ட சில விஷயங்களை உங்களிடம் கூறப்போகின்றேன். கசப்பாக இருந்தால், அதற்காக என்னைக் கோபிக்கமாட்டீர்களே?”

“உண்மை கசப்பாக இருக்கும் என்பது உண்மைதான். ஆனால் நீங்கள் தயக்கமின்றி என்னிடம் எதையும் கூறலாம்.” சண்முகத்தின் குரலில் அவசரம் தொனித்தது.

“மிஸ்டர் சண்முகம்! நீங்கள் இந்த உத்தியோகத்திற்குப் புதியவர்; அனுபவமில்லாத இளைஞர்.”

அவர் கூறியது நூற்றுக்கு நூறு வீதம் உண்மை. முப்பத்தைந்து வயதைத் தரண்டியவர் பண்டிதர் பத்மநாதன். பதினைந்து ஆண்டுகளாக அதே கல்லூரியிற் படிப்பிக்கின்றார். சண்முகம் இருபது வயதுகூட நிரம்பாத இளைஞன்.

மாணவனாக இருந்த நினைவு இன்னும் முற்றாக நீங்கவில்லை. ஆனால், சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லாமல், இவ்வளவு பீடிகை ஏன்?

சண்முகம் பொறுமையின்றித் தனித்தான்.

பத்மநாதன்தான் மேலும் பேசினார், “மாணவர்களுடனும் மற்றைய ஆசிரியர்களுடனும் மனம்விட்டு நெருங்கிப் பழகுவது நல்லதுதான். ஆனால் நீங்கள் எந்தநல்லெண்ணத்தோடு அவர்களுடன் பழகுகின்றீர்களோ அதே நோக்கத்துடன் அவர்களும் இருக்கின்றீர்களா என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். உங்களுக்கு முன்னால் சிரித்துப் பேசுபவர்கள் நீங்கள் இல்லாத இடங்களில் எப்படி நடந்துகொள்கின்றீர்கள் என்பதையும் அறியவேண்டும்.”

சண்முகத்தின் இதயம் வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. பெரியதோர் அதிர்ச்சி தன்னைத் தாக்க இருப்பதை உணர்ந்தான். அங்கிங்கு திரும்பாமல் அவரையே பார்த்தபடி இருந்தான்.

பத்மநாதன் தொடர்ந்தார், “உங்களையும் சாவித்திரியையும் பற்றி இங்குள்ளோர் என்ன பேசுகின்றீர்கள் தெரியுமா? உங்கள் இருவருக்குமிடையில் ஏதோ தவறான தொடர்பு இருக்கின்றதாம்..... என்னால் காதுகொடுத்துக் கேட்கமுடியவில்லை.”

“யார் மாஸ்டர், சாவித்திரியா?” சண்முகத்தின் குரல் குளறியது. நடுங்கும் கரங்களாற் கதிரையை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டான். என்றாலும் தேகம் கிடுகிடு வென்று ஆடியது.

சண்முகத்தின் முதுகிற் தடவியபடி பத்மநாதன் சொன்னார், “பயப்படாதீர்கள்! என் காதிற்கெட்டிய இந்த விஷயத்தை உங்களிடம் கூறி, இனியாவது கவனமாக

இருக்கச் செய்வதற்காகவே வந்தேன்..... சரி, நான் போய்வரட்டுமா?"

"ரொம்ப நன்றி மாஸ்டர்!" உயிரற்ற வார்த்தைகள் சண்முகத்தின் அடித்தொண்டையிலிருந்து உருண்டுவிழுந்தன.

பத்மநாதன் போய்விட்டார். கதவைத் தாளிட்ட சண்முகத்தின் கண்முன்னே, பத்மநாதன் விதைத்துச் சென்ற வதந்தி ஆல்போல் தளைத்து, அறுகுபோல் வேரூன்றிப் பேய்போல் வளர்ந்து பிசாசாகிப் பயமுறுத்தியது. கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டான். ஒன்றுமே செய்வதறியாது கதிரை ஒன்றினுள் முடங்கிக் கிடந்தான்.

சாவித்திரி!

அவளும் அதே பாரதி கல்லூரியிலே ஆசிரியையாக இருக்கின்றாள். அழகான உருவம், அளவான உயரம். காதற் கடவுளின் காதலிக்கு ஓர் உருவம் கொடுத்தால், அது சாவித்திரியின் மறுபதிப்பாகத்தான் இருக்கும். அந்த அழகுச்சிலை, சண்முகத்தின் இதய அரங்கத்திலே நடவாடியது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் அந்தச் சிலையின் நெஞ்சைப் பற்றியோ, அங்கே யார் ஆடுகின்றார்கள் என்பதைப்பற்றியோ அவன் அறியவில்லை; அதைப்பரிசோதனை செய்து பார்க்குந் துணிவு அவனிடமில்லை. அவனைச் சந்திக்கநேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் அவன் மிகவும் கண்ணியத்துடனேயே நடந்திருக்கிறான். ஆனால், யாரோ சிலருடைய 'எக்ஸ்தே' கண்கள் அவனுடைய இதயத்தைப் படம்பிடித்து விட்டனவோ?

அவன் அன்று சாப்பிடவில்லை; வெளியே உலரவச் செல்லவில்லை, யாரெல்லாமோ வந்து அவனுடைய கதவைத் தட்டினார்கள். இதயத்தின் இடி முழக்கத்திலே அந்த ஓசைகள் அமிழ்ந்துவிட்டன.

அறையின் தனிமையில், அழகையின் பின்னணியில் அவனுடைய மனத்திரையில் என்னென்னவோ கரட்சிகள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன.....

மாணவர் பலர் வருகின்றனர். அவர்களுடன் உரையாடுவதற்குச் சண்முகம் செல்கிறான். ஆனால் அவர்களோ அவனைக் கண்டும், காணாதவர்களைப் போற்போய்விடுகின்றனர். 'நல்லவர் என்று நினைத்தோம். தன்னிடமுள்ள குறைகளை மறைப்பதற்குத்தானே மயக்கும் சிரிப்பும் மதுரப் பேச்சும்?, என்று அவர்கள் பேசுவது அவன் காதில் வீழுகிறது. சண்முகம் தலைகுனிகின்றான்.....

அதிபருடைய அலுவலகம். மாணவிகள் பலர் அதிபருடன் ஏதோ பேசிக்கொள்கின்றனர். சண்முகம் அங்கே செல்கின்றான். மாணவிகள் 'ஐயோ' என்று அலறிக்கொண்டு பயத்துடன் ஓடுகின்றனர். அதிபர் அவனை ஒருமாதிரியாகப் பார்க்கின்றார். 'உங்களுக்கிருந்த மதிப்பை நீங்களே கெடுத்துக்கொண்டீர்களே!' என்று கேட்பதைக் போன்றிருக்கிறது அந்தப் பார்வை. சண்முகத்தின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிகின்றது. ஒன்றுமே பேசாது வந்த வழியே திரும்புகின்றான். அதிபர் அவனை அழைக்கின்றார். 'மிஸ்டர் சண்முகம்! தங்கள் திறமையை நான் மெச்சுகின்றேன். ... ஆனால் இங்குள்ளோரைப் பாதுகாப்பதும் என் பொறுப்பல்லவா? வேலியே பயிரை மேய விடக்கூடாது. தங்களின் சேவை இனிமேல் இக்கல்லூரிக்குத் தேவப்படாதென்றே நினைக்கின்றேன்.' நடைப்பிணம் போன்று வெளியே வருகின்றான் சண்முகம். மற்றைய ஆசிரியர்கள் தம் அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்கின்றனர். அவர்கள் மத்தியில் சாவித்திரி மட்டும் இல்லை.....

உலாவுவதற்காக வெளியே புறப்படுகின்றான். எந்நாளும் அவனுடன் ஒரு மாணவர் பட்டாளமே செல்லும். ஆனால் அன்று ஒருவருமே அவனுடன் செல்லத் தயாராயில்லை. மனமுடைந்துபோய்த் தனியாகவே சென்ற அவனை வழியிற் கண்டோர் பார்வையாற் கட்டெரிக்கின்றனர்.....

கனவென்று ஒதுக்கவும் முடியாது நனவென்று நம்பவும் முடியாது, தனது மனம் சிருஷ்டித்த செயற்கைத்தீயினுள் விழுந்து புரண்டு துடித்துக்கொண்டிருந்தான் சண்முகம்.

மணி இரண்டு.

'ஐயோ! கடவுளே! இந்த அபவாதத்திலிருந்து எனக்கு மீட்சியே கிடையாதா? இந்தத் துயரக் கடலிலிருந்து என்னை யாருமே தூக்கிவிடமாட்டார்களா?'

வழிதான் புலப்படுவதாயில்லை. மீண்டும் அதே பயங்கரக்கற்பனைகள்; எண்ணச் சிக்கல்கள்; நினைவுப் புயல்கள்,...

நான்கு தடவை மணி அடித்தது. அவனுடைய ரொஞ்சிலும் 'பளிச்' சென்று ஒர் ஒளி!

'அந்தக் கல்லூரியைவிட்டு உடனடியாக அவனாகவே விலகினால்.....?',

துள்ளியெழுந்தான் படுக்கையிலிருந்து. மேற்கொண்ட யோசிப்பதற்கு நேரமேயில்லை. சில நாட்களுக்கு 'லீவு' கோரி அதிபருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி, அருகிலுள்ள உதவி 'வார்டன்' அறையுள் விட்டெறிந்தான்.

மங்கல் ஒளி பரந்திருந்த அந்த விடுதிச்சாலையைப்பார்த்தான். மாணவர்கள் அனைவரும் நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் விழித்தெழுவதற்கு முன்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸ்டேசனிற்குச் சென்று காலை எண்டியில் எப்படியாவது மட்டக்களப்பைவிட்டு வெளியேறிவிடவேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்தபின், எதிர்காலம் பற்றி ஆறுதலாக யோசிக்கலாம்.

இரண்டொரு பெருட்களை மட்டும் பையொன்றில் போட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டான். அறையைப் பூட்டும் போது கைகள் நடுங்கின. காடையில் எழுந்தவுடன் ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவந்து தங்கள் வணக்கத்தைத் தெரிவித்து பதிலுக்கு அவன் முகத்திலே அரும்பும் புன்முறுவலிலே திருப்தியடையும் எத்தனையோ மாணவர்களை ஏபாற்றம் டையச் செய்யப் போகின்றது அந்தப் பூட்டு!

மாணவர்களின் குறட்டையொலி இன்னமும் ஓயவில்லை. எத்துணை நிம்மதியான வாழ்க்கை அவர்களுடையது!

ஒவ்வொருவருடைய கட்டிலினருகேயும் சென்று மாணவர்களுக்காக அவர்களிடம் பிரியாவிடை பெற்றான். விடுதிச் சாலையின் தூண்கள் கண்ணீர் வடித்தன. பூஞ்செடிகள் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டன. கல்லூரிக் கட்டடம் இப்போது ஒளியிழந்து காணப்பட்டது. சண்முகத்தின் நிலையைப் பார்க்கச் சகிக்காத சந்திரனும் மேகப் போர்வையினால் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்!

சண்முகத்தின் கால்கள் நகர மறுத்தன. இதே இடங்களிலிருந்து எத்தனை இன்பக் கோட்டைகளைக் கட்டியிருந்தான் அவன்? இளமை எழுச்சிக்கு ஓர் உருவங் கொடுத்து இளம் உள்ளங்களில் ஓர் இடத்தைக் கொடுத்து, இன்னல்களைக் களைந்து எதிர்காலத்தை இன்பமயமாக்க முன்வந்த அந்தக் கல்விக் கழகத்தைவிட்டு அவன் பிரியத்தான் வேண்டாமா?

அவன் நெஞ்சு கசிந்தது; தடுமாறியது.

தூரத்தே மாணவன் ஒருவன் கொட்டாலி விடும் சத்தம் கேட்டது. சண்முகம் மீண்டும் சுறுசுறுப்படைந்தான். தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு 'விறுவி நென்று' நடந்தான்.

புகைவண்டி நிலையத்தை அவன் அடைந்தபோது சரி யாக ஐந்து மணி. இன்னும் சில மணி நேரத்தில் வண்டி வந்துவிடும். பையை ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டுப் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொண்டான். பிரயாணிகள் பலர் போவதும் வருவதுமாயிருந்தனர். எவரும் தன்னை அடையாளங்காண முடியாதபடி தலையெழுச் சேர்த்துத் தன்னைப் போர்த்திக் கொண்டான்.

அறிவுப்பணி புரியும் ஆர்வத்துடன் அந்த ஊருக்கு வந்த அவனை, அனாதைபோல் யாருடைய கண்களிலும் படாமல் ஒடி விடும்படி செய்த அந்தச்சம்பவத்தை மறுபடியும் நினைவு படுத்திக் கொண்டான். அந்தச் சம்பவக் கோவையுடன் சாவித்திரியும் பவனி வந்தாள்.

‘சாவித்திரி! ஊருக்குப் புதிதாக வந்தவனை உவந்து வரவேற்று வழிகாட்டி வைத்தாய்! இன்று பார் உன்னைப் பார்ப்பதற்கே பயந்து ஓடுகிறேன்,

2. நினைவு அலைகள்

யேரிரைச்சலுடன் நிலையத்துக்குள் நுழைந்த புகை வண்டி பெருமூச்சுவிட்டபடி நின்றது. ‘உணர்ச்சியற்ற கரும் பூதம்’ என்று வர்ணிக்கப்படும் அந்த வண்டிக்கு, மட்டக்க ளப்புப் பட்டணத்தின்மீது எவ்வளவு பற்றுதல்! பாசம்! அந்த நகரத்திலிருந்து விரைவாகச் சென்றுவிடவேண்டு மென்ற ஆசை எப்போதுமே உண்டாவதில்லை. காரணியில் புறப்படும் வண்டி ஆடி அசைந்து ஆறுதலாகச் சென்று, ஒவ்வொரு ஸ்டேசனிலும் நின்று ‘பழஞ்சலிப்பு’க் கூறிப் பெருமூச்சுவிட்டு கடைசியில் மாகோவை அடைவதற்குள் பொழுதுபட்டுவிடும். அதனால் கிட்டிய ஜிடங்களுக்குச் செல்

பவர்களைத் தவிர, கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களுக்குச் செல்பவர்கள் அந்த வண்டியில் ஏறுவதில்லை. சண்முகத்திற்கு அது ஒரு வாய்ப்பாகப் போய்விட்டது.

அன்று கூட்டம் அவ்வளவாக இல்லை. சண்முகம் ஏறிய பெட்டியில் நான்கு, ஐந்து பேர்களுடைய இருந்தார்கள். ஜன்னலுக்கருகில் சண்முகம் உட்கார்ந்தான். குடங்கிக் கொண்டு அவனுடைய உடம்புமட்டும் அங்கே கிடக்க, அவனுடைய எண்ணமெல்லாம் பாசதி கல்லூரியைச் சுற்றியே வட்டமிட்டது.

மாணவப் பருவத்தை நன்கு அனுபவித்தவன் அவன். படித்த கல்லூரியைவிட்டுப் பிரிந்தபோது தாயையிழந்த கன்றைப்போல அவன் உள்ளம் கதறியிருக்கின்றது. மிக விரைவில் மீண்டும் கல்லூரி வாழ்வு கிடைத்ததில் அவனுக்குப் பரம திருப்தி. பாரதி கல்லூரியில் அவன் பெற்ற அனுபவங்கள் அவனை இன்பத்தின் உச்சியில் உல்லாச நடைபோடச் செய்தன.

மற்றவர்களைப் பார்த்துத் தாமும் அவர்களைப்போல வாழவேண்டும் என்ற ஆசை மாணவர்களிடம் நிறையுண்டு ஆசிரியர்கள் நடந்துகொள்ளும் முறை அவர்களுக்குக்கீழுள்ள மாணவர்களை நிச்சயம் பாதிக்கவே செய்யும். இதை நன்குணர்ந்த சண்முகம் கவனமாகவும் பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் நடந்துகொண்டான். வகுப்பறையில் அறிவைச் சொரியும் ஆசிரியன்; விடுதிச்சாலையில் அன்பைச் சொரியும் அன்னை; விளையாட்டிடத்தில் வேடிக்கை புரியும் தோழன்; வெளியிடங்களில் எல்லோரும் விரும்பும் வழிகாட்டி; இப்படி மாணவர்கள் அவனை மதித்து நடந்துவந்தார்கள். சண்முகமும் எல்லா மாணவர்களிடமும் பாரபட்சமின்றிப் பழகினான். என்னாலும் ஒரு சிலரின் உருவம் அவன் மனதில் நன்கு பதிந்துவிட்டது.

எந்நேரமும் புத்தகமும் கையுமாகத்திரியும் பொன்மணி, கேலியும் கிண்டலும் நிறைந்த கிருஷ்ணசாமி, கால்ப்பந்து

வீரன் வீரபாகு, சங்கீதத்தில் சிறந்த சாந்தினி..... இப்படி ஒவ்வொருவராக அவன் மனக்கண் முன்தோன்றிப் புன்னகை பூத்தனர். இந்த இளங்குஞ்சுகளை இனி எப்போது தான் காண்பது.....? ஒருவேளை காணவே முடியாதோ.....?

ரயில் கூவியது. சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்ட சண்முகம் கண்களை அகலவிரித்து, சுற்றுமுற்றும் எதையோ தேடினான்.

முதலாவது மணி அடித்தது. கடைசித் தடவையாக, கண்குளிர அந்தப் புகைவண்டி நிலையத்தைப் பார்ப்பதற்காக எழுந்து கதவருகே சென்றான்.

ஆ.....! அவன் கண்கள் இமைக்க மறந்தன. 'பிளாட்பாரம்' முடியுமிடத்தில் நின்று, வண்டிக்குள்ளிருக்கும் யாருடனையோ பேசிக்கொண்டிருக்கும் பெண்.....? சாவித்திரியா.....? முழங்கால் வரைக்கும் நீண்டு தொங்கும் அதே பின்னல் சடை; முதலாள் கல்லூரிக்கு அணிந்து வந்த அதே பச்சைச் சேலை; எத்தனையோ தடவை அவன் தன் கற்பனைக் கையினால் அள்ளி அணைத்து ஆனந்தமடைந்த அதே வண்ணப் பொற்சிலை.....?

'சாவித்திரி.....!'

தன் நிலை மறந்து, நிற்கும் இடம் மறந்து, நின்ற சூழ்நிலையை மறந்து, கூவ நிலைத்தவன் தன் தொண்டைக்குள்ளேயே அந்தப்பெயரை அமுக்கிக்கொண்டான்.

சொல்லி வைத்தாற்போல் அந்தப் பெண்ணும் திரும்பிப் பார்த்தாள். அப்பாடா.....! அது சாவித்திரியேயல்ல! முகத்தைத் திருப்பாமலிருக்கும் வரைக்கும் சற்றுத் தொலைவில் நின்று ரசிக்கக்கூடிய ஓர் அவலட்சணம் அது! சண்முகத்திற்குத் தன்மீதே அருவருப்புத் தோன்றியது. கருத்துக்கினியவளின் நினைவு கண்களைக் குருடாக்கிக் கண்ணியத்தையும் இழக்கச் செய்ய வேண்டுமா?

'சடா'ரென்று தலையை உள்ளே இழுத்தான். திரும்பிய வேகத்தில் மேலேயிருந்த ஒரு வீட்டத்தடன் தலை மோதியது. கைகளால் நெற்றியை அழுத்தியபடி ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

"ஏன் தம்பி, நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டுவிட்டாயா?" அருகேயிருந்த கிழவரின் கேள்வி அவனுக்கு எரிச்சலையூட்டியது.

"இல்லை, தாத்தா, அந்த மரத்துக்கு நான் முத்தம் கொடுத்தேன், முத்தம்! பார்த்தால் தெரியவில்லை?"

எல்லோரும் அவனை முறைத்துப் பார்த்தார்கள். அனுதாபம் தெரிவிப்பதைக்கூட அந்த ஆண்பிள்ளை விரும்பவில்லையே!

நெற்றிவலி அதிகமாகியது. ஜன்னல் விளிம்பில் முகத்தைச் சரித்துப் படுத்தான்.

புகைவண்டி மெல்ல நகர்ந்தது. நகரத்தின் இரைச்சல் குறையத் தொடங்கியது. கட்டடங்கள் பலவற்றைத் தாண்டி, பரட்டை வெளிகளைத் தாண்டி பச்சைப் பசை வென்ற வயக்களுக்கூடாக வண்டி சென்றது. வயலிலிருந்து வீசிய 'ஜில்'வென்ற காற்று வலியை ஓரளவு குறைத்துவிட்டது.

தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான்.

அழகான காலை வேளை. காலைக்கதிரவனின் ஒளியில் பனிப்புற்கள் 'பளிச்' சிட்டன. பலவிதமான பறவைகள் கூச்சலிட்டுக் கொண்டே அங்குமிங்கும் பறந்து திரிந்தது கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. ஏழைக் குடியானவர்கள் வயலில் உழுது கொண்டிருந்தார்கள். காலை உணவை ஒலைப் பெட்டிகளில் போட்டுக் கையில் ஏந்தியபடி வந்த பெண்கள், தங்கள் கணவன்மார்களுக்கு வரம்புகளில்

காத்திருந்தார்கள். உழுது களைத்துப்போனவர்கள் தம் மனைவிமாரைக் கண்டதும் ஓடி வருவார்கள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அந்த வரம்புகள் உழைப்பாளிக் குடும்பங்களின் உல்லாச மாளிகைகளாகிவிடும். மனைவி கொடுக்கும் உணவைச் சுவைத்துச் சுவைத்து உண்பான் அந்த உழைப்பாளிக் கணவன், இயற்கையோடிணைந்த இந்த வாழ்வில்தான் எத்தனை இன்பம்!

சண்முகத்தின் கவனம் இப்போது வேறு பக்கம் திரும்பியது. தன் சக பிரயாணிகளைக் கவனித்தான். அருகிலிருந்த கிழம் ஏதோ தேவாரமொன்றை முணுமுணுத்தது. 'கோட்', 'டை' அணிந்து, அசல் வெள்ளையனைப்போன்றிருந்த ஓர் ஆசாமி எந்நேரமும் மேலே எதையோ உற்று நோக்கியபடி இருந்தார். அங்கிலுக்கு திரும்பினால் அலங்காரம் கெட்டுப்போய்விடும் போலும்.

சண்முகத்திற்கு அங்கிருக்கப் பிடிக்கவில்லை. அவன் உள்ளம் தனிமையை நாடியது. மெல்ல எழுந்தான். ஏதோ கேட்பதற்கு வாலயத்திறந்த கிழம், சற்று முன் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை நினைத்துக்கொண்டு வாயை மூடியது.

வயல்கள் மறைந்துவிட்டன. தனியாக இருந்த சண்முகம் தன்வாழ்வைப் பற்றிச் சிறிது ஆராயத் தொடங்கினான். முன்பும் ஒருநாள் இப்படித் தனியாகப் பிரயாணஞ் செய்தபோதுதான் அவன் சாவித்திரியைச் சந்தித்தான்.....

அப்போது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மட்டக்களப்பிற்கு முதன் முதலாகச் சென்றுகொண்டிருந்தான். வண்டி கல்லோயா நிலையத்தை அடைந்தபோது அவனிருந்த பெட்டியுள் ஒரு சிறு குழந்தையுடன் ஏறினான் ஒருபெண். சண்முகத்திற்கு ஒரே கூச்சமாக இருந்தது. கையிலிருந்த பத்திரி

கையை முகத்திற்கு நேரே பிடித்தபடி அதை வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். அழுது பிடிவாதம் பிடித்த குழந்தைக்குச் சிரிப்பு மூட்ட முயன்றாள் பெரியவள். பத்திரிகையை யும் ஊடுருவிக்கொண்டு அவன் பார்வை அந்த இரு உருவங்களின்மேலும் விழுந்தது.

அவளிடம் காந்தசக்தி இருந்ததோ என்னவோ! அவளிடமிருந்து தன் கண்களை அகற்ற முடியவில்லை அவனால். வாளிப்பான உடலமைப்பு; அழகான உருண்டை முகம். 'இம்'மென்னும் முன்னே ஈரேழு உலகங்களையும் சுற்றிவரக்கூடிய அவள் மின்விழிகள் நொடிக்கு நூறு கதைகள் பேசின! கட்டியிருந்த பட்டுச்சேலை தோழிவிருந்து நழுவ ஒருகையால் குழந்தையைப் பிடித்தபடி, அதைச் சரிசெய்ய அவள் பட்ட அவஸ்தை! குறும்புக்காரக் குழந்தை வேறு அவளுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க ஆரம்பித்தது. சண்முகத்தின் கை துடித்தது. குழந்தையின் கன்னத்தில் இரண்டு அறை வைத்தால்.....? எரிக்கும் கண்களுடன் குழந்தையைப் பார்த்த சண்முகம், கனிந்த பார்வையால் 'அவளை' நோக்கினான். அவள் அதைக் கவனித்ததாகவே தெரியவில்லை.

“விஸ்க்...கோத்... தாங்க,” குழந்தை அழுதது.

“இந்தா கொஞ்ச நேரத்தில் வீடு வந்துவிடும். அங்கே யெல்லாம் நிறையத்தாறன். அதுவரைக்கும் அழாமலிரு கண்ணு!” குழந்தையின் கண்களைத் துடைத்தாள் அவள்.

“ஊம்... இப்ப தாங்க... பசிக்குது...” குழந்தையின் சிணுங்கல் குறையவில்லை. தூக்கி மடியில் கிடத்தினாள் அவள்.

“நான் பாடுகின்றேன், தூங்குவாயா.....?”

அழுகை ஓயவில்லை. அதைக் கவனியாததுபோல் அவள் மெதுவான குரலில் பாடினாள்.

கட்டும் விழிச் சுடர்தான்—கண்ணம்பா
 சூரிய சந்திரரோ?
 வட்டக் கரிய விழி—கண்ணம்பா
 வானக் கருமை கொல்லோ.

சண்முகம் அசந்துவிட்டான். அந்தப்பாடலை அவ்வளவு உயிர்த் துடிப்புடன் இதுவரை எவருமே பாடியதில்லை. அவன் குரலில்தான் எத்தனை கனிவு! 'கண்ணம்பா' என்ற சொல் எவ்வளவு 'செல்ல'மாக வந்தது! இதய நரம்பில் தேனைத் தடவி இன்னிசை மீட்டிக்கொண்டிருந்தாள் அவள். புகைவண்டியின் இரைச்சலை அழுக்கிக் கொண்டு, அவன் கரதுகளில் அமிர்த தாரையாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது அது.

குழந்தை தூங்கிவிட்டது. வைத்த கண் வரங்காது தன்னையே பார்த்தபடி இருந்த சண்முகத்தை அப்போது தான் கவனித்தாள் அவள்.

அவமானத்தால் கூனிக்கொறுகிப் போனான் சண்முகம். அழகான பெண்களென்றே கழுஞ்சுக் கண்களுடன் அவர்களை அங்கம் அங்கமாக எடைபோடும் போக்கிரிகளைப் போலல்லவா நடந்துவிட்டான்? அழகிய இளம்பெண் என்றாலும் 'தாய்' என்ற புனிதத்தத்துவத்திற்கு மதிப்புக்கொடுக்க வேண்டாமா? மறுபடியும் பத்திரிகையால் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டான்.

அவள்தான் முதலில் பேசினாள், "ஐயந்தி உங்கள் படிப்பையே கெடுத்துவிட்டாள்."

"இல்லை... இல்லை... என்றாலும் உங்கள் குழந்தை ஒரு கொஞ்ச நேரத்திற்குள் எத்தனை பாடுபடுத்திவிட்டாள்..." சண்முகத்தின் குரல் தடுமாறியது.

அவள் 'களுக்' கென்று சிரித்தாள். மிரண்போய் விழித்

தான் சண்முகம்.

“இவள் என் அண்ணாவின் குழந்தை. அண்ணா கல்வோரியாவில் வேலை பார்க்கின்றார். இரண்டு நாட்களுக்கு என்னுடன் வைத்திருப்பதற்காக அழைத்துச் செல்கிறேன்.”

கள்ளத்தனமாக, அவளுடைய கழுத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்டன சண்முகத்தின் கண்கள். அங்கே ஒரு தங்கச் சங்கிலி மட்டும் ஜோலித்துக் கொண்டிருந்தது! அவன் இதயத்தில் இன்ப ஊற்று எடுத்தது.

ஒவ்வொன்றாக அவளைப் பற்றி விசாரித்தான் அவன். அவளும் அவளைப்பற்றி தெரிந்து கொண்டான். இவன் வேலை ஏற்கவிருந்த ‘பாரதி கல்லூரி’ யிலேயே அவளும் ஆசிரியையாக இருக்கிறாள் என்ற செய்தி அவனுக்கு எத்தனைபடியா இன்ப உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்தியது.

இப்படித்தான் அவர்களுடைய முதல் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. முன்பின் மட்டக்களப்புக்குச் சென்றிராத சண்முகத்திற்கு அங்கே அறிமுகமான முதல் பெண் சாவித்திரி!

விண்டி நின்றது. சண்முகத்தின் சிந்தனைச் சங்கிலி அறுந்தது. வெளியே எட்டிப் பார்த்தான். மாகோ! விண்டி யிலிருந்து இறங்கி, ஒருபுறமாக நின்றான். உரிமையுடையாரோ அவன் தோள்களில்ையை வைத்தார்கள். திகைப்புடன் திரும்பிப் பார்த்த சண்முகத்தின் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது!

With Best Compliments

E

N

E N K A Y

A

Y

E N K A Y

140, SIR RATNAJOTHI

Sarawanamuthu Mawatha,

COLOMBO - 13

Telephone - 32988

புதிய நிர்வாகம்
புதுப்பிக்கப்பட்ட கட்டிடம்
நவ நாகரீக வசதிகளுடன் கூடிய அறைகள்
நாவுக்கினிய சிறந்த உணவுகள்

சிற்றுண்டிகள்
மதுபானங்கள்
குளிர்பானங்கள்

அனைத்திற்கும்—

கிரீன்லன்ஸ் ஹோட்டல் லிமிட்டட்
3 A, ஸ்ரீபதி காடிஸ்,
பம்பலப்பிட்டி.

அன்பளிப்பு

சி. இராசரட்ணம்
59, ரட்னசேதி சுவாமிமுத்து மாவத்த,
கொழும்பு - 13

3. இதய டைரியில்

“பெரும் பேராசிரியரே! வருக வருக. தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக. தங்கள் திருப்பாதம் படுவதற்கு இந்த மாகேசு ஸ்டேசன் என்ன தலம் செய்ததோ!” என்று சண்முகத்தை வரவேற்றான் அவன் நண்பனான பரமேஸ்வரன். தன்கவலை களைமறந்து, உள்ளம் திறந்து சிரித்தான் சண்முகம். “தங்களது இந்த உற்சாகமான வரவேற்பிற்காக என் இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து, மத்தியிலிருந்து, நுனியிலிருந்து எழும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்” என்றான் பதிலுக்கு.

பரமேஸ்வரன் குஷிப்பேர்வழி வேடிக்கையாகப் பேசுவதில் அவனுக்கு ஈடு அவனேதான். உலகத்திலுள்ள கவலைகள் எல்லாம் ஒன்று திரண்டு வந்தாலும் அவனுடைய பேச்சு அற்றைச் சிதறடித்தவிடும். சொல்லும் செயலும் கோமாளித்தனமாக இருந்தாலும், அவன் உள்ளம் உயர்ந்த உள்ளம். மனம்விட்டுப் பழகுவதற்குரிய பண்புடைய நண்பன் அவன். சிறுவயது தொடக்கம் ஒரே கல்லூரியிலேயே இருவரும் படித்தனர். எஸ். எஸ். சி. பாஸ் செய்தவுடன் சண்முகம் தொடர்ந்து படித்தான். ஆனால், போதிய பொருள் சந்தியற்ற பரமேஸ்வரன், அரசாங்க குமாஸ்தாக்கள் தேர்வில்தேறி, கொழும்பில் உத்தியோகம் வகித்தான். என்னாலும் அவர்களின் தொடர்பு அறுந்துவிடவில்லை. நெருங்கிய நண்பர்களாக, ஒருவர் உள்ளத்தை மற்றவர் தெரிந்தவர்களாக இருந்தனர்.

மறுபடியும் பேச்சைத் தொடக்கினான் பரமேஸ்வரன். “என்ன மச்சான் சண்முகம்! கல்லூரி விடுமுறை தொடங்கி விட்டுதோ...? இந்தக்காலத்திலே சட்டம்பிமாறைப்பேரல் குடுத்து வைச்சவங்கள் ஒருத்தருமில்லை...”.

“இல்லைடாப்பா... விடுமுறை தொடங்குவதற்கு இன்னும் இரண்டு வாரங்களுக்கு மேல் இருக்குது. கல்லூரிக்கு

கருகிலுள்ள ஒரு கோவிலில் திருவிழா. அதனால் மூன்று நாட்களுக்கு விடுதலை. மற்ற இரண்டு நாட்களுக்கும் 'லீவ்' எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டேன், ஊருக்குப்போய் அம்மா, அப்பாவைப் பார்த்துவிட்டு வரலாமென்று...".

"அட, சும்மா போ .. ஊருக்குப் போறாராம்...அம்மா அப்பாவைப் பார்க்கப் போறாராம், பால்மணம் மாருத பச்சிளம் குழந்தை..... போன கிழமைதான் நான் ஊருக்குப் போனேன். தேக்கமரக் கட்டைகளைப்போல் நல்ல திடகாத் திரத்துடன் அவை இருக்கினம்..... இப்படியே வந்துவிடேன் கொழும்பிற்கு? இரண்டு நாட்கள் 'முஸ்பாத்தி' பண்ணிவிட்டுப் பின் ஊருக்குப் போகலாம்" என்றுன் பரமேஸ்வரன். யோசனை செய்வதற்குச் சண்முகத்திற்குச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கவில்லை அவன். "ஓர் அவசர வேலையாக நானும் எனது நண்பரொருவரும் காரில் இங்கு வந்தோம். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கொழும்பிற்குப் புறப்படுவோம். நீயும் வா சண்முகம்!..... கார் பிரயாணம் நன்றாக இருக்கும்" என்று மீண்டும் துரிதப்படுத்தினான்.

பரமேஸ்வரனை விட்டுப் பிரியச் சண்முகம் விரும்பவில்லை. அத்துடன், வீட்டிலும்பார்க்க, கொழும்பில் அதிக நிம்மதி கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையும் அவனிடமிருந்தது சற்றுத் தூரத்தே நின்ற ஓர் உத்தியோகத்தனிடம் தன் பிரயாணச் சீட்டை விட்டெறிந்துவிட்டுச் சண்முகத்துடன் புகைவண்டி நிலையத்திற்கு வெளியே வந்தான்.

அங்கேயுள்ள ஒரு ஹோட்டலில் சிற்றுண்டியை முடித்துக்கொண்டனர். சிறிது நேரத்தில் காரும் வந்தது. காருக்குள் வசதியாக உட்கார்ந்துகொண்ட சண்முகம், ரயில்பிரயாண அலுப்பால், தூங்கிவிட்டான். தூக்கம் கலைந்து கண்களை விழித்துப் பார்த்தபோது கொழும்பு மாநகரம் மின்சார ஒளியில் ஜெகஜோதியாகப் பிரகாசித்தது.

கொழும்புப் பட்டினம் சண்முகத்துக்குத் தலைகீழ்ப் பாடம். மூலை முடுக்கெல்லாம் அவனுக்கு நன்கு தெரியும். என்றாலும் தான் செல்ல விரும்பிய இடங்களெல்லாவற்றுக்கும் பரமேஸ்வரனையும் அழைத்துச் சென்றான். எவ்வளவுதான் பழகின இடமாயிருந்தாலும் பேச்சுத் துணைக்கு ஒருவர் இருப்பது நல்லதல்லவா? நண்பனுக்காகப் பரமேஸ்வரனும் 'தியாகம்' செய்யத் தயாரானான். "லீவ்" போட்டுவிட்டு சண்முகத்துடன் சுற்றியடித்தான்.

தொல்பொருட்சாலை, மிருக சாலை, துறைமுகம், மற்றும் முக்கியமான இடங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தனர்; காலி முகமைதானத்தில் காற்று வாங்கினர்; முகத்துவாரக் கடலில் குளித்தனர்; ஜிந்துப்பிட்டி கோவிற் கூட்டுப் பிரார்த்தனையிலும் கலந்துகொண்டனர். மிகவும் சிறந்த முறையில் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த கடைகள் சண்முகத்தின் கண்களுக்கு விருந்தாயமைந்தன. மூன்று நேரமும் முறை தவறாத சாப்பாடு—மற்றைய வேளைகளில் மனம் போனபடி எங்காவது செல்வது—இப்படி இரண்டு நாட்களை ஓட்டினான் சண்முகம்.

பரமேஸ்வரனின் 'லீவு' முடிந்துவிட்டது. வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினான். தனியாக வெளியே செல்ல விரும்பாத சண்முகம் அவரைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்தான்.

கொழும்பிற்கு வந்தது நல்லதாகப்போயிற்று. அவனுடைய துக்கத்தை மறப்பதற்கு வழிசெய்தது அந்த நவநாகரிக நகரம். பாரம் எல்லாம் நீங்கி மனம் லேசாகிவிட்டதை அவன் உணர்ந்தான்.

மணி பத்து. இன்னும் ஆறு மணித்தியாலங்களை எப்படியாவது போக்கடிக்கவேண்டும். 'சிகரட்' ஒன்றைப் பற்றவைத்தான். நண்பனின் மேசையின்மேல் புதிய பத்திரிகை ஒன்றிருந்தது. எடுத்துப் பார்த்தான். அந்த மாதத்திய 'கலையருவி' இதழ் அது.

பத்திரிகை படிக்கும் பைத்தியம் சண்முகத்திற்கு நிறைய உண்டு. எழுத்தாளனாக வேண்டும் என்ற ஆசையும் அடிமனதில் இருந்தது. 'சிறந்த எழுத்தாளனாக விரும்பினால் முதலில் சிறந்த படிப்பாளனாக இருக்க வேண்டும்' என்று பிரபல எழுத்தாளர் ஒருவர் கூறியதை அவன் மறுக்கவில்லை. அதற்காக, தன் சம்பளத்தின் கணிசமான ஒரு பகுதியைப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் வாங்கலுதக்கென்றே ஒதுக்கி வைத்தான். அநேகமாக எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் அவன் படித்திருக்கிறான். ஆனால் 'கலையருவி'யை அன்றுதான் முதன் முதலாகப் பார்த்தான். மீசவும் அழகாக அமைந்திருந்தது அட்டைப்படம், வைத்தகண் வாங்காது அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வேறு எந்தத் துறையில் பஞ்சமேற்பட்டாலும் சலைத் துறையில் பஞ்சமேற்படாத நாடு இந்தியா. காவியக்கலை ஓவியக்கலை, எழுத்துக்கலை, அச்சுக்கலை எல்லாவற்றிலுமே சிறந்து விளங்குவது இந்தியா. அத்தகைய நாட்டில் இத்தகைய பத்திரிகைகளுக்குப் பஞ்சமேற்படலா போகின்றது என்று நினைத்துக் கொண்டே பத்திரிகைகளைக் கையிலெடுத்தான்.

அவன் காண்பது கனவா? கண்ணை நன்றாகத் துடைத்துக்கொண்டு, மூன்று நான்கு தடவை பத்திரிகை அலுவலகத்தின் முகவரியைப் படித்தான். ஈழத் தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் பத்திரிகையாம் அது! அவனையறியாமலே அவனுள்ளத்தில் பெருமிதம் புகுந்தது. தெளிவான எழுத்து, அழகான ஓவியங்கள் சிறந்த அமைப்பு குறைந்தவிலை—இவையெல்லாம் அவன் பிறந்த பூமியாகிய யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து, கலைத்தூதனாகப் புறப்பட்ட 'கலையருவி'யின் விசேட அம்சங்கள். "திறமான புலமையெனல் வெளி நாட்டார் அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்" என்ற பாரதியின் மணிமொழி முகப்பில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. கண்ணைக் கவர்ந்தவை போன்று கருத்தையும் கவருமா கலையருவி? அப்படியானால் நிச்சயமாகப் பிறநாட்டார் பெருவணக்கஞ் செய்தே தீருவார்கள்.

ஒரே மூச்சில் எல்லாவற்றையும் படிக்கவிரும்பினான். பக்கங்களைப் புரட்டி முதலாவது கதையை எழுதியவரைக் கவனித்தான். அவன் கண்கள் அங்கேயே குத்திட்டு நின்றன. அந்தக் கதையை எழுதியவரின் பெயர் சாவித்திரி!

நெஞ்சிலே முள் உறுத்துவதைப் போலிருந்தது. சற்று முன் ஏற்பட்டிருந்த உற்சாகமனைத்தையும் விரட்டியடித்து விட்டது. அந்தப் பெயர். பனம் சோர்வடைந்தது. "கலை யருவி"யை மேசை மேல் எறிந்தான். 'சிகரட்' தன்பாட்டில் எரிந்துகொண்டிருந்தது. மனம் மட்டும் மட்டக்களப் பையும் சாவித்திரியையும் வட்டமிட்டுச் சுற்றியது. 'டைரியில் எழுதியிருப்பதைப் போன்று பழைய நினைவுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்தன.

கீல்லூரியில் வேலையேற்ற முதல்நாள். மாணவர்கள் தன்னை எப்படி வரவேற்பார்களோ என்ற பயத்துடன் வகுப்பொன்றினுள் நுழைந்தான். மாணவர்களைப் பார்த்துக்கை கூப்பினான். அவர்களுக்கு அது புதுமையாக இருந்தது. அவர்களும் எழுந்து கைகூப்பி வணக்கத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு, சண்முகத்தையே பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தனர்.

சண்முகம் ஆரம்பித்தான். "இதுதான் என் தொடக்க வகுப்பு. பாடத்தை ஆரம்பிக்குமுன் சில ஒழுங்கு முறைகளைச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். மனிதர்கள் சேர்ந்து வாழ்வதுதான் சமுதாயம். சமுதாயத்தின் ஒரு முக்கிய பகுதி இத்தகைய கலாசாலைகள். எப்படி சமுதாயத்தில் ஒருவனுக்கு மற்றவன் அடிமையில்லையோ, அதைப்போல் இங்கேயும் ஒருவரும் அடிமைகளல்ல, கையிலே பிரம்பை வைத்துக்கொண்டு, ஆடுகளை மேய்ப்பதுபோல், மாணவர்களை நடத்துவது எனக்குப் பிடிக்காது. எல்லா விஷயங்களிலும் உட்காண்குச் சுதந்திரமுண்டு. அந்தச் சுதந்திரத்தை நல்ல

வழியில், மற்றையோர் போற்றும்படி நீங்கள் பயன்படுத்த வேண்டும். அந்த நல்லவழி எது என்பதை உங்களுக்கு உணர்த்துவதுதான் என் வேலையாயிருக்கும். அறிவைப் பெறுவதுடன் மாத்திரம் நீங்கள் திருப்தியடையக்கூடாது. பணியையும் அமைதியையுங் கொண்டு பண்பாடுடையவர்களாக விளங்கினாற்றான் நல்ல மனிதர்களாக உலகில் வாழ முடியும்.’’

மாணவர்களின் முகத்தில்தோன்றிய பிரகாசத்தை அவன் கவனித்தான். அவன் பேசியபொழுது ஒருவராவது அங்கிங்கு திரும்பவில்லை; தமக்குள்ளேயும் ஒன்றையும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் இதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னான். எத்தனையோ ‘‘பிரப்பம் பழங்களை’’ச் சுவைத்துச்சலித்துப்போன ‘‘கழுதைகள்’’, ‘‘மாடுகள்’’ எல்லாம் அவனுடைய சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு நின்றன.

சண்முகத்தின் வாழ்க்கையிலேயே ஒரு பொன்னாள் அது. நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களைத் தன் பேச்சினால் கவர்ந்துவிட்ட திருப்தி அவனிடமிருந்தது. அந்த வெற்றியைக் கொண்டாடுவதற்கு யாராவது நண்பர்கள் அருகே இருந்தால்.....!

உள்ள நிறைவுடன் விடுதிச்சாலையை நோக்கி நடந்தான். பின்னாலிருந்து யாரோ மெதுவரகக் கூப்பிட்டார்கள். திரும்பிப் பார்த்தான். அவனுக்கு முதன் முதலில் அறிமுகமான சாவித்திரி நின்றாள்!

‘‘மன்னிக்க வேண்டும், அவசரமாகச் செல்கின்றீர்களே?’’ சாவித்திரி கேட்டாள்.

‘‘அப்படியொன்றும் அவசரமில்லை. விடுதியில் இனி ஓய்வு வெடுப்பதுதானே...!’’ என்றான் சண்முகம்.

“இன்று உங்கள் முதல்நாளல்லவா? எப்படி இருந்தார்கள் மாணவர்கள்?”

சண்முகம் தன் மகிழ்ச்சி முழுவதையும் வெளிப்படுத்தினான். மாணவர்களை வரனளாவப் புகழ்ந்தான்.

“அப்படியானால் வாழ்க்கை முழுவதும் ஆசிரியராக இருந்துவிடுவீர்கள் போலத் தெரிகிறதே!”

“நிச்சயமாக, ஆசிரியத் தொழிலைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்களோ தெரியாது. என்னைப் பொறுத்தவரை நான் ஆசிரியனாகவே வாழ்வேன்; ஆசிரியனாகவே சாவேன்.” சண்முகத்தின் குரலில் உவகை பொங்கியது.

சாவித்திரிக்குப் பெருமையாயிருந்தது. அந்தக் கல்லூரியிலுள்ள மாணவர்களைப் புகழ்ந்துபேசிய ஒரேயொரு பிரகிருதி சண்முகம்.

இருவர்க்கிடையே பேச்சு வளர்ந்தது. பேசிக்கொண்டே நடந்துசென்று, விடுதிச் சாலையையும் தாண்டிவிட்டனர். சாவித்திரியின் வீடு சமீபித்தது.

“பேச்சு கவராஸ்யத்தில் இவ்வளவு தூரத்திற்கு உங்களையும் நடக்கச் செய்துவிட்டேன். வீட்டிற்கு வாரங்களேன் தேநீர் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்.” சாவித்திரியின் அழைப்பைச் சண்முகம் ஏற்றுக்கொண்டான்.

அழகான சிறிய வீடு அது. முன்பக்கத்தில் ஒருவிரிந்தை அதையடுத்து உள்ளே விருந்தினரை வரவேற்கும் சிறு பண்டபம். அதோடு ஷட்டினுற்போல் ஒரு சிறிய அறை. சமையற்கூடம் அதற்கப்பால் இருந்தது. மண்டபத்திற்கு வடக்கே இருந்த இரண்டு அறைகளும் படுக்கையறைகளாக உபயோகிக்கப்பட்டன.

நடு மண்டபத்தில் சண்முகத்தை உட்காரச் செய்து விட்டு, உள்ளே சென்றாள் சாவித்திரி. ரேடியோவில் யாரோ இன்னிசைக் கீதத்தை இசைத்துக் கொண்டிருந்தனர். வழு வழுப்பான மெத்தை தைக்கப்பட்ட சில கதிரைகள் அந்த மண்டபத்தை அலங்கரித்தன. மத்தியிலே வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு 'ஸ்டூலி' ல் பல பத்திரிகைகள்கிடந்தன. மேலேநிமிர்ந்து பார்த்தான் சண்முகம். புன்னகை தவழ, கைகளைக் கூப்பியபடி வீற்றிருந்தார் காந்தியடிகள். மல்லிகைமலை ஒன்று படத்தை அலங்கரித்தது. மல்லிகையின் மணம் முகத்தைத் துளைத்தது.

இதுவரை அனுபவித்திராத ஒருவித தூய்மை உணர்ச்சி சண்முகத்திற்கு ஏற்பட்டது. அதிஆடம்பரமற்ற இடம்தான். என்றாலும் மனதிற்கு எவ்வளவு ரம்மியமாக இருக்கின்றது!

தேநீருடன் சாவித்திரி வந்தாள். "தாங்ஸ்" என்று சொல்லிக்கொண்டே வாங்கிப் பருகினான் அவன். ரேடியோ கீதத்தின் இனிமையும், மல்லிகையின் வாசத்தையும் ஒன்று கக் கலந்து, சாவித்திரி தன் கைப்படத் தயாரித்த தேநீர்! 'தேவாமிர்தம்' என்று சிலர் சொல்கிறார்களே, அதன் ருசி இப்படித்தான் இருக்குமோ!

சிறிது நேரம் இருவரும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். எங்கோ வெளியில் சென்ற சாவித்திரியின் தாயும், இனைய சகோதரியும் அப்போதுதான் வீட்டிற்குத் திரும்பினார்கள்.

சாவித்திரி எழுந்தாள். "இவர்தானம்மா புதிதாக எங்கள் கல்லூரிக்கு வந்திருப்பவர், யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்" பின் தாயைச் சுட்டிக்காட்டி, "இவ என் அம்மா. மற்றவன் என் தங்கைச்சி ராதா. கொன்வெண்டிலே படிக்கிறாள்" என்று அறிமுகஞ் செய்து வைத்தாள்.

சாவித்திரியின் தாய் நாகம்மானும் ராதாவும் அவர்களின் உரையாடலிற் கலந்துகொண்டனர். யாழ்ப்பாணத்

தைப்பற்றி மூவரும் கேள்விமேற் கேள்வி கேட்டனர். சண்முகம் சவிக் காது பதிலளித்தான். சீரிமலைக்கேணி, மாவிட்டபுரம் கோபுரம், சங்கிலியன் ஆண்ட நல்லூர், யாழ்ப்பாணக் கோட்டை—இவைகளைப் பற்றி அவன் கூறிய விபரங்களை ஆவலுடன் கேட்டனர் அவர்கள்.

பேச்சின் முடிவில் சாவித்திரியின் தாய் சொன்னாள். “எங்களுக்குக்கூட, ஒரு தடவையாவது யாழ்ப்பாணத்தைச் சுற்றிப்பார்க்க ஆசைதான். ஆனால் அங்கே தெரிந்தவர்கள் தான் ஒருவரும் இல்லை.”

“தாராளமாக அங்கே வாருங்கள். நானே உங்களை எல்லா இடங்கட்டும் அழைத்துச் செல்கிறேன்” என்று அழைத்தான் சண்முகம்.

“சித்திரை விடுமுறைக்கு நாங்கள் போவோமா அம்மா?” என்று துடித்தாள் ராதா.

“நீ பேசுவதைப் பார்த்தால், இப்போதே இறக்கை கட்டிப் பறந்துவிடுவாய் போலிருக்கிறதே” என்று சாவித்திரி சொல்ல, எல்லோரும் சிரித்தனர்.

“சரி, நேரமாய்விட்டுது மாஸ்டர். பிள்ளையுடன் கதைத்துக் கொண்டிருங்கள். எனக்கு உள்ளே வேலையிருக்கின்றது” என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தாள் நாகம்மாள்.

“எனக்கும் நேரமாய்விட்டது. இனி விடுதிச்சாலைக்கூடச் செல்லவேண்டும்.” சண்முகம் எழுந்தான்.

“ஓய்வான வேளைகளில் இங்கே வாருங்கள்! ஏதாவது நல்ல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசலாம்.” சாவித்திரியும் ராதாவும் அன்புடன் விடைகொடுத்தனர்.

அடுத்த சில நாட்களுக்குத் தவறாது அங்கு சென்று வந்தான் சண்முகம். ஆசிரியர்களின் அறிமுகம் நன்கு ஏற்பட்டு மாணவர்களும் அவனைச் சுற்றி வளைக்கத் தொடங்கிய பிறகு, ஒழுங்காக அங்கே செல்வதற்கு அவனால் முடியவில்லை, சனி, ஞாயிறு நாட்களிலும், கிழமை நாட்களில் சில வேளைகளிலும் சாவித்திரியின் வீட்டிற்குச் சென்று, பொழுதைப் போக்கினான்.

எரிந்து முடிந்த 'சிகரட்' சண்முகத்தின் கையைச் சுட்ட போதுதான், அவன் மறுபடியும் இந்த உலகத்திற்கு வந்தான்.

'இப்படி அடிக்கடி அங்கு சென்று வந்ததுதான் சந்தேகத்தைக் கிளப்பியதோ? கல்யாணமாகாத ஒரு பெண்ணுடன் நானும் இப்படி நெருங்கிப் பழகியிருக்கக் கூடாது.' தன்மீதே குற்றஞ் சாட்டினான் சண்முகம். நெஞ்சிலிருந்து நீண்ட பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டது.

அறைக் கதவை யாரோ தட்டினார்கள், உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொண்டு கதவைத் திறந்தான். அலுவலகத்திலிருந்து பரமேஸ்வரன் திரும்பிவிட்டான்.

'என்னடா அழகுணி! முகம் ஒரே 'டல்'லாயிருக்குதே! புதுப்படம் ஒன்று வந்திருக்கிறதாம். போய்ப்பார்த்து வருவோமா?' என்றான் பரமேஸ்வரன்.

சண்முகத்திற்கும் மாற்றம் தேவையாயிருந்தது. தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான். சிறிது நேரம் அறைக்குள்ளேயிருந்து அரட்டையடித்துவிட்டு நண்பர்கள் இருவரும் பஸ் நிலையத்தை அடைந்தனர்.

பஸ்ஸில் இரண்டு பேருக்கு மட்டும் இடம் இருந்தது. பரமேஸ்வரனும் சண்முகமும் ஏறிக்கொண்டனர்! சண்முக

கத்தைக் கண்டதும், ஒருபக்கத்தில் ஒதுங்கியிருந்து தன் சீட்டிலேயே இடம்கொடுத்தாள் ஒரு பெண்மணி. சண்முகத்திற்கு அவளருகே இருக்கக் கூச்சமாயிருந்தது. "தாங்ஸ்" என்று சொல்லிவிட்டு நின்றான்.

"அடமுட்டாளே!" என்று அவனுடைய காதிற்குள் முணுமுணுத்துவிட்டு அதே இடத்தில் உட்கார்ந்தான் பரமேஸ்வரன்.

"ஓ! நீங்களா பரம்?" —பரமேஸ்வரனைத் திரும்பிப் பார்த்த பெண்மணி குதூகலத்துடன் கேட்டாள். பரமேஸ்வரனின் முகமும் மலர்ந்தது. இருவரும் சிரித்துப் பேசத் தொடங்கினர். மற்றப் பிரயாணிகள் அங்கிருப்பதை அவர்கள் உணர்ந்ததாகவே தெரியவில்லை. பஸ் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது. தனித்து விடப்பட்ட சண்முகம் அவர்களைப் பார்த்தபடியே நின்றான்.

4. காதலர் இருவர்

அசல் பறங்கிப் பெண்ணைப் போலத் தோற்றமளித்தாள் பரமேஸ்வரனின் சிநேகிதி. 'சளசள'வென்று இருவரும் ஆங்கிலத்தில் வெளுத்துக் கட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

'அவளைப்பற்றி பரமேஸ்வரன் ஏன் என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை? யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பிற்கு வந்து வேலைபார்க்கும் வாலிபர்கள் எத்தனையோ வழிகளில் கெட்டுப்போகிறார்கள். ஊணுறக்கமின்றி, உதிரத்தைக் கொட்டி உழைத்துப் பள்ளிக்கனுப்பிப் படிக்கச் செய்து உத்தியோகத்திற்கனுப்பும் பெற்றோர்கள் அங்கே பரிதவிக்க, இங்கே உழைக்கும் பணம் முழுவதையும் ஊதாரித்தனமாகச் செலவழித்துச் சீரழிகின்றார்கள் பலர். பரமேஸ்வரனும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. சண்முகத்தின் நெஞ்சில் இத்தகைய எண்ணங்கள் தோன்றி மறைந்தன.

தியேட்டர் சமீபித்தது. மூவரும் இறங்கினர். தானும் படம் பார்க்கவே வந்ததாக அவள் தெரிவித்தாள். அவளுடன் சேர்ந்து செல்வது என்னவோ போலிருந்தது சண்முகத்திற்கு. நண்பனைப் பார்த்தான். தனக்குச் சம்மதமில்லை என்பதை அந்தப்பார்வை கூறிவிடும் என்ற நம்பிக்கை வீணாயிற்று.

பரமேஸ்வரன் குறும்பாகச் சிரித்துக்கொண்டே இருவரையும் அறிமுகஞ் செய்துவைத்தான்.

‘ரூப்’ என்றுதான் அவளை அழைத்தான் பரமேஸ்வரன். பெயரிவிருந்து அவளை இன்னார் என்று அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தன்னை நோக்கி அவள் கைகூப்பியது மட்டும் சண்முகத்தின் நெஞ்சிலிருந்த அருவருப்பை ஓரளவிற்குப் போக்கியது.

கட்டணத்தைச் செலுத்தி மூவருக்கும் நுழைவுச் சீட்டைப் பெற்றான். மூவரும் ஒன்றாகவே உள்ளே சென்றனர். ஆனால் ‘ரூப்’ இவர்களுடன் உட்காரவில்லை. பெண்கள் பகுதிக்குச் சென்றுவிட்டாள். ஆறுதலாக இருந்தது சண்முகத்திற்கு. அவனைப்பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தான். பரம் அதைத் தவறாகக் கருதினால்...? அவனாகவே சொல்லாதபோது, தான் வலிந்து சென்று குறுக்குவிசாரணை செய்வது நல்லதல்ல என்ற நினைவும் எழுந்தது. முடிவிற்கு வருவதற்கிடையில் படம் தொடங்கிவிட்டது.

சுவையான காதல்படம் அது. எங்கோ பீறந்து எங்கோ வளர்ந்த ஒருவனும் ஒருத்தியும் தற்செயலாக ஓரிடத்தில் சந்திக்கின்றனர். அவன் கவியரசன். அவள் இசையரசி. நிலத்தையும் நீலவானையும் நீள்கடலையும் வைத்துக் கவிதைகள் பல புனைவான் அவன். அவற்றிற்குப் பொருத்தமான இசையமைத்துத் தன் தேன்குரலிற்பாடி அவனுக்கு உற்சாகமுட்டுவான் அவள். கலையுள்ளங்கள் ஒன்றையொன்று

காதலிக்கின்றவை. ஆனால் உள்ளத்தில் உள்ளதை விண்டு சொல்ல வெட்கப்பட்டுத் தவிக்கின்றனர். இருவரும் தனிமையில் இருக்கும்போது ஒருவரை எண்ணி மற்றவர் ஏங்கும் காட்சி நல்லமுறையில், பார்ப்போர் நெஞ்சில் பரிதாப உணர்ச்சியை ஏற்படுத்திக் காதலர்க்காகக் கண்ணீர்சொரியக்கூடிய முறையில், படமாக்கப்பட்டிருந்தது. பண்புதவறாத வகையில், மனோதத்துவ அடிப்படையில் எடுக்கப்பட்ட அந்தப்படத்தில் கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும் நடனங்களோ பாட்டுக்களோ இடம்பெறவில்லை. எதுவித ஓசையும்ன்றி அமைதியாகப் படத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர் அனைவரும்.

வேள்ளித்திரையில் கதாநாயகி தேரன்றும் போதெல்லாம், சண்முகத்தின் உள்ளத் திரையில் சாவித்திரி தோன்றினாள். சாவித்திரி! அவள் நினைவே அவனுடைய உள்ளத்தில் இன்பக் கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தியது. 'சாவித்திரி இப்போது என் அருகே இருந்தால்.....!'

கதாநாயகன் அழும்போது சண்முகத்தின் கண்களில் நீர்சுரக்கும். ஒருவருள்ளத்தை ஒருவர் அறியாது, ஏகாந்தத்தில் ஏங்கித் தவிக்கும்போது, எழுந்துசென்று அவர்கள் இருவரையும் ஒன்று சேர்த்து விடுவோமா என்று அவன் மனம் துடிக்கும். பெற்றோர்களும் மற்றோர்களும்பட்ட முட்டுக்கட்டைகளை வெட்டிச் சாய்த்து, வெற்றிவீரர்களாக காதல் வாணிலே கல்யாண ஜோடிகளாக அவர்கள் காட்சியளித்தபோதுதான் சண்முகத்தின் நெஞ்சு நிம்மதியடைந்தது.

ஒருகணம் தன்கண்களை மூடி, இமை மடல்களிலிருந்து அவன் நினைவு முழுதும் நிறைந்திருந்த எழிலரசி சாவித்திரியின் தங்கக்கழுத்தில் தன் கையால் மூன்று முடிச்சுக்களைப் பேரட்டு, அந்தப் பட்டுக் கண்ணத்தில் தன் உதட்டை ஓட்டிப் பதித்துவிட்டு..... கண்களைத் திறந்தான்.

அணைந்திருந்த விளக்குகள் ஒளிவிட்டன. 'ரூப்' வந்து சேர்ந்தாள். பஸ்சில் மறுபடியும் அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாகவே அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுடைய பேச்சிற்குத் தடையாக இராது, சற்றுத்தூர விலகிநின்றான் சண்முகம். நண்பனைப்பற்றிய தவறான எண்ணம் இன்னமும் மாறவில்லை.

அவர்கள் இறங்கவேண்டிய இடம்கிட்டியது. "உங்கள் நண்பரையும் அழைத்துக் கொண்டு நானே வீட்டிற்கு வருகின்றீர்களா, பரம்?" என்று கேட்டாள் 'ரூப்'.

பரமேஸ்வரன் சண்முகத்தைப் பார்த்தான்!

"ரூப் சொன்னது காதில் விழுந்ததா? என்னுடன் வருவதற்குச் சம்மதந்தானே!".

சண்முகம் பதிலளிக்கவில்லை.

"ரூப்! நண்பனைத் தவறாகக் கருதாதே, இன்று முழுவதும் எதையோ யோசித்தபடியே இருக்கிறான். சினிமாகூட அவனுடைய கவலையைப் போக்கவில்லை. எப்பாடுபட்டாவது நானேக்கு அவனைக்கூட்டி வருகின்றேன். அவனுடைய கவலையைப் போக்க உன்னால் முடியுமா என்று பார்ப்போம்."

"நான் என்ன மனநோய் வைத்தியரா?"

"இந்த நோயாளியைப் பொறுத்தவரை உன்வைத்தியம் பெருவெற்றி யடைந்ததே!" நோயாளி தான் தான் என்பதை அவள் காதோடு சொன்னான் பரம்.

ரூப் முகத்தைக் கவிழ்த்து கொண்டாள்.

"நாங்கள் சென்று வருகின்றோம். குனிந்தபடியே இருந்தால் இறங்கும் இடத்தைக் கோட்டை விட்டு விடுவாய்."

தலைநிமிர்ந்து இருவருக்கும் வணக்கஞ்செலுத்தினுள் ரூப்.

“உலகம் ஒரு நாடகமேடை, அல்லவா?” அறையைத் திறந்து கொண்டே பரமேஸ்வரன் கேட்டான்.

“அதில் நீயும் ‘ரூப்’பும் கைதேர்ந்த நடிகர்கள்”. சண்முகத்தின் குரலில் ஏளனம் எதிரொலித்தது.

“ரூப்’பைப் பற்றி இதுவரை உன்னிடம் சொல்லாத தற்குக் கோபிக்கின்றாயா? மன்னித்துவிடு.”

“அவனைப்பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை. நீ நல்லவனாக வாழ்ந்தால் போதும்.”

“என்னைப் பற்றி நீ எதையும் எண்ணலாம். காலப் போக்கில் அந்த எண்ணம் மாறலாம். ஆனால், அவனைப் பற்றி ஆராயாது முடிவு செய்யாதே. அவளும் எங்களைப் போன்றவள்தான். அசல் தமிழ்ச்சி. மன்றார்மண் ஈன்றெடுத்த மணிமுத்து.”

“அவளும் தமிழ்ப்பெண்தானா? ஆங்கிலநாட்டில் அவ தாரஞ்செய்து, இடையில் கருங்கடலில் தீர்த்தமாடித் தலைமயிரைக் கருமையாக்கி இலங்கைக்கு வந்து சேர்ந்த இங்கிலீஷ்காரி என்றல்லவா நான் நினைத்தேன்!”

“கொழும்பு வாழ்க்கைமுறை அப்படி எண்ணச் செய்துவிட்டது. பிறந்த இடம் வஞ்சனை செய்ததால், பிழைக்கு மிடமாகக் கொழும்பைக் கருதி வந்தவர்கள் எப்படி வாழ்கின்றார்கள்? உடுப்பது ஐரோப்பிய உடைதான்; பேசுவது ஆங்கிலந்தான். அதற்காக அவர்களைத் தமிழர்கள் அல்ல என்று தள்ளிவைத்து விடுவதா? ‘கொழும்புநகரம் ஒருகுட்டி இங்கிலாந்து’ என்று கூத்தாடிக் குதூகலிப்பவர்கள் வாழ்

கின்ற இடத்திலே, நம்மவர்கள் வேறு எப்படித்தான் வாழ முடியும்? வெளியிலே அவர்கள் வேஷம் போட்டாலும் அவர்கள் நெஞ்சு தமிழ் நெஞ்சு, அவர்கள் பண்பு, தமிழ்ப் பண்பு. சுருங்கச் சொன்னால், சொழும்பில் தமிழன் வாழவில்லை; நடிக்கிறான்..... .. ரூபமதியுடன் சிறிதுநேரம் பழகினாலே அவளுடைய குழந்தை யுள்ளத்தையறிந்து கொள்வாய். அத்துடன் உன்.....”

“என்ன பரம்? என்னைப்பற்றி என்ன சொல்லப்போகிறாய்?” சண்முகம் அவசரப்படுத்தினான்.

“உன் சாவித்திரியைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளலாம்!”

“ஆ! சாவித்திரியா?” சண்முகத்தின் நெஞ்சில் இடி இடித்தது; மின்னல் மின்னியது. ‘விஷயம் இவ்வளவுதாரத்திற்கு எட்டிவிட்டதா?’

எத்தனை மணி நேரம் அப்படி இருந்தானோ! சண்முகத்தின் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புகள் ஒருவாறு அடங்க, நிமிர்ந்து பரமேஸ்வரனைப் பார்த்தான். முகத்தில் அமைதி தாண்டவமாட அசுர நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தான் அவன். விளக்கை அணைத்துவிட்டு அவனும் படுத்தான். அந்தக் கன்னங்கரிய இருளிலே சாவித்திரியும், ரூபமதியும் மாறி மாறித் தோன்றி அவனைச் சித்திரவதைக் குள்ளாக்கினர்.

5. அன்புப் பிணைப்பு

“சாவித்திரி நாம சங்கிர்த்தனம், சாவித்ரி... சா ஆ ஆ வித்திரி” பணத்திற்காகத் தாளம்போடும் பல்விழுந்த பாகவதரைப்போல் படபடவென்று கைகளை அடித்துக்கொண்டே சண்முகத்தின் காதருகில் சென்று கத்தினான் பரமேஸ்

வரன். துடித்துப் பதைத்து எழுந்த சண்முகம் ஆத்திரத்தினாலும் அவமானத்தினாலும் அவனை எரித்து விடுவதைப் போலப் பரர்த்தான். மறுபுறம் திரும்பிய பரமேஸ்வரன் தன் சாவித்திரி காலட்சேபத்தைத் தொடர்ந்தான்.

“மெய் நண்பர்களே! முன்னொரு காலமும் பின்னொரு காலமும் இல்லாத நல்லொரு காலத்திலே, எட்டுத் திக்கும் புகழும் மட்டக்களப்பினிலே, ஈழநாட்டு இளங்காணையரின் கண்கள் செய்த தவப்பயனால், கட்டழகி ஒருத்தி அவதரித்தாள். அவள் முகமோ வட்டச் சந்திரன்; குரலோ கட்டிக் கரும்பு. தம் புத்திரியாகப் பெற்றெடுத்த அந்தப் பாக்கிய சாலிகள் அவளைச் ‘சாவித்திரி’, ‘சாவித்திரி’ என்று அழைத்தனர். தக்கபருவம் தானாக வந்ததும் சாவித்திரி சாவித்திரி என்ற அந்தமங்கை நல்லாள் சண்முகம் சண்முகம் என்ற...”

“ஷட், அப்! நிறுத்தடா!” ருத்திர மூர்த்தியாய்க் காட்கியளித்தான் சண்முகம்.

“பாருங்கள் நண்பர்களே! உள்ளதைச் சொன்னால் உடம்பெல்லாம் நோகின்றதே இந்த உத்தம பக்தருக்கு.”

கோபித்துப் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்த சண்முகம் தணிந்த குரலில், “பரம், என்னைப் பைத்தியமாயடிப்பது தான் உன் நோக்கமா?” என்று பரிதாபமாகக் கேட்டான்.

தன் காலட்சேபத்தை நிறுத்திய பரமேஸ்வரன் அவனையே கூர்ந்து நோக்கினான்.

பார்வையின் துளைப்பைத் தாங்கமுடியாத சண்முகம் அவனைக் கெஞ்சிக் கேட்டான், “சாவித்திரி யார்? உனக் கெப்படி அவனைத்தெரியும்?”

“நித்திரை என்று சொல்லிக்கொண்டு நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்த நீ, நித்தமும் சாவித்திரி பஜனை செய்தாயே, ஏனென்று சொல்லு முதலில்?”

“நானா நித்திரையில் புலம்பினேன்?”

“நீதான் தம்பி நீதான். சாட்சாத் இந்தச் சண்முகம் தான்..... என்னிடமிருந்து நீ மறைக்க முயலும்போது நான் ஏன் வீணாகத் தலையிடுகிறேன்?..... சரி, இனிப் புறப் படு. ரூபா காத்துக்கொண்டிருப்பாள்.”

நுண்பர்கள் இருவரும் “தமிழ்ச் சோலை”க்குள் நுழைந்தனர். ரூபமதி அகமும் முகமும் மலர இருவரையும் வர வேற்றாள். தான் காண்பது கனவா, நனவா என்பது புரிய வில்லைச் சண்முகத்திற்கு. நேற்றைய தினம் வெள்ளை நாகரி கத்தின் செல்லப்பிள்ளையாகக் காட்சியளித்தவர், இன்று தமிழன்னையின் தவப் புதல்வியாகத் தரிசனம் தருகிறாள்!

ரூபமதியின் அறையில் இருந்தபோது, கலைவாணியின் திருமூன் இருப்பதுபோன்ற புனித உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. பழைய தமிழ் நூல்கள் முதல் நேற்று வெளிவந்த குட்டிக் கதைகள்வரை அத்தனை நூல்களையும் வாங்கியிருந்தாள். ஒரு பக்கத்தில் ஆங்கிலப் புத்தகங்களும் அழகாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. சுத்தமரக வெள்ளையடிக்கப்பட்ட சுவரில் தமிழ்ப் பேரறிஞர்களின் படங்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன.

வேலைக்காரி ஒருத்தி கொண்டுவந்த தோடம்பழச் சாற்றைத் தன் கையாலேயே எடுத்து இருவருக்கும் கொடுத்தாள் அவள். அவளுடைய தோற்றத்தையும், அறையின் அமைப்பையும் கண்டு பிரமித்துப்போன சண்முகம் இவ்வுலகத்திற்கு வந்தான். மூவரும் பழச்சாற்றைப் பருகினர்.

“புத்தகங்கள் என்றாலே எனக்கு உயிர். வேலைநேரத் தவிர்ந்த மற்றைய வேளைகளில் புத்தகங்களுடன் உறவாடுவதுதான் என் தொழில்” என்றுள் ரூபமதி.

“புத்தகப் புழு எங்கிருக்கும் என்பது சொல்லாமலே தெரியுமே!” பரமேஸ்வரனின் கேவி எழுப்பிய போலிக் கோபத்துடன் அவனைப் பார்த்துவிட்டு, சண்முகம் பக்கம் தன்பார்வையைத் திருப்பினான் ரூபா.

“இரண்டு எழுத்துப் படித்தவுடன் ஏதோவெல்லாம் பிதற்றித் திரியும் மனிதர் நிறைந்த உலகில், இவ்வளவு நூல்களுடன் அளவளாவும் நீங்கள் இந்த நூற்றாண்டின் அதிசயப் பிறவிதான்” என்றான் சண்முகம், தன் மகிழ்ச்சி முழுவதையும் கொட்டி.

“என்னை ஒரேயடியாகப் புகழுகின்றீர்களே! இந்த நிலைமைக்கு உங்கள் நண்பரும் ஒரு காரணம்.”

“புகழ்வதுடன் நின்றால்தான் பரவாயில்லையே! தான் எழுதும் கதைகளில் உன்னையும் இழுத்துவிட்டு, அதிசயப் பிறவி, அழகுகந்தரி என்று எதையாவது எழுதித்தொலைத்துவிடுவான்” என்றான் பரம்.

“உங்கள் நண்பரென்ன எழுத்தாளரா?” சண்முகத்தை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு பரமேஸ்வரனைக் கேட்டாள் ரூபா.

“சம்பு என்ற பெயரில் இரண்டொரு கதைகள் எழுதியுள்ளேன். அவ்வளவுதான். நண்பன் பிரமாதப்படுத்துகிறான்.” சண்முகத்தின் பதில் அடக்கமாயிருந்தது.

துள்ளிக்குதித்தாள் ரூபமதி. “நீங்கள் தானா சம்பு? மட்டக்களப்பில்தானே படிப்பிக்கின்றீர்கள்? நேற்று உங்களைக் கண்டபோதே சந்தேகப்பட்டேன்! சாவித்திரி உங்களைப் பற்றி நிறைய எழுதியிருக்கின்றாள்.”

“சாவித்திரியா?” திறந்துவிட்ட வாயுடன் திகைப்புற்றுத் திடுக்கூற்ற சண்முகத்தின் கால்களைத் திருட்டுத்தன

மாகக் கிள்ளினான் பரமேஸ்வரன். ஒருவாறு தன்னைச் சமர
ளித்துக் கொண்டான் சண்முகம்.

“உங்களைச் சந்தித்ததில் எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி.”

“உங்களைப்போன்ற அறிவாளிகளைப் பார்த்ததில் எனக்
கும் மகிழ்ச்சிதான்” என்று சண்முகம்.

“அறிவாளிகள் இருவர் அளவளாவுவதைப் பார்ப்ப
தில் அடியேனுக்கும் அளவுகடந்த ஆனந்தம்” — இது பர
மேஸ்வரன்.

“பிரமாதம் பரம்! அடுக்குத்தொடர் அமோகமாய்
வருகின்றதே?” என்று நகைத்தாள் ரூபமதி.

“பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணம் பெறும்” அர்த்த
புஷ்டியுடன் அவளைப் பார்த்தான் பரமேஸ்வரன்.

வெட்கம் மேலிட, தன் சேலைத்தலைப்பைப் பற்களிடெ
யேவைத்துக் கடித்தாள் அவள். அமைதி சில நிமிடங்களை
விழுங்கியது.

“நேரமாய்விட்டது. போய்வருவோமா?” பரமேஸ்வரன்
எழுந்தான். விடைகொடுக்கத் தயங்கிய ரூபமதி சண்மு
கத்தைப்பார்த்தாள். குறிப்பறிந்த அவன் எழுந்து வெளியே
சென்றான்.

சிறிது நேரம் அவர்களிருவரும் உள்ளே பேசிக்கொண்
டிருந்தனர். சாவித்திரியின் பெயர் அடிபடுகிறதா என்பதை
யறிய அவன் முயன்றது உண்மைதான். ஆனால் அடிக்கடி
வெடித்துப்பறந்த சிரிப்பு அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள்
என்பதை அறிய முடியாதவாறு தடுத்தது.

விரைவில் அவர்கள் வெளியே வந்தனர்.

“நானைக்கும் வருவீர்களா? கதாசிரியருடன் சிறிது உரையாடவேண்டும்!” ரூபமதி கேட்டாள்.

“அவன் ஊருக்குப் போகாவிட்டால் நிச்சயம் அழைத்து வருவேன் ரூபா!”

“நீங்கள் வராதுபோனால், கலையருவியை அனுப்பி வையுங்கள். சாவித்திரியின் கதையைப் படிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லி இருவரையும் வழியனுப்பி வைத்தாள்.

நல்ல நிலவு. இருவரும் நடந்தே சென்றனர். ரூபமதியைப்பற்றி இருவரும் வாய்நிறையக் கதைத்துக்கொண்டே வந்தனர்.

பரமேஸ்வரனின் அலுவலகத்தில் ரூபமதி கருக்கெழுத்தாளராகப் பணியாற்றினாள். அங்கு வேலைசெய்யும் ஒரே யொரு தமிழ்ப்பெண் அவள். சிறுவயதிலிருந்தே கொழும்பில் வாழ்ந்துவந்த போதிலும், அங்கே வேலைசெய்த மற்றையோருடன் சரிசமமாகப் பழக முடியவில்லை. நாகரிக மரக உடுத்தக் கற்றுக்கொண்டாள். ‘நறுக்’கென்று நாலு வார்த்தை பேசக்கற்றுக்கொண்டாள். ஆனால் ‘சோஷலா’ கப் பழகமட்டும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ஆக்கிலம் படித்து அரசாங்க சேவையிலிருந்தாலும், பரம்பரைத் தமிழ்ப்பெண்பு அவளைக் கைவிடுமா? அவள் ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போவதைக் கண்டு “சுத்தக் கர்வம் பிடித்தவளாயிருக்கிறாளே!” என்று முகத்தைச் சுளித்தனர் சிலர். வேறுசிலர் “பட்டிக்காடு” என்று கேலிசெய்தனர். இதனால் அலுவலகத்தில் நிம்மதியாயிருக்க அவளால் முடியவில்லை. இப்படி அவள் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோதுதான், “லீவு” முடிந்து மறுபடியும் அலுவலகத்திற்குச் சென்றான் பரமேஸ்வரன்.

‘அரட்டை நிபுணன்’ என்று பெயர் வரங்கியவன் அவன். அதே சமயத்தில் பெண்கள் விஷயத்தில் மிகவும் கண்ணியமானவன் என்பதும் அனைவர்க்குந்தெரியும். ஆகவே

புதிதாக வந்த ரூபமதியைப்பற்றிக் கூறினார்கள் நண்பர்கள்.

ரூபமதியின் அவஸ்தை அவனுக்குப் புரிந்து விட்டது.

“ரூபாவா? அவள் என் சொந்தக்காரிதான்” என்று அவன் சொன்னதும் எல்லோரும் தங்கள் வால்களைச் சுருட்டி இடையில் செருகிக்கொண்டனர். முதலில் திகைத்துவிட்ட ரூபாவும் நல்ல மனதுடன்தான் பரமேஸ்வரன் அந்தப்பொய்யைச் சொன்னானென்பதை உணர்ந்து ஆறு தலடைந்தாள்.

அன்று முதல் எல்லோரும் அவளைக் கண்ணியமாக நடாத்தினர். பரமேஸ்வரன் செய்த உதவியைக் கண்டு, அவளின் உள்ளம் நன்றியுணர்ச்சியால் நிறைந்திருந்தது.

அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பும்போது ஒரே பஸ்சிலேயே இருவருக்கும் இடம் கிடைக்கும். அவர்கள் மேலும் நெருங்கிப்பழக வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ரூபாவின் குளிர்த்த பார்வை, கொவ்வைச் செவ்வாய், குமிண்சிரிப்பு, குழந்தையுள்ளம்—எல்லாம் பரமேஸ்வரனைக் கவர்ந்தன, அரட்டைநிபுணனுக்கும் அழகுச் சிலைக்குமிடையே அன்பு பாலம் கட்டியது. அங்கே இருவரும் ஆனந்தநடை போட்டனர்.

ரூபாவைப்பற்றிய இந்த விபரங்களைப் பரமேஸ்வரன் கூறியபொழுது மிகவும் சுவாரஸ்யத்துடன் கேட்டுக் கொண்டு வந்தான் சண்முகம்.

“நீ பாக்கியசாவி அப்பா. அழகும் அறிவும், அன்பும் பண்பும் சேர்ந்த ஒருத்தியைக் காதனியாக அடைவதற்குக் கொடுத்து வைக்கவேண்டும். அது சரி, எப்பொழுது கல்யாணம்?”

“அதற்கு இன்னும் சில ஆண்டுகள் ஆகலாம். ரூபாவின் தம்பி இப்போது வைத்தியக் கல்லூரியில் படிக்கிறான். அவள் உழைத்துக் குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்

ளும்வரை, கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கவே கூடாது.”

“உன் பெற்றோர்கள் சம்மதிப்பார்களா?”

“கல்யாணம் செவ்வதும், காலம் முழுவதும் சேர்ந்து வாழ்வதும் நான்தானே! என் விருப்பமும், என் முடிவுந்தான், முக்கியம் என்றாலும் அவர்களை நான் புறக்கணிக்கப்போவதில்லை எல்லாவற்றையும் நல்ல முறையில் எடுத்துச்சொன்னால், அவர்கள் சம்மதிப்பார்கள். எனக்காக எத்தனையோ இன்னல்களை அடைந்துவரும் அவளை நான் இவ்வளவு விரும்புகிறேன் முடியுமா?”

எவ்வளவு உறுதியுடனும் தன்னம்பிக்கையுடனும் பேசுகின்றான் பரமேஸ்வரன்! இவ்வளவு நெருங்கிப் பழகியும், இத்தகைய குணதிசயங்களைச் சண்முகம் இதுவரை அறியவில்லையே! புத்துலகச் சிற்பி போன்று காட்சியளித்தான் பரமேஸ்வரன்.

இரவு உணவை உண்டுவிட்டு அவர்கள் படுக்கும்போது பத்துமணிக்கு மேலாகிவிட்டது. திறந்திருந்த ஜன்னல்வழியாகக் கடற்காற்று ‘ஜிலு ஜிலு’வென்று அடித்தது.

இதுவரை மறைந்திருந்த ஒரு பரமேஸ்வரன் சண்முகத்தின் முன்னே படுத்திருந்தான். உள்ளத்திலுள்ளதை விண்டு சொல்லி அவனுடைய உதவியையும், ஒத்துழைப்பையும் ஆலோசனையையும் பெற்றால் !

அதிக தூரம் நடந்த களைப்பினால் பரமேஸ்வரன் ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருந்தான். அவனுடைய தூக்கத்தைக் கலைத்து அவனை எழுந்திருக்கச் செய்ய அவனால் முடியவில்லை. அலுத்துப்போய்த் தன் படுக்கையருகே வந்தான். மேசையிலிருந்த கடிதம் ஒன்று காற்றில் படபடத்தது. எ டு த் து உள்ளே

வைக்கச் சென்றவன் கையெழுத்தைக் கண்டதும் திகைத்தான். ரூபாவின் முகவரியைத் தன் முத்துமுத்தான எழுத்துக்களால் எழுதியிருந்தான் சாவித்திரி!

'அந்தக் கடிதத்தில் அவனைப்பற்றியும் அவள் ஏதாவது எழுதியிருப்பாளா...? என்ன எழுதியிருப்பாள்...?'' படித்துப்பார்க்க உள்ளம் துடித்தது. 'பரம் தவறாக நினைத்தால்...?'' நீண்ட போராட்டத்தின் பின், 'வருவது வரட்டும்' என்று கடிதத்தைப் பிரித்தான். கைகள் நடுங்கின.

பின்னொருந்து சத்தம் கேட்டது. பயத்துடன் திருப்பிப் பார்த்தான். ஏளனப் பார்வையுடன் தன் படுக்கைமீது அமர்ந்து அவனையே கவனித்தான் பரமேஸ்வரன்.

6. துன்பத்தின் எல்லையில்!

"கூலையில் 'சாவித்திரி' என்றவுடன் 'சன்'ளென்று விழுந்தாயே, இப்போது மட்டும் அந்தக்கடிதத்துள் யாரைத் தேடுகின்றாய்?"

பரமேஸ்வரனின் குரலில் தொனித்தது கேலியா, கோபமா என்பதைச் சண்முகத்தினால் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கையும் மெய்யுமாக அகப்பட்ட அவன் திருட்டுவிழி விழித்தான். என்சாணுடம்பும் என்றும் பளவராகக் குறுகியது.

பரமேஸ்வரன் எழுந்து அவனருகே சென்றான். வேங்கையின் முன் நிற்கும் வெள்ளாட்டுக் குட்டியைப்போல், சண்முகத்தின் தேகம் 'வெடவெட' என்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“பரம்! பண்பு தவறி நடந்துவிட்டேன், என்னை பன்னித்துக்கொள்.” கண்களில் நீர்மல்க, அந்தக் கடிதத்தை நண்பனிடம் கொடுத்தான் சண்முகம்.

“சிறு பிள்ளையைப்போல் அழுகின்றாயே!” சண்முகத்தின் தோள்களை ஆதாரத்துடன் வருடியபடி பரமேஸ்வரன் சொன்னான்.

“நீ கொழும்பிற்கு வந்த நாள் முதல், நான் கவனித்துத்தான் வருகிறேன். உன்நெஞ்சில் ஏதோஒரு குறை இருந்து உன்னை வாட்டுகின்றது. என்னிடம் கூற முடியுமானால், தயங்காமல் கூறு. குறையை நீக்கி நிறைவை ஆக்குவது என்பொறுப்பு.”

“உண்மைதான் பரம். நான் என் நினைவிழந்து, நிம்மதியிழந்து, நித்திரையிழந்து நெடுநாட்களாகிவிட்டன. வேடிக்கையாக உன்னுடன் பேசிப் பேசி என் வேதனையைப் போக்கலாமென நினைத்தேன். இங்குவந்து உன்னுடன் ஒப்புக்குச் சிரித்துப் பேசினேனே தவிர, ஒன்றித்துப் பழக முடியவில்லை.....”

“துன்பத்தின் எல்லையிலே நிற்கும் நீ, என்னைத் துரத்தியடிக்கப் பார்க்கிறாய். உன் துன்பத்தைத் துடைக்க என்னால் முடியும், சண்முகம்! இதை நிச்சயமாக நம்பு.”

“இன்று நேற்றல்ல, என்றோ உன்மேல் நம்பிக்கை வைத்துவிட்டேன் நான். ஆனால் என் நெஞ்சத்தைத் திறந்து காட்ட இப்போது விரும்பவில்லை. தயவுசெய்து இன்றைக்கு மட்டும் என்னைத் தனியாக விட்டுவிடு. நான்படும் சித்திரவதை என்னுடனேயே இருக்கட்டும்;”

சண்முகத்தைப் பார்க்கப் பரிதாபமரக இகுந்தது. மேலும் வற்புறுத்தினால், கதறியழுதுவிடுவானே என்று பரமேஸ்வரன் பயந்தான். ஆகவே, அவனை அப்படியே விட்டுவிட்டுத் தன் படுக்கைக்குச் சென்றான்.

விளக்கு அணைந்தது. சண்முகம் படுத்தான். விளக்கின் ஒளியிலே வரத்தயங்கிய சாவித்திரி இருளின் கருமையிலே தாராளமாக வந்தாள். சண்முகத்தின் இதய அரங்கிலே அந்த இன்பவல்லி ஆடினாள். காந்தச்சிவையின் கவர்ச்சியில் தன்னை மறந்தான் அவன்.

அவனை அணைத்துக் கொண்டு அவள் ஆடினாள். நீலவாவின் எளிமையும் கோலமதியின் குளுமையும், கானமயலின் கர்வமும், பட்டு ரோஜாவின் மென்மையும். சிட்டுக் குருவியின் வேகமும், மானின் மருட்சியும், தேனின் இனிமையும் சேர அவள் ஆடினாள்.

அந்த அபூர்வ ஆட்டத்தினால், அருமை நண்பன் சுழன்றான்; அறை சுழன்றது; அகில உலகமுமே சுழன்றது, சுழற்சியின் வேகத்திலே, இப்போது அவனும் ஆடினான்.

அவன் அவகை இல்லை; அவள் அவளாக இல்லை.

நீலக்கடல் கீழே கீழே போனது; வான முகடு மேலே மேலே சென்றது. எல்லையற்ற பரம்பொருளைப்போல் எல்லையற்ற பரந்தவெளியிலே அவர்கள் இருவர்மட்டும் நின்றனர்.

“கண்ணே!” எவருமே இல்லையென்ற துணிவினால், அந்த இளங்காணையின் உள்ளத்தில் பிறந்து, உதட்டிலிருந்து நழுவின அன்பின் அழைப்பு.

“அன்பே!” மயக்கும் சிலையின் மதுரக்குரல்.

இருவரும் நன்றாக நெருங்கினர். ஆட்டம் தவறியது. தாளம் கலைந்தது. அவள் கால்களில் கட்டப்பட்டிருந்த சலங்கைகள் ‘பட்’டென்று அறுந்து விழுந்தன. அவற்றை எடுப்பதற்காக கீழே வந்தவன், நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான். அவள் மேலே, மேலே இன்னும் மேலே சென்று எங்கோ மறைந்து விட்டாள்!

“ஐயோ! சாவித்திரி.....சாவித்திரிசாவித்.....”

வாய்விட்டலறிய சண்முகத்திற்குத் திடீரென்று பரமேஸ்வரனின் நினைவு வந்துவிட்டது. அவன் எழுந்தால் என்ன பதில் சொல்வது?

இந்தப் பயம் தோன்றியவுடன் சாவித்திரியும் பறந்தோடிவிட்டாள்.

சற்றுமுன் அவன் கண்டது எல்லாம் கனவர? அல்லது கற்பனையா? கனவென்றால் எத்தனை பயங்கரமானது! கற்பனையென்றால் எத்தனை பொல்லாதது அந்தக் கற்பனை!

பரமேஸ்வரனின் குறட்டை ஒலி அவன் காதுகளில் தெளிவாகக் கேட்டது. எவ்வளவு நிம்மதியான தூக்கம்!

நித்திரையை வரவழைக்க அவன் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் விழலுக்கு இறைத்த நீராயின. அவன் புரண்டு புரண்டு படுத்தான். மட்டக்களப்பையும் சாவித்திரியையும் விட்டுவர மறுத்தது அவன் மனம். மனதிற்குச் சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தும் சாவித்திரியையே தான் திரும்பத் திரும்ப நினைத்துக் கொள்ளும் விந்தையை எண்ணிக்கொண்டு கிடந்தான்.

பெண்களைப் பற்றி என்றுமே உயர்வாக எண்ணுபவன் அவன். பெண்கள் யாராவது முறைதவறி நடந்தால் கூட அதற்குக் காரணம் ஆண்கள்தான் என்று வாதாடுபவன் அவன். உலகத்தை ஆக்கும் சக்தி அவளிடந்தான் உண்டு; காக்கும் சக்தியும் அவளிடந்தான் உண்டு. ஆண்களுக்கு ஆண்மையை ஊட்டுபவன் அவள். அன்பைக் காட்டுபவன் அவள். அத்தகையவளின் ஆத்திரம் அநியாயமாகத் தூண்டப்பட்டால், அகில உலகமுமே அழிந்துவிடும். ஆக்கும்சக்தி படைத்த பெண் அப்போதுதான் போக்கும் சக்தியையும் பெறுகின்றாள். அவன் வளர்க்கப்பட்ட முறையும், வாழ்ந்

துவந்த சூழ்நிலையும், வாசித்து முடித்த நூல்களும் இப்படியான எண்ணங்களைத்தான் அவன் உள்ளத்தே உண்டாக்கின.

சாவித்திரி அழகி. மறுக்க முடியாது. அவள் நல்லவள். சந்தேகமில்லை. அவள் சண்முகத்தை விரும்புகின்றாளா? அதாவது உள்ளன்புடன் காதலிக்கின்றாளா? இதைத்தான் அவனால் அறியமுடியவில்லை.

வயதுவந்த ஓர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையே காதலுணர்ச்சிதான் இருக்கவேண்டும் என்ற நியதியில்லை. ரூபா கூடத்தான் ஒருநாள் அறிமுகத்தின் பின் அவனுடன் நன்றாகப் பழகுகின்றாள். பரமேஸ்வரனின் நண்பன் என்பதால், நல்லவனாகத்தான் இருப்பான் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு இருக்கலாம். அவள் சண்முகத்திடம் காட்டுவது வெறும் அன்பே தவிர, காதலல்ல, சாவித்திரி கூட இப்படியான அன்புணர்ச்சியுடன்தான் அவனுடன் பழகுகின்றாளா?

அது உண்மையானால், பத்மநாதன் கூறிய செய்தி, அவள் மனதை எவ்வளவுதூரம் புண்படுத்தியிருக்கும்! ஆண்களைப்பற்றி, முக்கியமாகச் சண்முகத்தைப் பற்றிக்கேவலமாக நினைக்க மாட்டாளா? அன்பு செலுத்தினால், ஆபத்தும் அவமானமும் தான் மிஞ்சும் என்று முடிவுகட்ட மாட்டாளா? இத்தகைய சந்தேகங்கள்தான் அவளை மட்டக்களப்பை விட்டே துரத்தியடித்தன. கொழும்பில் அவன் அடைந்த அனுபவங்கள் குறிப்பாக ரூபா-பரமேஸ்வரனின் வாழ்க்கைத் தொடர்பு, அவன் நெஞ்சகத்தை கிண்டிக்கின்றன. வேதனை தாங்கமுடியாது அவன் விம்மினான்.

“ஐயோ! சாவித்திரி! நான் குற்றமற்றவன். உன் தூய அன்பை நான் தவறாகக் கொள்ள மாட்டேன். காதலனாக என்னைக் கருத முடியாவிட்டால், ஓர் அன்புத் தம்பியாக என்னை அணைத்துக்கொள். என்னைப் புறக்கணித்தால், நான் அதைப் பொறுக்கமாட்டேன். சாவித்திரி, பொறுக்கமாட்டேன்.”

வாய்விட்டு இவற்றைக் கூறி, கண்ணீரையுஞ் சொரிந்தபின், மனம் சற்று இலேசாகிவிட்டதை உணர்ந்தான் சண்முகம். நண்பனின் நித்திரையைக் குழப்பக் கூடாது என்ற திடசித்தத்துடன் புரண்டு படுத்தவன், பகல் பதினொருமணிக்கு மேல்தான் எழுந்தான்.

உடம்பு ஒரே அசதியாயிருந்தது. அடுத்த சில மணி நேரங்களை ஒருவாறாக உருட்டித் தள்ளினான். பரமேஸ்வரன் வந்து சேர்ந்ததும் எப்படியாவது தன் உள்ளத்தில் உறுத்தும் அந்த விஷயத்தை விண்டு சொல்வது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

ஆயிற்று. பரமேஸ்வரனும் வந்துவிட்டான். கடற்கரையை நோக்கி இருவரும் சென்றனர்.

அலுவலகங்களிலிருந்து அலுத்துக்களைத்து ஆறுதல்தேடி வந்தவர்கள் அங்கங்கே இருந்தனர். இளமைத் துடிப்பும் அழகுக் கவர்ச்சியும் நிறைந்த காதலர்கள், கடலின் பேரீரைச்சலைப் பயன்படுத்தித் தம் இணைந்த இதயங்களை இனிய மொழிகளால் மேன்மேலும் நெருங்கச் செய்தனர். வெள்ளம்போல் திரண்டிருந்த கள்ளமற்ற பள்ளிச் சிறுவர்கள், கொள்ளை இன்பத்துடன் துள்ளி விளையாடினர். வாழ்வின் எல்லைக் கோட்டையை நோக்கி விரைவாகச் சென்று கொண்டிருக்கும் வயதானவர்களும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர். இவர்கள் எல்லோரையும் தாண்டிச் சென்று, ஓர் ஒதுக்குப் புறமான இடத்தில் இருவரும் இருந்தார்கள்.

மாலைச் சூரியனின் மஞ்சள் ஒளி மங்களகரமாக இருந்தது. வெள்ளித் திரைகள் வேகமுடன் கரையில் வந்து மோதிச் சிதறின. அலைகளின் ஆட்டம் போல சண்முகத்தின் மனமும் ஆடியது; ஆடிக்கொண்டேயிருந்தது.

பரமேஸ்வரன் ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. நடந்து முடிந்த விஷயங்களனைத்தையும் ஒன்றுவிடாது கூறி முடித்தான் சண்முகம். மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பரமேஸ்

வரன், “பத்மநாதன் மேல்தான் நான் சந்தேகப்படுகிறேன். அவரே இந்த வதந்தியைக் கிளப்பிவிட்டிருக்கின்றார். வதந்திக்குப் பயந்து நீ ஓடிவந்தது பெரிய முட்டாளத்தனம்,” என்றான்.

“பரம், என்மீது அவருக்கு எந்தவிதமான கோபமுமில்லை. வதந்தியை அவர்தான் கிளப்பியிருக்க வேண்டும் என்பதையும் என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.”

“சண்முகம்! உலகத்தின் இயல்பு உனக்கு இன்னமும் தெரியவில்லை. உலகத்தில் வாழும் மனிதர்கள் எல்லோருமே நல்லவர்களல்ல. மற்றவர்களைப் பற்றிக் குறைவாக நாலுவார்த்தை தானும் பேசாதுவிட்டால் மனத்திருப்தி ஏற்படாத மனிதர்கள் பலர் வாழ்கின்றார்கள்..... பத்மநாதன் கூறியதை தேவ வாக்காக ஏற்றுக்கொண்டு பறந்து வந்துவிட்டாய் நீ. அந்த வதந்தி பரவிவிட்டது என்பதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அதில் உண்மை இல்லாத போது நீ ஏன் ஓடிவரவேண்டும். உலகத்தில் வாழ்வதற்கு அறிவும் திறமையும் இருந்தால் மட்டும் போதாது. நன்மையோ தீமையோ, எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மனத்திட்பமும் வேண்டும்.”

நண்பனின் உபதேசங்களை உன்னிப்பாய்க் கேட்ட சண்முகம், மௌனமாகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். மட்டக்களப்பை விட்டுத் தான் புறப்பட ஏதுவாயிருந்த சூழ்நிலையை ஒரு புதுக்கோணத்திலிருந்து பார்க்க அவனால் முடிந்தது. ஒரு தீர்க்கமான முடிவிற்கு வரமுடியாவிட்டாலும், அனுடைய சிந்தனைப் போக்கை மாற்றியமைத்து விட்டது. பரமேஸ்வரனின் பேச்சு.

“பரம், அப்படியானால் நான் இப்போது என்ன செய்யவேண்டும் என்கிறாய்?”

“நீ இன்றைக்கே மட்டக்களப்பிற்குத் திரும்பிச் செல். உன் சிந்தனைக் குதிரைக்குத் தக்க கடிவாளம் போட்டு

விட்டு, எல்லோருடனும் முன்போல் சாதாரணமாகவே பழகிக்கொள்... சாவித்திரியின் நல்ல குணங்களைப் பற்றி ரூபா ஏற்கனவே என்னிடம் கூறியிருக்கிறாள். என்றாலும் எதற்கும் நீ அவசரப்படக்கூடாது.''

சாவித்திரியைப் பற்றிய பேச்சு அவனைச் சந்தோஷத்தி லாழ்த்தியது. கடற்கரையிலிருந்து திரும்பி வரும்போது, வேறு பல விஷயங்களைப் பற்றியே பேசினார். இடையிலுள்ள ஒரு ஹோட்டலில் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண் டனர்.

அறையை அடைந்தபோது மணி ஏழரை. அவசர அவ சரமாக, புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய் தான் சண்முகம். ரயிலடிக்குச் சென்று நண்பனை வழியனுப்பி வைத்தான் பரம்.

மட்டக்களப்பை நினைத்தபோது மனது மகிழ்ச்சியால் துள்ளியது. மாசு மறுவற்ற மாணவர்களின் மத்தியிலே மறுபடியும் அவன் வாழப்போகின்றான். சாவித்திரியின் நினை வும் இப்போது பயங்கரமானதாக இருக்கவில்லை. பல நாட் களுக்குப் பின் மனதில் எதுவித கலக்கமுமின்றி, கஷ்டமு மின்றி நிம்மதியாகத் தூங்கினான்.

வழக்கம்போல் இரண்டு மணித்தியாலம் தாமதித்தே ரயில் ஸ்டேசனை அடைந்தது. எவ்வளவுதான் விரைவாகச் சென்றாலும் அன்று அவனால் வகுப்பிற்குப் போகமுடியாது. வண்டியிலிருந்து இறங்கிச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அவ னுக்கு நன்கு அறிமுகமான கார்ச்சாரதி ஒருவன் அங்கே நின்றான். அவனுடைய காரிலேயே கல்லூரி விடுதிச்சாலைக் குச் சென்றான் சண்முகம்.

வகுப்புகள் ஆரம்பமாகிவிட்டன. ரயிலில் வந்த அலுப்புத்தீர சற்று ஓய்வெடுக்கலாம் என நினைத்தான். அவன் வந்ததை எவ்வாறோ அறிந்த பத்மநாதன் அவனைச் சந்திப்பதற்காக வந்தார்.

“ஹலோ! சண்முகம், ஊரிலே எல்லோரும் சுகந்தானே!”

“ம்” என்றான், தானாக ஒரு சிரிப்பை வரவழைத்தபடி.

“என்னப்பா, திடீரென்று இங்கிருந்து கிளம்பிப்போனாய். அதைப்போல் தீடீரென்று வந்துவிட்டாயே..... ஏதாவது கல்யாணம் கில்யாணம்.....” என்று இழுத்தார் பத்மநாதன்.

“அது ஒன்றுதான் குறைச்சல் மாஸ்டர்.....”

இதற்கிடையில் அன்று வகுப்புக்குச் செல்லாத மாணவர்கள் வந்து மொய்க்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அடிக்கடி அறையுள் எட்டி எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

“பிரயாண அலைச்சலால், உன் பேச்சிலும் சலிப்புத் தட்டுகிறதே..... சரி உன் மாணவ சிகாமணிகள் வந்துவிட்டார்கள். நான் ஆறுதலாகச் சந்திக்கிறேன்.....” என்று எழுந்தார் பத்மநாதன்.

கூடவே எழுந்த சண்முகம், “என் வீவு விஷயம் எப்படி இருக்குது மாஸ்டர்?” என்று கேட்டான்.

“அதெல்லாம் நான் சரிக்கட்டிவிட்டேன். வந்துசேர்ந்த கொஞ்சக் காலத்தில் நீ நீண்ட ‘வீவு’ எடுத்துவிட்டாய் என்று தலைமை ஆசிரியர் ஆத்திரப்பட்டது உண்மைதான். என்றாலும் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றபடி ஒருபுளுகை அவிழ்த்து விட்டுச் சமாளித்துவிட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே வெளியில் சென்றார்.

அன்பளிப்பு

சி. சின்னத்துரை & சகோதரர்

கொழும்பு

யாழ்ப்பாணம்

(தொலைபேசி—35821)

(தொலைபேசி—284)

அன்பளிப்பு

v

வசங்கி நெசவு ஆலை

இல. 64, சாந்த பெனடிக் மாவத்தை.

கொழும்பு - 13

★ தலையிடியா?

★ பல்வலியா?

★ மனச்சொர்வா?

★ அஜீரணமா?

★ களைப்பா?

★ காதலில் தோல்வியா?

இவைகளுக்கு எங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

கவலை மறந்து சிரிப்பதற்கு மட்டும்

கிறந்ததோர் சிரிப்பு டாவிக்கை தருகிறோம். அதுதான்

கலகலப்பு

[நகைச்சுவை இதழ்]

இலங்கையிலேயே பெருத்த சலசலப்பை ஏற்படுத்தி எத்தனை யெத்தனையோ இளம் உள்ளங்களைக் கவர்ந்திருக்கும் ஒரே ஒரு வடு

கலகலப்பு

68, சுந்தரபவலம்;

இணுவீல்.

ஆகிரியர்

இணுவை தீரன்

நன்றியுணர்ச்சியுடன் அவர் போனதிசையையே பார்த்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் நின்றான் சண்முகம். 'இந்த நல்ல மனிதனான அந்த வீண் வதந்தியைக் கிளப்பியிருப்பார்?'

பத்மநாதன் வெளியே சென்றுவிட்டார் என்பதை அறிந்தவுடனே ஓட்டியிருந்தவர்களும் ஒதுங்கி நின்றவர்களும் ஓடிவந்து சண்முகத்தைத் தம் சரமாரியான கேள்விகளால் தாக்கினர்.

“இவ்வளவு நாட்களும் எங்கே சென்றீர்கள் சேர்?— நீங்கள் எங்களைவிட்டே போகப் போகின்றீர்களாமே, இது உண்மையா?—எங்களைவிட்டுப் பிரிவதற்கு நாங்கள் என்ன குற்றம் செய்துவிட்டோம்? சொல்லுங்கோ சேர்.....” அன்பு பெரங்க, அனுதாபம் வெளிப்பட, துக்கம் எதிரொலிக்க மாணவர்கள் கேட்டபோது, சண்முகம் திணறிவிட்டான். தூய்மையான அன்பு மழையினால் மாணவர்கள் அவனை நீராட்டினார்கள்.

ஆறுதலாக, அன்பாக, அமைதியாக அவர்களுக்குச் சமாதானம் கூறி அனுப்புவதற்குள் அவனுக்குப் போதும் போதுமென்றாகி விட்டது.

மாணவர்களை அனுப்பிவிட்டு அவன் சற்று இளைப்பாறினான். சில வாரங்களுக்குமுன் மட்டக்களப்பை விட்டு ஒருவருக்கும் தெரியாது ஓடிப்போனதை எண்ணிப் பார்த்தான். அன்று பயம், அவமானம், ஆத்திரம், அவநம்பிக்கை எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவனை அல்லற்கடலுள் அமிழ்த்திவைத்தன. இன்று தன்னம்பிக்கையும், உற்சாகமும், அன்புணர்ச்சியும் இன்புறியின் எழிற் சிகரத்திற்கு அவனை ஏற்றிச் செல்கின்றன. மாணவர்களும், மற்றைய ஆசிரியர்களும் முன்பிருந்தது போலவே, இப்போதும் இருக்கின்றனர். மட்டக்களப்பு நகரம், கல்லூரி, விடுதிச்சாலை— இவற்றில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை. அப்படியானால் இந்தத் திடீர்மாற்றம் எப்படி ஏற்பட்டது? எல்லாவற்றிற்கும் மனம்தான் காரணம்!

அன்று அவன் மனம் போன போக்கு, அவனைத் துக்கத்துடன் ஐக்கியப்படுத்தியது. இன்றைய மன நிலை அவனை இன்பத்துடன் இரண்டறக் கலக்கச் செய்கின்றது. மனம் போல வாழ்வு என்பதில்தான் எவ்வளவு உண்மை!

யானை ஐந்து மணிக்கு உலாவிவரலாமெனப் புறப்பட்டான் சண்முகம். மாணவர்கள் சிலரும் சேர்ந்து கொண்டனர். வழி நெடுகிலுமிருந்த இயற்கையழகு அவனைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. ஆடி அசைந்த இளந் தென்றல் அவன் உடம்பை வருடி 'கிச்சு கிச்சு' மூட்டியது.

பேச்சு சுவாரஸ்யத்தில் அன்று நெடுந்தாரம் நடந்து விட்டனர். சண்முகம் இதற்குமுன் கண்டிராத ஏரியொன்று தென்பட்டது. தெள்ளத் தெளிந்த நீர்த்தொட்டிலில் தாமரைக் குழந்தைகளை வைத்துத் தாலாட்டியது தென்றல். உழைத்துக் களைத்த உழவர்கள் அந்த நீரினால் தம் உடம்பை நனைத்துக் களைப்பை அகற்றினர். வேறொரு பக்கத்தில் சிறுவர்கள் பலர் 'நீர் விளையாட்டு' விளையாடினர். பத்து ஆண்டுகளையே தாண்டியிராத பாலகர்கள் அந்தப்பச்சைத் தண்ணீருக்குள் கிடந்து படுத்திய பர்டு! நீருக்குள்ளே மறைந்து நெடுநேரம் சுழியேசடினார்கள் சிலர். நீச்சலடிக்கும் ஒருவன்மேல் வேறொருவன் ஏறிச் சவாரிவிட்டான்! ஏரியின் மத்தியிலே ஆளமான இடத்திற்குச் சென்று கூம்பியிருந்த தாமரை மலரொன்றைப் பறித்து, சண்முகத்திடம் கொடுத்தான் ஒரு அசர்தாரண துணிச்சல்காரன்.

செழிப்பாக மலர்ந்த அதன் இதழ்கள் அவன் கையில் பட்டவுடன் ஒருவித இன்பக் கிளுகிளுப்பு ஏற்பட்டது. மலரிலிருந்து பிறந்த மென்மையான நறுமணம் அவன் கற்பனையைத் தூண்டியது. மலர்களுக்குள் சிறந்தது தாமரை; மங்கையர்க்குள் சிறந்தவள்.....என் சாவித்திரி! தாமரையிலும் மென்மையான பாதங்கள் அவளுடையவை.

தாமரைத் தண்டைப்போல் ஆடி அசைந்து கொண்டிருக்கும் அவள் மென்னுடல். தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல் அவள் நீலக் கருவிழிகள் ஒரு நொடிக்குள் எங்கெல்லாம் சுற்றி வருகின்றன! அவள் தன் தங்கக் கரங்களைக் கூப்பினால் தாமரை மலர் கூம்பும். பேசுவதற்கு வாயைத் திறந்தால், தாமரை இதழ்கள் விரியும். வெண்டாமரை இதழ்கள் எல்லாம் அவள் பற்களாக மாறிவிட்டன. 'சாவித்திரி! இந்த மலரை என்உடைமையாக்கியது போல், உன்னை எப்போது என்னுடையவளாக்குவேன்?' மலரை முகர்ந்து கொண்டு தன்னையே மறந்திருந்தான் சண்முகம்.

"தூக்கமா சேர்? நேரமாய்விட்டதே" அவனுடைய இனிய கற்பனையை இடையிலே கெடுத்தான் ஒரு மாணவன்.

அவர்கள் ஏரிக்கரையை விட்டுத் திரும்பும்போது ஆறு மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. வாரமுடிவில் வந்து அந்த ஏரியில் நீச்சலடிக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான் சண்முகம்.

விடுதிச்சாலைக்கு விரைவில் செல்ல வேண்டுமென்பதற்காக, ஒரு குறுக்குப் பாதையரல் அவர்கள் வந்தார்கள். சாவித்திரியின் வீடு அங்கேதான் இருந்தது. மற்றவர்கள் அறியாதவாறு அந்த வீட்டைக் கவனித்தான் சண்முகம். என்றுமில்லா அலங்காரத்துடன் அப்ஸரஸ்போல் வாசற்படியில் நின்ற சாவித்திரி அவர்களைக் கண்டு கொண்டாள்.

"குட் ஈவினிங் டீச்சர்." மாணவர்கள் தம் வணக்கத்தைத் தெரிவித்தனர். அவள் புன்னகைத்தபடி சண்முகத்தைப் பார்த்தாள். எதையுமே சொல்ல மறந்து, அவள் முகத்தில் தன் பார்வையைப் பதித்துக் கொண்டான் சண்முகம்.

"எல்லோரும் உள்ளே வாருங்களேன்." சாவித்திரி அழைத்தாள். விடுதிச்சாலையின் மணி கேட்டது. மாணவர்கள் பரிதரபமாக அவளைப் பார்த்தார்கள். "எங்களை மன்

னிக்கவேண்டும் டீச்சர்! இனி நாங்கள் வெளியே தாமதித் தால், பத்மநாத மாஸ்டர் நெருப்பெடுப்பார்..... நீங்கள் கதைச்சுப்போட்டு வாருங்கோ சேர், நாங்கள் போகிறோம்.”

மாணவர்கள் போய் விட்டார்கள்.

“நீங்களாவது வரமாட்டீர்களா?” பிச்சை கேட்கும் கெஞ்சற் குரலில் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த சண்முகம், அந்த அழகுத் தெய்வத்தைப் பின் தொடர்ந்தான்.

“உட்காருங்கள்”. ஜலதரங்கம் இசைத்தது!

“உங்கள் வீடென்றே நம்பமுடியவில்லை. முன்பு இருந்த ததிலும் பார்க்க எத்தனையோ மடங்கு அழகாக இருக்கிறது.”

“ஒரேயடியாகப் புழுசுகின்றீர்களே” வெட்கம் அவனைத் தலைகுனிய வைத்தது.

“அம்மா இல்லையோ?”

“அம்மாவும் தங்கைச்சியும் படம் பார்க்கப் போய்விட்டார்கள். நீங்கள் வருவீர்கள் என்று சொல்லி நான் மறுத்துவிட்டேன்.”

‘அப்படியானால்.....?’ அவன் கேட்கவில்லை.

ஆசை பொங்க, அன்பு துளிர்க்க, அர்த்தம் தொனிக்க அவனைப் பார்த்தான் சண்முகம்; பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான். அங்கம் அங்கமாக அவனை எடை போட்டான். சுருண்டு நெளிந்த குழந்தைகளை அவள் முதுகில் உருண்டு தவழ, அவள் வளைந்து குழைந்து நின்றாள். மயிர்க்கற்றைக்குள் மறைந்திருந்த மல்லிகை மலர்களின் மணம் அறையெங்கும் பரந்து அவனை ஆனந்த லாகிரியில் ஆழ்த்தியது.

அவளுடைய சிங்காரப் புன்னகை அவன் சிந்தனையைப் பற்றியிழுத்தது. மோகன மதிமுகம் அவனை மோனத்தில் லாழ்த்தியது.

நெஞ்சைக் கிறங்கவைக்கும் தன் நீல விழிகளை நிமிர்த்தி அவளும் அவனைப் பார்த்தாள்.

பேசாச் சித்திரமாய், ஊமைக் காதலர்களாய், மெளன வெறிபிடித்த மன்மதத் தம்பதிகளாய் இருவரும் நின்றார்கள்.

கண்ணும் கண்ணும் கலந்தன. கருத்தும் கருத்தும் கலந்தன. அன்புத் தொட்டிலிலே ஆண்மையும் பெண்மையும் ஆனந்தப் பண்பாடின.

எட்டுத் தடவை அடித்து ஓய்ந்த கடிகாரம், அவர்களை இந்த உலகிற்குக் கொண்டு வந்தது. நினைவு திரும்பிய சரவித்திரியின் கன்னங்களில் நாணம் செம்மையூட்டியது.

“இந்தச் செந்தாமரையையும் தோற்கடித்து விட்டதே உன் சிவந்த கன்னம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த மலரை நீட்டினான் சண்முகம்.

“சண்முகம்.....”

உணர்ச்சி மிகுதியினால் உடல்நடுநடுங்க அவளும் அவளை அணுகினாள். அவன் அவளை நோக்க, அவள் அவளை நோக்க — தாமரைமலர் கீழேவிழுந்தது.

ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவள் போல், “மறந்துவிட்டேன், மாஸ்டர் இதோ தேநீர் கொண்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிட்டாய்ப் பறந்தாள் உள்ளே.

துள்ளியோடிய புள்ளி மானிலிருந்து விழுந்த வெள்ளை மல்லிகையை எடுத்து முத்தம் கொடுத்தான் சண்முகம்.

“இன்பம் இன்பம் இன்பம்
இன்பத்திற்கோர் எல்லை கரணில்
துன்பம் துன்பம் துன்பம்.”

வெகு தொலைவிருந்து அலறிய வானொலியின் ஒலி
சண்முகத்தின் காதுகளைத் துளைத்தது.

திரும்பி உள்ளே பார்த்தான். பாட்டொன்றை முணு
முணுத்தபடி பாலும் பழமும் கொண்டுவந்தது அந்தப் பஞ்
சவர்ணக்கிளி. மெல்லிய குரலென்றாலும் வெல்லமாயிருந்
தது, அவனுக்கு.

“துன்பம் துன்பம் துன்பம்
துன்பத்திற்கோர் எல்லை கரணில்
இன்பம் இன்பம் இன்பம்.”

7. அழைப்பு வந்தது.

மெல்லிய வெண்பட்டு அவள் பொன்னுடலை வருட
மல்லிகையின் மென் மணம் ஒரு புனித உணர்ச்சியைத்
தூண்ட கனவுலகக் கன்னிகையாய் வந்தாள் அந்த எழில
ரசி. வயதுக் கவர்ச்சியும், வாளிப்பான உடலமைப்பும்,
வியத்தகு பண்பும், வீணைக்குரலும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருந
வாகி சண்முகத்தின் இதயக் கோவிலின் இலட்சியத் தெய்
வமாய் இடம் பிடித்துவிட்டன. அந்தத் தெய்வம் இப்
போது தேவாமிர்தமும் தீஞ்சுவைக்கனியும் கொண்டுவந்து
அவனை ஆட்கொள்ளப் போகின்றது.

சண்முகத்தின் எண்ண அலைகள் இன்பலோகத்தில்
பவனி வந்துகொண்டிருந்தன.

‘பெற்ற தாயின் அழைப்பையும் புறக்கணித்துவிட்டு
எனக்காகக் காத்திருக்கிறாளாமே இந்தப்பேரழகி! என்னைப்

பற்றி எவ்வளவு நல்லெண்ணம் கொண்டிருக்கிறாள்! இவளை நினைத்து நான் பயந்தேனே, முட்டான்!... அவள் கண்ணாடிக் கன்னங்களில் என் முகத்தைச் சேர்த்து..... தந்தத் திணை கடைந்தெடுத்த அந்தக் காந்தச்சிலையின் தளிர்க்கரங்களைப் பற்றும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தால்..... சாவித்திரி!

“என்னைக் கூப்பிட்டீர்களா?” கொஞ்சங் குரலிற் கேட்டபடி குழைவுடன் வந்தாள் சாவித்திரி.

நாகைக் கடித்துக்கொண்ட சண்முகம் “இல்...லை... யே” என்று மென்று விழுங்கினான்.

நெஞ்சை ஊடுருவும் பார்வையுடன் பலாச் சளைகளையும் பால்கிண்ணத்தையும் அவனிடம் கொடுத்தாள் சாவித்திரி. உணர்ச்சிவசப்பட்ட சண்முகம் நடுங்கும் கைகளினால் அவற்றை வாங்கிக் கொண்டான்.

“கவனம், எல்லாமே கீழே விழுந்துவிடப் போகின்றன.” சாவித்திரி எச்சரித்தாள்.

“பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது, அதுவும் நழுவி வாயில் விழுந்தால்..... நல்லதுதானே!”

புரியாத நிலையில் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தவள், புரிந்துகொண்டதும் தலையைக் குனிந்தாள். மேலேபேசுவதற்குத் தயக்கமாயிருந்தது.

“பயப்பட வேண்டாம் சாவித்திரி! நான் கண்ணியம் தவற மாட்டேன்.”

பிறகு அவர்கள் என்னென்னவோ பேசினார்கள்; சிரித்தார்கள். அடிக்கடி அர்த்தமுடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். ஆனால் உள் அந்தரங்கங்களை வெளியே

கொட்டுவதற்கு மட்டும் இருவராலுமே முடியவில்லை. யுக யுகாந்தரமாகக் கூடித்திரிந்த ஜோடிகளைப்போன்ற நெருங்கிய ஒற்றுமையுணர்ச்சி இருவரிடையேயும் இருந்தது. என்னுடைய ஒருநாள் எங்காவது ஓரிடத்தில் எப்படியாவது இருவரும் சந்தித்து இதயம் திறந்து பேசவேண்டும்; எதிர்காலத்திற்கு ஏற்ற திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும் என்று இருவருமே விரும்பினார்கள். அவர்கள் தேடித் தேடித் திரிந்த அந்தப் பொண்ணை சந்தர்ப்பம் இப்பொழுது அவர்கள் காலடியிலே கிடந்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்த அவர்களால் முடியவில்லை! உள்ளத்தின் உள்ளே உறைந்திருந்த எண்ணக் குவியல்கள் ஒரேயடியாக வெளிவருவதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஆசையும் அன்பும், பாசமும் பரிவும் சொட்ட வாயைத் திறப்பார்கள்; வார்த்தைகள் வெளிவரா. சண்முகம் எங்காவது பார்க்கும்போது, அவனை அப்படியே அள்ளி விழுங்குவதைப்போல் பார்த்துப் பெருமூச்செறிவாள் சாவித்திரி. அவள் தன்னைக் கவனிக்காத சமயம், அவளுடைய நெஞ்சகத்தில் கிடந்து புரளும் நீண்ட பின்னற்சடையைப் பார்த்து நெடுமூச்செறிவாள் சண்முகம். கொழும்பில் அவன் பார்த்த அந்தப்படத்தில் காதலர்களிருவரும் இதே மாதிரியான ஒரு நிலையிலிருந்து பட்ட கஷ்டங்கள் அவன் மனத்திரையில் தோன்றின. மனம் கொழும்பிற்குப்போனவுடன், ரூபமதியின் நினைவும் வந்துவிட்டது. சாவித்திரியைத் தனக்கு நன்கு தெரியுமென்று ரூபமதி முன்பு சொல்லியிருந்தாளல்லவா?

மௌனத்தைக் கலைத்துக்கொண்டு அவன் கேட்டான், ‘‘ரூபமதிக்கு என்னைப் பற்றியெல்லாம் எழுதியிருக்கின்றீர்களாமே!’’

அவள் வெட்கத்தால் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். ‘‘அதிகமாக ஒன்றுமில்லை..... எழுத்தாளர் ஒருவர் எங்கள் கல்லூரிக்குப் புதிதாக வந்திருக்கிறார், என்று எழுதினேன். உங்கள் கதைகள் என்றால் அவளுக்கும் ரொம்பப்பிடிக்கும்’’

“அவளுக்கும் என்றால்..... வேறு யாருக்கு?”

“எனக்கு...”

சண்முகத்தின் நெஞ்சு பெருமிதத்தால் விரிந்தது; என்னாலும் மிகமிகப் பணிவாகச் சொன்னான்; “இரண்டே இரண்டு கதைகள் மட்டும் இதுவரை எழுதியுள்ளேன். ‘எழுத்தாளன்’ என்ற உயர்ந்த ஸ்தானத்தை வாசகர்கள் எனக்கு அளிப்பார்களா என்பது என்வரையில் சந்தேகமாகத்தானிருக்கிறது. அதற்கிடையில் என்னைப் பெரிய எழுத்தாளனென்று கருதிப் புகழ்ந்து எழுதிவிட்டீர்கள்.”

“ஒன்றே இரண்டோ, வாசகர்களின் நெஞ்சத்தைத் தொட்டுச் சிந்திக்க வைக்கக்கூடிய முறையில் எழுதுபவன் தலைசிறந்த எழுத்தாளன் என்பதற்கையமில்லை. கம்பன் ஒரேயொரு இராமாயணம்தானே பாடியிருக்கிறான். ஆனால் உலகம் முழுவதும் அவனைப் புகழ்கிறதே!”

“கம்பனை இங்கே இழுக்கவேண்டாம் சாவித்திரி! சாதாரண எழுத்தாளன் ஒருவனின் மிகச்சாதாரண படைப்புக்களை அந்தக் கவிச் சக்கரவர்த்தியின் மாபெருங் காவியத்துடன் இணைத்துப் பேசுவதே பெருத்தவறு. கம்பன் எங்கே? நான் எங்கே!” என்றான் சண்முகம், உணர்ச்சிவயப்பட்டு. “என் கதைகள் உங்களுக்குப் பிடித்தால், ‘நல்ல கதைகள்’ என்று சொல்லுங்கள் போதும்!”

‘இந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மை எவருக்குமே கூடாது. ஆக்கவேலை செய்ய விரும்புகிற எல்லோருக்குமே தன்னம்பிக்கைதான் அவசியம். உண்மையான திறமை, உயர்ந்த முறையில் அதை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல், இவற்றுடன் தன்மீதுள்ள அகசக்கமுடியாத நம்பிக்கை ஆகியவை மட்டுமே ஒரு கலைஞனை முன்னுக்குக் கொண்டுவரும் சக்திபடைத்தவை. அப்போதுதான் கலையும் ஒளி வீசும். இராமாயணத்தைப் போன்று ஒரு மகாகாவியத்தை எழுதவேண்டாம். ஆனால் அதன் ஒரு அடியுடன் ஒப்பிடக்கூடியதாக

வாவது ஏதாவது எழுத முடியாதா? காலவெள்ளத்தின் எதிர்நீச்சப் போட முடியாவிட்டாலும், அந்த வெள்ளத்துடன் ஒரேயடியாக அள்ளப்பட்டுப் போகரது, போட்ட இடத்திலாவது சில மணிநேரம் நின்றால் போதுமே!”

சாவித்திரியின் பேச்சு சண்முகத்தின் சிந்தனையைக் கீள் றிவிட்டுக்கொண்டிருந்தது. ‘கலைவாணி காளிதர்சன் முன் தோன்றி நாவில் ஏதோ எழுதினாள் என்று சொல்லுகின்ற னீர்கள், அது பொய். இப்படியான ஒருத்தியின் தொடர்பு தான் காளிதாசனுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்!’

அதிகம் படித்தபோதும் அடக்கமுடனிருந்த ரூபாவைப் பார்த்து அதிசயித்தான். அறிவுக்கதிர்களை அள்ளி வீசிய சாவித்திரியைப் பார்த்தபோது...! ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அவன் நெஞ்சை நிரப்ப, அவன் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

“தம்பி! வந்துவிட்டீர்களா?” சாவித்திரியின் தாயின் குரல் இது. சண்முகம் திடுக்குற்றான். மணி ஒன்பதிற்கு மேலாகிவிட்டது. படம் முடிந்து அவர்களும் திரும்பிவிட்டார்கள். சாவித்திரியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் நேரம் பறந்ததை அவன் கவனிக்கவில்லை.

ஒரு சில நிமிஷங்கள் தாயுடன் உரையாடிவிட்டுப் போவதற்காக எழுந்தான்.

“இனிமேல் உங்களுக்காக அங்கே சாப்பாடு காத்திருக்குமா? இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் போங்களேன்.”

சண்முகம் எவ்வளவோ சொல்லியும் சாவித்திரியின் தாய் கேட்கவில்லை. கடைசியில் அவள் சொன்னதற்குக் கட்டுப்படவேண்டியதாபிற்று.

சாவித்திரிதான் பரிமாறினாள். ஆறி அலந்து போயிருந்தாலும் அதில்தான் எவ்வளவு சுவை! ‘ரூபமதியின் சமை

யல் இதற்கு ஒரு மூலைக்குக் கானுமா?’ சாப்பிடும் போது இனிக்க இனிக்கப் பேசினான் சாவித்திரி. தன்னை மறந்த நிலையில், இரண்டுநாள் சாப்பிடக்கூடியவற்றை ஒரே தடவையில் உள்ளே தள்ளினான். மட்டக்களப்பைப் பற்றி அவனுடையதாய் முன்னர் ஒருதடவை விடுத்த எச்சரிக்கை இன்னமும் அவன் காதுகளில் ஒலித்தது. “மட்டக்களப்பார் யாழ்ப்பாணத்தாரை மருந்துபோட்டு மயக்கிவிடுவினமாம் தம்பி. பள்ளிக்கூடத்துக்கு வெளியிலே ஆர் லீடெண்டாலும் தண்ணி வெண்ணி குடிக்கக்கூடாது.” அதை நினைத்து இப்போது மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டான் சண்முகம். மருந்தாவது மண்ணாங்கட்டியாவது! மனங்கனிந்த பேச்சும் மாசற்ற அன்புந்தான் மற்றையோரை மயக்கிவிடுகின்றன.

சாவித்திரியின் வீட்டிலிருந்து புறப்படும் போது மணி பத்து. ‘நானைக்குக் கொஞ்சம் நேரத்தோடேயே வாருங்கள். ஒரு முக்கிய விஷயம்பற்றிப் பேசவேண்டும்’ என்ற வேண்டுகோளுடன் அவனை வழியனுப்பிவைத்தாள் சாவித்திரி.

வழி நெடுகிலும் அந்த ‘முக்கிய விஷயம்’ என்ன என்று சிந்தித்துக்கொண்டே சென்றான். பெண்ணின் பெருமையையும், தன்னலமற்ற தயாள குணத்தையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்த சண்முகம், அவளிடமுள்ள ஒரு பலவீனத்தையும் உணர்ந்திருந்தான். எவ்வளவுதான் காதலாற் கட்டுப் பட்டிருந்தாலும், எத்தனை உறுதிமொழிகள் அளித்தாலும் ஆண்களின் அந்தரங்க சுத்தியைப் பெண் முழுக்க முழுக்க நம்புவதில்லை. தாலி கழுத்தில் ஏறும்வரைக்கும் அவளின் அடிமனதில் சந்தேகத்தின் நிழல் படர்ந்து தானிருக்கும். இது உண்மையிலேயே பெண்ணின் பலவீனமா, அல்லது எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக, இயற்கையாகவே எழுந்த நியாயபூர்வமான பயமா என்பதை அவனால் தீர்மானித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இதே பலவீனம் அல்லது பயம்தான் சாவித்திரியிடமும் இருக்கும். இதைப்பற்றிப் பேசுவதைவிட வேறு என்னதான் ‘முக்கிய விஷயம் இருக்கப் போகிறது?’

விடுதி முகப்பில் காவற்காரன் சண்முகத்திற்காக கரத்தூக்கொண்டு நின்றான். அவனைக்கண்டதும் சண்முகம் விரைவாக நடந்தான்.

திடீரென்று பத்மநாதன் எதிர்ப்பட்டார். சண்முகத்தின் முகத்தில் ஒருவீத பயமும் பரபரப்பும் காணப்பட்டன.

“என்ன, இந்த நேரத்தில் தனியாக..?”

“தாமரைக் குளம்வரை சென்றதில் நேரமாய்விட்டது” என்று ஒருவிதமாகச் சமாளித்தான் சண்முகம்.

“சாப்பாடெல்லாம்...?”

“இனிமேல்தான்”

“சாவித்திரி கொடுத்தது, சாப்பாடாகத் தெரியவில்லையோ? சரிதான். நீ உன்னையே மறந்து இருந்தபோது, சாப்பிட்டது மட்டும் எப்படி நினைவிலிருக்கும்!” பத்மநாதனின் குரலில் ஏளனம் எக்காளமிட்டது.

“இல்லை மாஸ்டர் வந்து” மென்று விழுங்கினான் சண்முகம். இடையில் குறுக்கிட்ட பத்மநாதன், “என்கடமை அன்றுடனே தீர்ந்தது. இனி நீயும் சாவித்திரியும் பட்டதுபரடு. வெள்ளம் வந்தபின் அணைபோட முடியாது சண்முகம்” என்றார்.

“தவறாக நினைத்தாதீர்கள் மாஸ்டர், நாளைக்கு உங்களை ஆறுதலாகச் சந்திக்கிறேன்” என்று சொல்லி விடைபெற்று விட்டு, விரைவாக நடந்து விடுதியை அடைந்தான்.

சாவித்திரியை அவன் கண்டுபேசியது மாணவர்களுக்குத் தெரியும். அவர்கள் தவறாக அதைக் கருத மாட்டார்கள். ஒரேகல்லுரியில் படிப்பிக்கும் இருவர் ஒன்றாகப்பேசுவதில், சந்தேகப்பட என்ன இருக்கிறது? ஆனால் பத்மநா

தன்...? சி. ஐ. டி யைப்போல சண்முகத்தின் நடவடிக்கைகளை அவர் ஏன் கூர்ந்து கவனித்துவர வேண்டும்? கொழும்பில் பரமேஸ்வரன் பத்மநாதனைப் பற்றிக் கூறியதையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டான் தானாகவே அவரைப் பற்றி ஒரு முடிவிற்கு வரப்போய் வீணாகச் சஞ்சலப்படுவதைவிட சாவித்திரியிடம் எல்லாவற்றையும் கேட்டுத் தெளிவடைய நினைத்தான்.

‘ஆவலுடன் காத்திருக்கும் அவளுக்கு ‘அருமை’ காட்டிச் சற்றுத் தர்மதமாகச் செல்ல வேண்டும். முதலில் ‘பிடி’ கொடாமல் கதைக்கவேண்டும். அந்த மங்கை நல்லாளின் மதிமுகம் வாடும். துன்பச்சுழலுள் கிடந்து துடிப்பாள் அவள். தாய்மையான அவள் முகத்தில் துக்க ரேகைகள் படர்வதே ஒரு தனி அழகு. ஆனால் ஒரு நிமிசத்திற்குமேல், இந்தத் துன்பச் சூழையைத் தாங்கும்படி அவளை விடக்கூடாது. உடனேயே என் உறுதிமொழிகளை அவளுக்குக் கூறி விடவேண்டும். ‘அவளைத்தளிர வேறெந்தப் பெண்ணையும் கண்ணெடுத்தும் பாரேன்’ என்ற என் அசைக்கமுடியாத முடிவை அவளிடம் கூறவேண்டும். அப்போது அந்த அன்பின் உருவத்தின் நெஞ்ச நிறைவை, இதயப் பூரிப்பை, மதிமுகமலர்ச்சியை, உணர்ச்சித் துடிப்பைப் பரர்க்க வேண்டுமே...!’

இன்ப அலைகளில் மிதந்த சண்முகம் வெளியே ஒரு பையனின் குரலைக்கேட்டு எழுந்தான்.

‘சேர், உங்களுக்கு ஒரு தந்தி வந்திருக்குது.’

‘தந்தியா?’ துடித்துப் பதைத்துக்கொண்டு எழுந்தான் சண்முகம்.

‘ஐந்து மணிக்கே வந்துவிட்டது. உங்களைக் காணாததால் உடனே ‘தரமுடியவில்லை’ என்று சொல்லியபடி பையன் தந்தியைக் கொடுத்தான்.

தந்தி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருந்தது. பரபரப்புடன், அதை உடைத்துப் படித்த சண்முகம் கல்லாய்ச்சமைந்து விட்டான், 'ஐயோ!' என்று குழறவே முடியாத படி அதிலிருந்த செய்தி அவனை அதிர்ச்சியடையச் செய்து விட்டது.

8. உறுதியான முடிவு

நேரம் ஏறிக்கொண்டே போனது. அதிர்ச்சியிலிருந்து சிறிது சிறிதாக மீண்ட அவன் நெஞ்சில் ஆத்திரமும் ஏறிக் கொண்டே போனது. நூறு தடவைக்குமேல் தந்தியின் வாசகங்களைப் படித்துவிட்டான். நூற்றைம்பது தடவைக்குமேல் தந்தியின் முகவரியையும் அனுப்பியவரின் பெயரையும் அவதானித்துவிட்டான்.

“கல்யாணம் நிச்சயமாய் விட்டது. உடனே புறப்பட்டு வா— சுந்தரமூர்த்தி.”

அந்த வார்த்தைகள், அசல் கருங்கல்லில் ஆளமாகப் பதிந்துள்ள அழிக்கமுடியாத எழுத்துக்களாகி அவனை ஆத்திரமடையச் செய்தன; ஆட்டி அலைக்கழித்தன; அருவருப்பையூட்டின.

“கல்யாணம் செய்வது நானா, அல்லது அப்பாவா? வாழவேண்டியவன் நானா. எனது எதிர்கால மனைவி எப்படிப்பட்டவளாக இருக்கவேண்டும் என்று தீர்மானிக்கும் உரிமை கூட எனக்கு இல்லையா? அப்பா எனக்காகப் பாடுபட்டார்; படிக்கவைத்தார்; ஆளாக்கினார். நானும் அப்பா விற்கடங்கிய அருமந்த பிள்ளையாகத்தானே வாழ்ந்தேன்! அவ்வளவு தூரம் அடங்கிப் பணிந்து போக, கடைசியில் அணுக்குண்டையே தூக்கிப் போட்டுவிட்டாரே. அப்பா!

படித்துப் பட்டம்பெற்ற உங்கள் மகனுக்கு மனதுக்குப் பிடித்தவளுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழும் உரிமையை அளிக்க மாட்டீர்களா?—ம்... நீங்கள் அளிக்கப்போவதில்லை. என் உரிமையை நிலைநாட்டாமல் நானும் இருக்கப்போவதில்லை. ஆமாம்! பணிவும் அடக்கமும் என்னைப் படுகுழியில் தான் தள்ளிவிடும்.....'

அவன் ஆத்திரப்பட்டான்.

'சாவித்திரிக்கு இந்தச் செய்தி எட்டினால், அவள் துடித்துப் பதைக்க மாட்டாளா? துன்பத்தீயில் பொசுங்கிப் போகமாட்டாளா? ஐயோ, சாவித்திரி! சற்று முன்பு தானே, அடங்கியிருந்த ஆசைகள் அத்தனையும் உன் முன்னால் அவிழ்த்துவிட்டேன்! நீ எனக்கு உணவுமட்டுமாதந்தாய்? உன் உயிரைக் குழைத்தல்லவா என் உதிரத்தில் கலக்கச் செய்தாய்! என் உடம்பின் ஒவ்வொரு அங்கமும் அந்த அங்கங்களின் ஒவ்வொரு அணுவும் உன்னை நினைத்துத்தானே உயிர் வாழ்கின்றன; உன்னைக் கண்டுதானே உவகையடைகின்றன. நீ இல்லாவிட்டால்....? நீ இல்லாவிட்டால்.....? சாவித்திரி! முரட்டுப் பிடிவாதக்காரரான அப்பா உன் அருமையை உணராது எம் அன்புத்தொடர்பை அறுத்தெறிந்தால்.....சாவித்திரி! ஐயோ, சாவித்திரி....!'

அவன் ஆட்டி அலைக்கழிக்கப்பட்டான்.

'அப்பாவிற்சென்ன, பணமும் அந்தஸ்தும் கௌரவமும் தான் முக்கியம். தன்னால் ஈட்டமுடியாத பணத்தை, என்னைக் கருவியாக்கி அடையப்பார்க்கின்றார். அடி நாளிலிருந்தே, பணக்காரப் பரமசிவத்தின் பெண் பார்வதியை எனக்குக் கட்டிவிட வேண்டுமென்பது அவர் எண்ணம். அந்தப் பார்வதி...! சீ...! அட்டைக்கரி. தொடட்டாலே ஒட்டிக்கொள்ளும் கறுப்பு, உடம்புதான் கறுப்பென்றாலும் உள்ளமாவது வெள்ளையாக இருக்கக்கூடாதா? தான் பணக்காரி என்ற கர்வம் அதிகம். படித்து நல்லநிலையிலுள்ள ஏழைகளைக் கண்

டாலே வீணாக எரிச்சல்படுவாள். சாவித்திரியை நினைத்துப் பார்த்த மனத்தால் இந்தச் சனியனையும் நினைப்பதா...?’

சண்முகத்தின் மனம் அருவருப்படைந்தது.

தந்தி இன்னமும் கையிலேதான் இருந்தது. அதைச் சுக்கு நூறுகக் கிழித்தெறிந்தான்.

தந்தியைக் கிழித்தெறிந்தானே தவிர, அது சுமந்துவந்த செய்தியை அவனால் இலேசில் மறக்கமுடியவில்லை. நிமிடத்துக்கு நிமிடம், அனுமார் வால்போல் வளர்ந்து, அவன் உடலைச் சுற்றி அவன் நரம்புகளையே நெருடியது.

தந்தியில் கண்டபடி, ஊருக்குச் செல்வதா? வேண்டாமா?

ஊருக்கு உடனே போகத்தான் வேண்டும். இப்போது சென்றால் தான் இந்த ஏற்பாடுகளையெல்லாம் நேரத்தோடேயே மாற்றியமைக்கலாம். போகாமலிருந்தால், காலங்கடந்துவிட்டது என்ற காரணத்தைக் காட்டியே, அந்த அட்டைக் கரியை அவன் தலையில் கட்டியடித்துவிடுவார்கள்.

உணர்ச்சிவேகத்தில் தாறுமாறுகப்பேசி ஏதாவது அசம்பாவிதம் தடந்தாலுங்கூட அவன் பயப்படப் போவதில்லை. அவனிடம் போதிய துணிவு பிறந்துவிட்டது. அன்னையும் தந்தையும் அயலவர்களும் நண்பர்களும் சேர்ந்து அவனைக் கண்டிக்கவோ தண்டிக்கவோ முடியாது. காதற்சாவித்திரியின் கடைக்கண் பார்வையிலே காற்றில் ஏறி அவ் விண்ணையும் சாட அவன் தயாராய் விட்டான்.

சீரியாக எட்டு மணிக்குப் புகைவண்டி தெல்லிப்பளை ஸ்டேசனை அடைந்தது. சண்முகம் எதிர்பார்த்தபடி அவனை வரவேற்பதற்கு அங்கே எவருமே வந்திருக்கவில்லை. அவர்கள்

பரம்பரைச் சொத்தாகிய அந்தப் பழைய 'வில்லுவண்டி' யைத் தேடினான். அதுவும் இல்லை. 'கார்' என்று பெயர்ப்படைத்த ஒரு கரிய வாகனம், புகைவண்டியின் பெண்கள் போல் ஸ்டேசன் சுவருடன் இணைந்து நின்றது. அதற்குள் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு, கொல்லங்கலட்டிக்குச் செல்லும் படி அதன் சாரதியிடம் கூறினான்.

தெல்லிப்பழையிலிருந்து கொல்லங்கலட்டியிலுள்ள அவனுடைய வீடு மூன்று மைல்களுக்குமேல் இருக்காது. நடந்து சென்றாலே அரை மணித்தியாலத்தில் வீட்டை அடைந்து விடலாம் ஆனால் அன்றைக்குப் பாதை மட்டுமல்ல நேரமுமே நீண்டுகொண்டு போனது. திட்டியும் பள்ளமுமாக இருந்த அந்தக் கற்பாதையில் அவனுக்கு வாய்த்த வாகனம், நர்த்தனமாடிய பொழுது ஏதோ ஒரு பயங்கர உலகத்திற்கு அநியாயமாக இழுத்துச் செல்லப்படும் உணர்வுதான் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

கற்பாதையிலிருந்து 'உடையார் வளவி'ற்குச் செல்லும் செம்பாட்டு ஒழுங்கையில் கார் இறங்கியது. ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களும் சிறுமியருமாக சண்முகம் 'பவனி' வருவதை அதிசயத்துடன் பார்த்தார்கள். தங்கள் ஊர் தேடிவந்த அந்த 'ரயில் குட்டி'யைப் பார்க்கும் வாய்ப்பை இழந்துவிட விரும்பவில்லை. சண்முகத்தை அடையாளம் கண்டுகொண்ட சிலர், தம் தோழிலிருந்து சரல்லவையை எடுத்து மரியாதை செய்தனர்.

கார் அவன் வீட்டு வாசலில் நின்றது. உரிய பணத்தைச் சாரதியிடம் கொடுத்து அதற்கும் 'பிரியாவிடை' கூறி அனுப்பிவிட்டு வீட்டிற்குள் சென்றான்.

கல்யாணத்தை எதிர்நோக்கிக் கலகலப்புடன் இருக்கும் வீடா அது? வீட்டு வராந்தாவில் எவருமே இல்லை. அங்கு நிலவிய அசாதாரண அமைதி அவனுக்குப் பீதியை ஊட்டியது.

“அம்மா... அம்மா...”

“இப்பதான் வந்தனியா... வா... வா...” தாயின் அழைப்பில் உயிரில்லை. கண்கள் கலங்கியதைப் போல் குரலும் கம்மியது.

“அம்மா! என்னம்மா இது? ஏன் இப்படி ஒரு மாதிரி யாக இருக்கிறீர்கள்?” சண்முகம் பதறிப்போய்க்கேட்டான்.

தாயினால் பதில் கூற முடியவில்லை. மாலே மாலையாகக் கண்ணீர் சொரிந்தாள். நடுங்குங் கரங்களினால், சண்முகத்தின் கைகளைப் பிடித்தபடி உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

சண்முகத்தின் நெஞ்சு ‘திக் திக்’ என்று அடித்துக் கொண்டது.

அறையின் நடுவே, மரக்கட்டிலின் மேல், போர்த்து மூடிக்கொண்டு அவன் தந்தை சுந்தரமூர்த்தி படுத்திருந்தார். அவருடைய குடும்ப நண்பர்கள் சிலர் கவலைதோய்ந்த முகத்துடன் அருகே நின்றனர். சுந்தரமூர்த்தியின் முனகல் சத்தம் மட்டும் அடிக்கடி அங்கிருந்த அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“அப்பா.....!”

சண்முகத்தின் அலறல் சத்தம் அந்த வீட்டையே அதிர்ச்சி செய்தது. அப்படியே தந்தையின் படுக்கையில் போய் விழுந்தான். அருகில் நின்றவர்கள் அவனைத் தூக்கி நிறுத்தினார்கள். குழறியமும் அவன் வாயைப் பொத்தி அமைதியாய் இருக்கும்படி வேண்டினர்.

“இவ்வளவு நேரமும் உன்னைப்பற்றியே விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார். இப்போதுதான் சிறிது கண்ணயர்ந்திருக்கிறார். அவருடைய நித்திரையைக் குழப்பாதே”

“அப்பா... அப்பா...” தந்தையின் பரிதாப நிலையை மறக்க முடியாத சண்முகம் முனகினான்.

“சண்முகம்! நீ என்ன சின்னக் குழந்தையா, நிலைமை தெரியாமல் புலம்புவதற்கு? என்னுடன் வெளியே வா, எல்லாவற்றையும் விபரமாகச் சொல்கிறேன்.” இதுவரை மெளனமாயிருந்த, அவன் மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியர் கந்தசாமி அவனுடைய தோளைப்பற்றி, அவனை வெளியே அழைத்து வந்தார்.

“இதெல்லாம் என்ன வரத்தியார்? அப்பாவுக்கு என்ன வருத்தம்? நீங்களாவது சொல்லமாட்டீர்களா?”

“அப்பாவுக்கு என்ன வருத்தம் என்பதை டாக்குத்தர் கூட இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஆனால் நிலைமை கொஞ்சம் ஆபத்துத்தான் சண்முகம்.”

“ஆ... ஆபத்தா?... அப்பா...”

“சண்முகம்!” கந்தசாமி அதட்டினார். “பொறுப்புணர்ச்சியுடையவன் என்று நினைத்துத்தான் வெளிப்படையாகவே எல்லாவற்றையும் கூறினேன். பச்சைக் குழந்தை மாதிரி அழுதால் ஊர் முழுவதும் கூடிவிடும். தந்தை இருக்கின்ற நிலையில் அவருக்கு அதிர்ச்சி தரக்கூடியதாக நாம் எதையும் செய்துவிடக்கூடாது.”

ஆசிரியர் கந்தசாமியின் சொல்லுக்குச் சண்முகம் எப்போதுமே மதிப்பளிப்பவன். அவனுடைய படிப்பிற்காகப் பணம் கொடுத்தவர், சுந்தரமூர்த்தி என்றால், அவனுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுத்துப் பண்பையும் ஊட்டியவர் கந்தசாமி. அவர்களுடைய குடும்பத்தின் நெருங்கிய நண்பர். அவர்களுக்கு ஏற்படும் சுகதுக்கங்களில் கலந்துகொள்பவர். அத்தகைய அன்புக்குரியவரின் ஆத்திரத்தைத் தூண்டவிரும்பாது சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்தான் சண்முகம்.

“ரயினில் வந்த நீ, எதுவுமே சாப்பீடரமல் இருக்கின் றாய். உடைகளை மாற்றி கை கால்களைக் கழுவி ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டு வா, வேறுசில முக்கிய விஷயங்களை உன் னிடம் சொல்லவேண்டும்.”

இயந்திரம் பேரில் எழுந்துசென்றான் சண்முகம். வீட்டி லுள்ள ஒவ்வொரு பொருளிலும் துக்கத்தின் சாயல் தென் பட்டது. தந்தையைப் பிரியப் போகின்றோம் என்ற உணர்வு அடிக்கடி எழுந்து அவனைச் சித்திரவதை செய்தது.

தாயைக் கண்டவுடன் மறுபடியும் அழுகை ‘பொத்துக்’ கொண்டு வந்தது. இருவருமே அழுதனர். தாய் கொடுத்த உணவை அவனால் உட்கொள்ளவே முடியவில்லை. தேநீரால் தொண்டையை நனைத்துக்கொண்டு ஆசிரியரைத் தேடி வெளியே வந்தான்.

“கல்யாணச் செய்தியை அறிவித்த அப்பாவை, இந்தக் கோலத்தில் காண்பேன் என்று நான் கற்பனைகூடப்பண்ண வில்லை வாத்தியார். என்னைக்கேளாது என் கல்யாணத்தை நிச்சயப்படுத்திவிட்டாரே என்பதற்காக அவரை எதிர்த்துப் பேச எண்ணினேன். திட்டித் தீர்க்கத் திட்டமிட்டேன். ... கடைசியில் ‘வாடா சண்முகம்’ என்றுகூட அழையாது வாய் மூடி மௌனியாகி, வாடிப்போய்க் கிடக்கின்றாரே, வாத்தி யார்!”

சண்முகத்தைச் சாந்தப்படுத்திவிட்டுக் கந்தசாமி நடந் தவிஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் விளக்கமாகக் கூறினார்.

“சண்முகம்! உன்னிலும் பார்க்க உன் அப்பாவை நன்கு உணர்ந்து கொண்டவன் நான். வெள்ளைக்காரன் கொடுத்த உத்தியோகத்தையும் உதறிவிட்டு, வேளாண்மை செய்வ தையே மானமுள்ள தொழிலாக விரும்பிக் கைக்கொண்ட வர் அவர். இந்தக்காலத்து இளைஞர்களின் இலட்சியங்களே யும் ஆசைகளையும் அவர் அலட்சியப் படுத்தியதில்லை. அத

ஹற்றான் உன்னைப் படிக்கவைத்தார். பணவசதி இல்லாதிருந்தபோதும் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் அனுப்பி உன்னைப் பட்டதாரியாக்கினார். பணத்திற்காக அவர் கஷ்டப்பட்ட போதெல்லாம் பரமசிவம் கைகொடுத்தார். தானாகவே முன்வந்து கடன் கொடுத்தார். ஆனால் கடைசியில் அந்தக்கருமி பரமசிவம் இப்படிச் செய்வாரென்று உன் அப்பாகூட எதிர் பார்க்கவில்லை.”

“என்ன வாத்தியார்? பரமசிவம் என்ன செய்துவிட்டார்?” சண்முகத்திற்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருந்தது.

“உன் படிப்பு முடியும் வரைக்கும் எந்தவித முணுமுணுப்பும் இன்றிப் பணத்தைக் கொடுத்தார் அவர். அவருடைய அந்தத் தயாளகுணத்தை உன் அப்பா போற்றாத நாளே கிடையாது. ஆனால் உன் படிப்புமுடிந்து நீ ஆசிரியனாக அமர்ந்ததும் பரமசிவத்தின் குணமே மாறிவிட்டது. கொடுத்த கடன் முழுவதையும் வட்டியுடன் உடனே திருப்பிக் கொடுத்து விடவேண்டுமென்று கண்டிப்பாகக் கூறி விட்டார். இன்னும் சில மாதங்கள் பொறுத்துக்கொள்ளும் படியும், உன் சம்பளத்திலிருந்து மாதாமாதம் கொடுத்துக் கடனை அடைத்து விடுவதாகவும் நாங்கள் இருவரும் சென்று கூறினோம். அவர் அதற்கும் மசியவில்லை. கடைசியில் ஒரு வாரத்தவணை கேட்டுக்கொண்டு வந்தோம்.

அந்த ஒரு வாரத்துக்குள் உன் அப்பாவும் நானும் செல்லாத இடமில்லை; கேட்காத ஆட்களில்லை; பணம்படைத்தவர்களுக்கு முன்னால் பல்லுக்காட்ட வேண்டிய பரிதாபநிலை ஏற்பட்டுவிட்டதே என்று பச்சாத்தாப்பட்டார் அப்பா. ஆனால் பலன்தான் பூஜ்யமாகிவிட்டது. ஒருவாரத்தவணை முடிந்ததும் பரமசிவமே வீடு தேடி வந்தார்.

மேலும் சில நாட்கள் பொறுக்கும்படி உன் அப்பா கேட்டார். கொதித்தெழுந்தார் பரமசிவம்.

‘உமக்குக் கொடுத்த பத்தாயிரம் ரூபாவும் என் மக
ளின் சீதனத்திற்குத் தேவை. நாளை விடியுமுன் பணம்
முழுவதும் கொடுத்துவிடவேண்டும். அல்லது உம் மகனுக்கு
என்னுடையமகளைக் கல்யாணம் செய்து வைக்கவேண்டும்.’”

பரமசிவத்தின் சுயரூபம் இப்போதுதான் வெளிப்பட்
டது. இவ்வளவு காலமும் கடன் கொடுத்ததன் காரணம்
இப்போதுதான் தெரிந்தது. இந்தத் திட்டத்தை மனத்தில்
தீட்டிக்கொண்டுதானே இவ்வளவு காலமும் கர்ணன் வேஷம்
போட்டார்? பண்பற்ற பகட்டுக்காரியான தன் மகனுக்கு
மணம் செய்துவைக்கத்தானே பணவுதவி செய்தார்?

உன் அப்பர்வினால் ஆத்திரத்தை அடக்க முடியவில்லை.
வாய்க்கு வந்தபடி பரமசிவத்தைப் பேசத்தொடங்கிவிட்
டார். பரமசிவமும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. “பிச்சைக்கார
நாயே!” என்று திட்டமுளவிற்கு அவர் வார்த்தைகள்
வளர்ந்துவிட்டன.

நிலைமை மோசமடைவதற்கு முன் நான் இடையில்
புதுந்து ஒருவாறு பரமசிவத்தைச் சமர்தானம் செய்தேன்.

அன்று இரவு முழுவதும் உன் அப்பா வடித்த கண்ணீ
ரைத் தேக்கினால், கிரிமலைக் கேணியைப்போல் கொல்லங்
கலட்டியிலும் ஒரு கேணி தோன்றிவிடும். அத்தனை தூரம்
உள்ளம் நெந்து நெந்து அழுதார். அன்று படுக்கையில்
விழுந்தவர், பின் எழும்பவே இல்லை.

“கந்தசாமி! சண்முகத்தைப் படிப்பிக்க வேண்டியது
என்னுடைய கடமை. என் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்
காகக் கடன்பட்டேன். இன்று அந்தக்கடனை அடைப்ப
தற்காக என் மகனின் வாழ்க்கையைப் பணயம் வைக்க
வேண்டுமா? அந்த அடங்காப்பிடாரியை என் அருமை பக
னுக்குக் கட்டிவைத்து அவனை அதலபாதாளத்தில் தள்ளி

விட வேண்டுமா? சொல்லுங்கள் கந்தசாமி! சொல்லுங்கள்' — இப்படி என்னைக் கேட்டார் உன் அப்பா.'"

துன்பத்தின் மத்தியிலும் சண்முகத்தின் மனத்தில் மகிழ்ச்சி ஒளிவிட்டது. தன் இலட்சியத் தந்தையை எண்ணிப் பெருமிதமடைந்தான். தந்தியைக் கண்டதும் தந்தையைப்பற்றி தான் நினைத்த நினைப்பிற்கும் இப்பொழுது ஆசிரியர் அவரைப்பற்றிக் கூறுவதற்குமிடையில் எத்துணை வேறுபாடு!

"என்னால் எதையும் தீர்மானமாகச் சொல்ல முடியவில்லை, கடைசியில் உன்னையே வரவழைப்பதென்று முடிவு செய்தோம். உன்னுடைய உண்மையான மன நிலையை அறிவதற்காகத்தான் தந்தியின் வாசகங்களை அப்படி உருவாக்கியிருந்தோம். உன் முடிவை இப்பொழுதே சொல்ல முடியுமா?" விபரங்களைக் கூறிய ஆசிரியர் கந்தசாமி இந்த வினாவுடன் தன் பேச்சை நிறுத்தினார்.

எதிர்ப்பை அவனால் சமாளிக்க முடியுமே தவிர, பணிவைச் சமாளிக்க முடியாது. பார்வதியைக் கல்யாணம் செய்யும்படி தந்தை வற்புறுத்துவார். அப்பொழுது எதிர்த்துப் பேசலாம்; தன் உரிமையை நிலைநாட்டலாம் என்று தான் அவன் நினைத்திருந்தான். அனால் இப்போது நடப்பது.....?

ஒன்றுமே பேசாது உட்கார்ந்திருந்தான்.

"நீ நினைப்பதை, தயங்காமல் கூறிவிடு சண்முகம், உன் கல்யாண விஷயத்தில் உனக்குப் பூரண சுதந்திரம் உண்டு. நீ பார்வதியைக் கல்யாணஞ் செய்வது உன் அப்பா விற்குக்கூடப் பிடிக்காத விஷயம். ஆனால், கடன்தொகையைப்பற்றிப் பரமசிவத்திற்கு என்ன சொல்வது?"

சண்முகம் இப்போதும் ஒன்றும் பேசவில்லை. மெளனமாக எத்தனையோ தியாகங்களைச் செய்து மெளனமாகத்

துன்பச்சுமையரல் வருந்தி, கடைசியில் இதே காரணங்களால் மரணத்துடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் தந்தையின்மனம் சாந்தியடைய அவன்எதுவுமே செய்யமுடியாதா?

“வாத்தியார்! அவர் விழித்துவிட்டார். உங்களையும் சண்முகத்தையும் அழைக்கிறார்” என்ற தாயின் அறிவிப்பு அவர்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்றது.

“தர்பி.. தம்பி .. வந்துவிட்டாயா?” மகனைக் கண்டதும் சுந்தரமூர்த்தியின் முகத்தில் அசாதாரண ஒளி ஒன்று தோன்றியது.

“இதோ இருக்கிறேனப்பா” என்று சொல்லிக்கொண்டே சண்முகம் அருகில் சென்றான். உணர்ச்சி மிகுதியால் தன் நிலையையும் மறந்து எழுந்த சுந்தரமூர்த்தி “சுந்தரமூர்த்தியா வாத்தியாருடன் கதைத்தாயா?” என்றபடி சண்முகமூர்த்தியின் கைகளைப் பற்றியதுதான் தாமதம் அவர் கைகள் டுசார்ந்தன. உடல் தளர்ந்தது. உயிர் பிரிந்தது. மகனைக் கண்ட மகிழ்ச்சியைத் தாங்கும் சக்தி நெந்துபோன அவருடைய இருதயத்திற்கு இருக்கவில்லை.

சண்முகம் சண்முகமாகவே இல்லை. பித்துப்பிடித்தவன் போல் தந்தையின் உடலில் விழுந்து கதறினான். ‘நாளே உங்களுக்கு எமனாகிவிட்டேனே’ என்று கத்தினான். என் கல்யாண ஊர்வலத்தை எதிர்பார்த்துவிட்டு உங்கள் கடைசி ஊர்வலத்தில் இறங்கிவிட்டீர்களே...” என்று குமுறினான்.

நீங்கள் கழிந்தன. அனுதாபம் தெரிவித்துத் தந்தி அடித்திருந்தவர்களுக்கும், நேரடியாகக் கலந்து கொண்டவர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்துக் கடிதங்கள் எழுதினான்.

கல்லூரியின் நினைவும், சாவித்திரியின் நினைவும் எழுந்தன. ஆனால் அவற்றை முந்திக்கொண்டு பணப்பிரச்சினை தலைதூக்கியது.

அவன் சிந்தித்தான்.

‘பத்தாயிரம் ரூபாவைக் கட்டவேண்டும். அல்லது பார்வதியைக் கட்டவேண்டும், இவற்றில் எதை அவன் செய்வது?’

மூலையைக் குழப்பிக் கொண்டான். நல்ல ஆலோசனையைக் கூறக்கூடியவர்களும் அங்கில்லை. அவனுடைய பிரச்சினையைக் கேட்டவர்கள், தமக்குத் தெரிந்தபடி சாதக, பாதகமான அபிப்பிராயங்கள் எல்லாவற்றையும் கூறிவிட்டு, கடைசியில் முடிவுசெய்யும் பொறுப்பை அவன் தலையிலேயே சுமத்திவிட்டனர். இதற்கெல்லாம் காரணமான பரமசிவத்தை நினைத்தபோது ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. அந்தப் படுபாவியை என்ன செய்யலாம்?

சண்முகம் பரமசிவத்தைப் பற்றி நினைப்பதற்கும் அவர் அவனுடைய வீட்டு வராந்தாவில் ஏறியதற்கும் இடைநேரம் அதிகமில்லை.

“நானே விடிவதற்கிடைபில் என் முடிவைத் தெரிவிக்கிறேன். என் சொல்லை நம்புங்கள்” என்று சொல்லி அவரை அனுப்பிவைத்தான்.

இனி முடிவைப் பின்போடுவதில் பிரயோசனமில்லை. ஏதாவது ஒரு முடிவிற்கு வந்தே ஆகவேண்டும். அன்று இரவு முழுவதும் அதைப்பற்றி நினைத்தபடியே கிடந்தான்.

விடிந்தது. அவன் மனக்குழப்பமும் குலைந்தது. எவ்வித மனக்கலக்கமுமின்றி, சஞ்சலமுமின்றி, சங்கடமுமின்றி ஒரு முடிவிற்கு வந்துவிட்டான்.

அந்த முடிவைச் சொன்னபோது ஆசிரியர் கந்தசாமியும் அன்னையும் அதிர்ந்துவிட்டனர். "மாற்ற முடியாதா?" என்று ஏங்கினாள் அன்னை. "மறுபடியும் சிந்தித்துப்பார்" என்றார் ஆசிரியர்.

அவன் எதற்கும் மசியவில்லை. தன் முடிவைக் கூறுவதற்காகப் பரமசிவத்தின் வீட்டிற்குச் சென்றுகொண்டிருந்தான் சண்முகம்.

ஊராரைப் பற்றி அவன் கவலைப்படப்போவதில்லை. ஆனால் சாவித்திரி ஏதாவது நினைத்தால்? இந்தக் கேள்வி அவனைப் பின்னுக்கிழுக்க, "எப்படியாவது அவளைச் சமாளித்து விடலாம்" என்ற பதில் முன்னுக்குத்தள்ள பரமசிவத்தின் வீட்டையடைந்தான்.

சண்முகத்தின் முடிவைக்கேட்ட பரமசிவம் ஆச்சரியத்தால் விறைத்துப் போனார்.

9. இருளில் ஓர் உருவம்

நீண்ட நேரம் அமைதி நிலவியது. சண்முகமும் பரமசிவமும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடியே இருந்தனர். சண்முகம் கூறியது நிஜமா, பொய்யா என்ற சந்தேகம் தோன்றுவதற்கிடையில், நம்புவதா வேண்டாமா என்ற பிரச்சினை கிளம்புவதற்கிடையில் அதிர்ச்சி அவரை ஆட்கொண்டுவிட்டது. ஆகவே அவர் பேசாதிருந்தார். தன் சொல்லை அவர் நம்புவாரா, மாட்டாரா என்ற திகிலில் சண்முகத்திற்கு எதுவும் பேசத் தோன்றவில்லை.

எத்தனை நேரத்துக்குத்தான் இப்படி இருப்பது? சண்முகம் மறுபடியும் தன் முடிவைத் தெட்டத் தெளிவாக

வெட்ட வெளிச்சமாகச் சொன்னான்; “உங்கள் கடன் தொகைக்கும் வட்டிக்கும் பதிலாக எங்கள் வீட்டையும் வளவையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இன்றையப்பொழுது முடிவதற்கிடையில் இரண்டையும் அறுதியாக எழுதித்தந்து விடுகின்றோம். கடன் தொகையைப் பணமாகவே திருப்பிக் கொடுக்காததற்காக எங்களை மன்னிக்கவேண்டும்.”

உறுதியும் உத்தரவாதமும் உள்ளடங்கிய அவனுடைய குரல், பரமசிவத்தின் உடலை ஊடுருவி, உள்ளத்தை உறுத்தி, சிறிது மனித உணர்ச்சியை ஊற்றெடுக்கச் செய்தது.

“தம்பி! நீ மனப்பூர்வமாகத்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தாயா? உன் அம்மாவுக்கு இதில்பூரண சம்மதம் உண்டா? ஒளிக்காமல் சொல்லு தம்பி.”

“அதைப்பற்றி இனி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். நான் செய்யவேண்டிய கடமை இது. அதைச்செய்தே தீர வேண்டும் என்று முடிவு செய்துவிட்டேன்.”

“உன் அப்பா உன்னிடம் முன்பு சொன்னாரோ என்னவோ தெரியாது. எனக்கு ஏன் பணம் அவசரமாகத் தேவைப்படுகின்றது என்பதையும் அவரிடம் நான் சொல்லியிருந்தேன்... எத்தனையோ தலைமுறையாக உங்கள் குடும்பம் வசித்துவரும் வீட்டை விற்பதைப்பற்றி நன்றாக யோசிக்கவேண்டும்... எந்தவிதமான் கஷ்டமும் இல்லாமல், இரண்டுபேருக்கும் நன்மை தரக்கூடிய முறையில், எங்கள் கொடுக்கல் வாங்கலைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் தம்பி!...”

பொங்கியெழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டான் சண்முகம்.

“எனக்கு லாப நஷ்டக் கணக்கு தெரியாது. நான் நன்மை தீமையைப்பற்றிச் சிறிது சிந்திப்பவன். என்முடிவை மாற்ற நீங்கள் வீணாக முயற்சி எடுக்க வேண்டாம்.”

அந்தக் கருங்கல் இதயத்திலே மெதுவாக அரும்பிய கருணை மலர் இப்போது கருகிவிட்டது. பார்வதியை எப்படியாவது அவன் தலையில் கட்டியடிக்கலாம் என்ற திட்டத்தை அவனுடைய 'ஆணவப் பேச்சு' முறியடித்ததன்பின், அவனுடன் அன்பாகப் பேச, ஆறுதலாக உரையாட அவருக்கென்ன பைத்தியமர பிடித்திருக்கிறது. அவனுடன் கதைத்து வீணடிக்கும் நேரத்தில், எத்தனையேர் பேருடைய வட்டிப் பணத்தை வசூல் செய்து விடலாமே!

"இனி ஒரு நிமிஷமும் என்னைல் பொறுக்க முடியாது சண்முகம். இன்றல்ல, இப்பொழுதே எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்துவிட வேண்டும். நீ வீட்டிற்குச் சென்று, நொத்தாரினை அழைத்து வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து வை நான் பின்னாலேயே வந்து விடுகிறேன்." பழிக்குப் பழி வாங்கும் தோரணையில் மிடுக்குடன் பேசினார் பரமசிவம்.

சண்முகம் வீட்டிற்கு வந்தபோது கண்ணீர் வடித்தபடி இருந்தாள் தாய்.

ஏழைக் குடும்பமொன்றில் பிறந்து ஏதோ ஓரளவிற்கு எழுதப் படிக்கத் தெரிந்திருந்த அவளை, சுந்தரமூர்த்தி தானாகவே வீரும்பி மணம் செய்தார். அவருடைய வாழ்வின் துணையாக மட்டுமல்ல, அந்தப்பெரிய வீட்டின் அரசியாகவும் அவள் விளங்கினாள்.

வீடு, பெரிய வீடுதான். பழைய காலத்தில் கட்டப்பட்ட நூற்சார் வீடு. விசாலமான பல அறைகள் அங்கே உண்டு. சுறுசுறுப்பு மிக்க ஒரு வேலைக்காரிக்கே, அவற்றையெல்லாம் கூட்டிக் கழுவிச் சுத்தப்படுத்த அரை நாளாக்குமேல் ஆகும். அத்தனை பெரிய வீடு.

வீட்டின் எஜமானி என்ற நினைப்பு அவளிடம் என்றும் இருந்ததில்லை. அந்த வீட்டைக் கழுவிச் சுத்தப்படுத்துவதில் அவளுக்கு அலாதி ஆனந்தம். செய்யவேண்டிய வேலைகள் எல்லாவற்றையும் தரனே முன்னின்று முடித்துவைப்பாள். வயல் வேலைகள் இல்லாத ஓய்வு நேரங்களில், ஊருக்கு உபயோகமான பொது விஷயங்களில் சுந்தரமூர்த்தி ஈடுபட, வீட்டுடன் தொடர்புடைய சகலதையும் நிர்வகிக்கும் வீட்டரசியாக அவள் விளங்கினாள்.

அவள் அந்த வீட்டிற்கு வந்ததன் பின், சுந்தரமூர்த்தியின் மரணத்துக்கு முன், நோயென்று அங்கே படுத்தவர்கள் இல்லை. பணக் கஷ்டம் பல தடவை அவர்களைத் தளரச் செய்தபோதும், கணவன்-மனைவியர்க்கிடையில், மனக்கசப்போ, சண்டையோ ஏற்பட்டது கிடையாது. சண்முகம் அவர்களுக்கு ஒரே பிள்ளை. ஆனால் அந்த ஊரிலுள்ள குழந்தைகள் பல அவளுடைய அன்பணப்பிலே அந்த வீட்டில் வளர்ந்தார்கள். அதிகபணம் செலவழித்துக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள முடியாதிருந்த எத்தனையோ ஏழைகளின் கல்யாண மண்டபமாக அந்தவீடு பலதடவை மாறியிருக்கின்றது.

“பாகி! நீ வந்த வேளையோ என்னவோ, இப்போது கொஞ்சக் காலமாகத்தான் என் மனதில் மகிழ்ச்சியும் நிம்மதியும் நிறைந்திருக்கின்றது” என்று அடிக்கடி தன் மனைவியைப் புகழுவாள் சுந்தரமூர்த்தி.

அதனாலெல்லாம் அவள் கர்வமடையவில்லை. அவளுடைய இரத்தத்தோடு ஊறிய பணியும், அன்பும், தன்னடக்கமும் அவளை மௌனியாக்கிவிடும். அவள் செய்யும் பணிகளைக் கணவன் ஆதரிப்பதுடன் மட்டும் நில்லாது, வெளிப்படையாகவே பாராட்டி உற்சாகப்படுத்தும் நற்பண்பு அவள் தொண்டின் உயிர் நாடியாக விளங்கியது.

அந்த வீடு அவளுக்கு வாழ்வளித்தது; அவள் அந்த வீட்டிற்குச் சோபையளித்தாள்.

அத்தகைய அருமையான வீட்டை, ஆகிவந்த வீட்டை, நாற்பது வருடங்களுக்கு மேல் அவள் ஆட்சிசெய்த வீட்டை விட்டுப்பிரிந்து அவள் வேறெங்கு செல்வது?

“அம்மா” சண்முகம் சூரல் கொடுத்தான்.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள் பாகிரதி. “தம்பி! இந்த வீட்டை நீ எழுதிக் கொடுத்து விடத்தான் போகின்றாயா?”

“வேறே வழி இல்லை அம்மா. கடவுள் கண் திறந்தால், இரண்டொரு வருடங்களில் இதே வீட்டை மறுபடியும் விலைக்கு வாங்கி விடலாம். நான் உழைத்துப் பணத்தைச் சேமித்து, இந்த வீட்டை வாங்கி உன்னிடம் கொடுப்பேனம்மா.”

“இந்தக் கிழவிக்காக இனி நீ கவலைப்பட வேண்டாமப்பா! ஏதோ கொஞ்ச நாளைக்குத்தான் நான் உயிரோடிருப்பேன். ஆனால் சொந்த வீடு என்று சொல்வீக்கொள்ள ஒன்றுமில்லாமல், நீ நடுத்தெருவில் அலையப் போகின்றாயே என்பதுதான் எனக்குக் கவலை தம்பி!” பாகிரதி நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள்.

நம்பிக்கையற்ற, பயங்கரமான ஒரு எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சண்முகம் சிறிதும் எண்ணிப்பார்க்கவில்லை. இப்பொழுது, அவனுடைய தாய் அதைச் சுட்டிப் பேசுகின்றாள்! சண்முகத்தின் மனம் துலேசாக நடுங்கியது. பொங்கிய கண்ணீரை துடைத்தபடி, பெற்றதாயை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவள் அங்கிருந்து மெல்ல நகர்ந்தாள். தாயைத்தொடர்ந்து மெளனமாகச் சென்றான் சண்முகம். அவளுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் அவன் மனதைப் பலமாகத் தாக்கத் தொடங்கியது.

ஒவ்வொரு அறையினுள்ளும் சென்றாள் பாகீரதி. கதவுகளை அன்புடன் தடவிக்கொடுத்துக் கண்ணீர் சிந்தினாள். சுவர்களுடன் தன் கன்னத்தைப் பொருத்திச் சொந்தம் கொண்டாடினாள்; தண்ணென்றிருந்த ஒரு மண்ணினையில் வெறுமனே கிடந்து, உருண்டு புரண்டு உறவு கொண்டாடினாள்.

இந்தக் கண்ணாடிக் காட்சிகளைக் காணச் சகியாத சண்முகம், "அம்மா! நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம் உங்களுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் எதுவும் செய்யமாட்டேன். இந்த வீட்டை நான் எழுதிக்கொடுக்கவில்லை. விற்றகவுமில்லை" என்றான் நாட் தழு தழுக்க.

சண்முகம் தன் பின்னால் வந்திருக்கிறான் என்பது இப்போதுதான் பாகீரதிக்குத் தெரிந்தது. அவளுடைய பைத்தியக்காரத்தனமான செயல்களையெல்லாம் அவன் கவனித்து விட்டானா?

துக்கத்திலும் வெட்கம் அவளைப் பிடுங்கித் தின்றது. அவளையே பார்த்தபடி சிறிது நேரம் நின்றுவிட்டுப் பிறகு சொன்னாள், "நீ நன்றாக வாழவேண்டும் என்பதுதான் என் விருப்பம் தம்பி. வீட்டை விற்றுக் கடனை அடைத்துவிட்டு இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. எப்படியாவது நீ நிம்மதியாக வாழ்ந்தால் போதும். அந்தப் பார்வதியுடன் வாழ் நாள் முழுவதும் கஷ்டப்படுவதைவிட வீட்டில்லாமல் இருப்பது மேல்."

வெளியே பரமசிவத்தின் குரல் கேட்டது. ஆசிரியர் கந்தசாமியும் நொத்தாரிஸ் இராமநாதனும் கூடவே இருந்தார்கள்.

வீடு கைமாறியது. தற்காலிகமாக, பாகீரதி, ஆசிரியர் கந்தசாமியின் வீட்டில் குடியேறினாள். பொருட்கள் இடம் மாறின. சண்முகம் ரயிலேறினான்.

நாள் செய்வது நல்லவர் செய்யார். சண்முகத்தைப் பொறுத்தவரை, இது அணுவளவும் பீசகாமல் நடந்தது. நாள் செல்லச் செல்ல, அவனிடம் பழையஉற்சாகம் திரும்பிவரத் தொடங்கியது. தந்தையை இழந்துவிட்ட கவலை, வீட்டை விற்றுவிட்ட கவலை, தாயைத் தனியாக தவிக்க விட்ட கவலை ஆகிய எல்லாமே படிப்படியாகக் குறைந்து மறைந்துவிட்டன. சாவித்திரி இருக்கின்ற ஊருக்கு வந்த தன் பின்பும் அவன் கவலையால் வாடிக் கொண்டிருக்க முடியுமா?

பாடசாலை ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் அவனிடம் அனுதாபம் தெரிவிக்க வந்தனர். அவர்களுக்கெல்லாம் அவனே ஆறுதல்கூறி அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

எல்லோரும் சென்றபின், தனியாக இருந்து தன் எதிர் காலத்தைப் பற்றிச் சிறிது சிந்தித்தான். தந்தை இறந்த பின், முதன் முதலாக இப்போதுதான் அவனுக்கு அமைதி கிடைத்தது; ஆறுதல் கிடைத்தது; பதற்றப்படாமல் எதையும் சிந்திக்கும் திறமை கிடைத்தது; தனிமை கிடைத்தது.

இந்த ஒருமாத காலத்திற்குள் எத்தனை பயங்கர நிகழ்ச்சிகள் நடந்துவிட்டன! எத்தனை இன்னல்கள் அவனைத் தாக்கிவிட்டன! இதயம் வெடிக்க எத்தனை தடவை அவன் அழுதுவிட்டான்?

இருந்தும், அவன் பைத்தியக்காரனாகிவிடவில்லை; தன்னை மறந்துவிடவில்லை; தன் நிலையை இழந்துவிடவில்லை.

இதற்கெல்லாம் காரணம்...?

கேள்வியைத் தடுத்து விரட்டிவிட்டுப் பதில் குதித்துக் கும்மாளமிட்டது.

சாவித்திரி!

வெளிநாட்டுப் பிரயாணமா ?

✪ இந்தியா, லண்டன், கனடா, சிங்கப்பூர் போன்ற வெளி நாடுகளுக்குப் போக எண்ணுகிறீர்களா?

✪ பாஸ்போட், விசா, ஆகாயவிமான ரிக்கற் Exit-Permit, பேன்ற சகல வசதிகளும் கூடிய விரைவில் ஒழுங்கு செய்து தரப்படும்.

சிவாஸ் உல்லாச பயணச் சேவையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

சரித்திரப் புகழ் வாய்ந்த தென் இந்தியப் பிரதேசங்களில் உள்ள சரித்திரப் பிரசித்தி வாய்ந்த சிற்பங்கள், ஆலயங்கள், நிர்மாணங்களை நீங்களும் பார்த்து ரசிக்க — சிவாஸ் உல்லாச பயணச் சேவையினர் அன்புடன் அழைக்கின்றனர்.

சிவாஸ் உல்லாச பயணச் சேவை

2ம் மாடி, A. S. சங்கரப்பிள்ளை கட்டிடம்
186, ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

நாடு முழுவதும் வீரும்பிப் பாவிக்கும்
களகலிங்கம் சுருட்டுக் கம்பனியாரின்

அன்பளிப்பு

வே. களகலிங்கம்பிள்ளை அன் சன்
17, சென் ஜோன் வீதி,
கொழும்பு - 11

Grams - KANCIGARS

Phone - 25883

அன்பளிப்பு

V

பவுன் பீடி கம்பனி

பண்டாரநாயக்கா மாவத்தை,
கொழும்பு - 12

ஆம்! சாவித்திரிதரன் காரணம். உயிருக்குயிரான அப்பாவைப் பறிகொடுத்து அவன் அவறியபொழுது, அவனுடைய உள்ளத்திலிருந்த சாவித்திரிதான் கலங்க வேண்டாமெனக் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டவள். கடனா, கல்யாணமா என்ற கஷ்டமான பிரச்சினை தோன்றிய பொழுது இதே சாவித்திரிதான் 'கவலைப்படாதீர்கள், கைப்பிடிக்க நான் வாரேன்' என்று அவன் காதிற்குள் ஒதிக் கருத்தில் கலந்து விட்டவள்! ஆண்டாண்டு காலமாக அவர்களை வாழ வைத்த அந்த வீட்டை விற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டபொழுது, இதே சாவித்திரிதான் 'தயங்க வேண்டாம், தங்குமிடம் தருகின்றேன்' என்று தெம்பூட்டியவள்.

சாவித்திரி அவளை ஆட்கொண்டிராவிட்டால், இவ்வளவு சங்கடங்களையும் அவனால் சமாளித்திருக்க முடியுமா? தன்னை அறியாமலே, அவள் எத்தனை நன்மைகள், அவனுக்குச் செய்திருக்கின்றாள்!

உயிரோடு உறவாடும் அந்த உத்தமியுடன் உரையாட வேண்டுமென அவன் உள்ளம் துடித்தது. முன்பொருநாள் சாவித்திரி குறிப்பிட்ட 'முக்கிய விஷய'மும் நினைவிற்கு வந்தது.

அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு அவசர அவசரமாக அவன் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

“பிங்கள பவனம்” என்று மங்கிப்போயிருந்தது. அங்கு ஶ்ரீசிய மென்காற்றில், மல்லிகையின் மணம் பவனிவ்ரவில்லை; மனதுற்கிரியி கீதம் கலந்து ஒலிக்கவில்லை. ஆளரவமற்ற அமைதி அங்கே அடைந்து கிடந்தது.

முனையைக் குழப்பிக்கொண்ட சண்முகம் முன் கதவை மெதுவாகத் தட்டினான். ராதா கதவைத் திறந்தாள்; ஆச்

சரியத்தரல், கண்களை அகலவிரித்து அவனைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே ஓடினான்.

“அக்கா... மாஸ்டர் வந்திருக்கிறாரக்கா...” என்று அவன் கூவியது. அடிவீட்டிலிருந்து கேட்டது.

சாவித்திரியும் தாயும் ஒரேசமயத்தில் வெளியே வந்தார்கள்.

“உங்கள் வீடா இது?... உங்களைப் பார்த்தபின்பும் என் சந்தேகம் தீரவில்லை” என்றான் சண்முகம்.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். சிறிதுநேரம் கழித்துத் தாய் சொன்னாள்; “உங்கள் தகப்பனாரின் மரணத்திற்குப்பின் சாவித்திரியே மாறிவிட்டாள். தன்னுடைய அறைக்குள்ளே அவள் அடைந்து கிடந்தால் வீட்டைக் கவனித்து அலங்கரிக்க என்னால் முடியுமா? ராதாவால்தான் முடியுமா?”

“இதையேன் சொன்னாய்” என்பதைப்போல் சாவித்திரி தாயைப் பார்த்து விழித்தாள்.

சண்முகத்தின் குரல் அடங்கியது. தந்தையை இழந்த துக்கம் மறுபடியும் எழுந்தது. கண்கள் கலங்கின. சாவித்திரியும், தாயும் கண்ணீர் சிந்தினர். ஒப்பாரி இல்லையே தவிர “சரவீட்டுச் சூழ்நிலை” ஒருகணப்பொழுதில் அங்கே உருவா கிவிட்டது.

தந்தையின் நோயைப்பற்றியும் மரணத்தைப் பற்றியும் சாவித்திரியின் தாய் கேட்டாள். எல்லா விபரங்களையும் சண்முகம் கூறினான்.

“நேரடியாக வந்து உங்கள் துக்கத்தில் கலந்துகொள்ள முடியவில்லையே என்று எங்களுக்கு வருத்தம்”. முதன் முதலாக இப்போதுதான் பேசினான் சாவித்திரி.

“பரவாயில்லை, சாவித்திரி, வரவேண்டுமென்று நீங்கள் நினைத்ததே போதும்.”

சிறிது நேரம் ஒருவரும் பேசவில்லை.

“உங்களிடம் ஆறுதல்பெற வந்தேன், இப்பொழுது உங்களுக்கே ஆறுதல்கூற வைத்துவிட்டீர்கள்” என்று அந்த அமைதியைக் குலைத்தான் சண்முகம்.

சண்முகத்தைப் பார்த்துப் புன்முறுவல்பூத்த சாவித்திரி, பழையபடி கலகலப்புடன் பேசத்தொடங்கினாள். இங்கிதமற்ற நாகம்மாள் அவ்விடத்தை விட்டகண்ணாள். விளக்கேற்றி வைத்த ராதையும் அதிகநேரம் அங்கு நிற்கவில்லை. கொண்டுவந்த தேநீரை சண்முகத்திடமும், மல்லிகைப் பூக்களைச் சாவித்திரியிடமும் கொடுத்துவிட்டு அவளும் ஓடி விட்டாள்.

அறை ஒளி பெற்றது; மணம் பெற்றது; உயிர் பெற்றது. ஒருவரை ஒருவர் விழுங்குவதைப் போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

நேரம் ஓடியது. “தேநீர் ஆறிப்போகும்” என்று நினைவூட்டினாள் சாவித்திரி.

“சாப்பாட்டை நினைவூட்டுவதற்கே எனக்கு ஒருத்தி தேவைப்படுகின்றாள்” என்று சொல்லியபடி தேநீர்க்கோப்பையை எடுத்தான் சண்முகம்.

வெட்கத்தோடு அவளை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தான் அவள்.

தேநீர் உள்ளே போக, உன்விஞ்ஞந்த சில விஷயங்கள் வெளியே வந்தன.

“சாவித்திரி! ‘ஒரு முக்கிய விஷயத்தைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்’ என்று என்னை அனுப்பிவைத்தாய். அதற்குப் பிறகு இன்றுதான் நான் வருகின்றேன். அதைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு முன், நான் சில விஷயங்களைக் கூற விரும்புகின்றேன்.

‘சரி’ என்பதற்கடையாளமாகத் தலையாட்டினால் சாவித்திரி.

“என்னிடமிருந்து நீ என்ன எதிர்பார்க்கின்றாய்?”

சாவித்திரியால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இந்த நேரத்தில் இது என்ன கேள்வி? திகைப்புடன் சண்முகத்தை நோக்கிய சாவித்திரி, அவனிடம் திருப்பி ஒரு கேள்வி கேட்டாள்.

“என்னிடமிருந்து என்ன பதிலை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”

கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு அவள் சிரித்தாள்.

“சிரிக்கும் விஷயமல்ல இது சாவித்திரி! நான் கொஞ்சம் ‘சிரியஸா’கவே கேட்கிறேன். உன் உண்மையான மன விருப்பம் எனக்குத் தெரியவேண்டும்.”

“நான் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. எனக்கு நீங்கள் தான் வேண்டும். உங்கள் தாய் அன்புதான் வேண்டும்.” தீர்மானமான குரலில் அவள் கூறினாள்.

“நான் பணவசதியற்றவன். பட்டிக்காட்டு வாசி, பட்டங்களும் அதிகம் பெறவில்லை. கடன்தொல்லை காரணமாக இருந்த வீட்டையும் இப்போது விற்றுவிட்டேன்...”

“போதும் சண்முகம்! போதும். என் அன்பில் உங்களுக்குத் திடீரென்று ஏன் சந்தேகம் வந்துவிட்டது என்பது

தான் எனக்குத் தெரியவில்லை.....” சாவித்திரியின் குரல் அழுதது. வீம்மலுடன் அவள் தலையைக் குனிந்தாள்.

“சாவித்திரி! உன்மனதைப் புண்படுத்த விரும்பவில்லை. அன்பு மயக்கத்தில், உண்மையான நிலை மறைந்துவிடும். எதையோ வெல்லாம் எதிர்பார்த்து, கடைசியில் நீ ஏமாந்து விடக்கூடாது. நான் உண்மையிலேயே ஏழை; பரம ஏழை. ஏதாவது காரணங்களால் நான் ஆசிரியத் தொழிலிலிருந்து விலகினேனானால் நடுத்தெருவில் நின்று நாயாக அடையலேண்டும்.”

“உங்களை முதலிற் கண்டபொழுது, தற்செயலாகக் கதைத்தபொழுது ஏன் என்னையே மறந்தேன் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அன்றே, உங்களுக்காக நான் வாழ வேண்டுமென்று தீர்மானித்து விட்டேன். நீங்கள் ஏழையாக இருந்தாலென்ன, பணக்காரராயிருந்தாலென்ன, எனக்கு அக்கறையில்லை. அன்று கொண்ட அன்பு இன்றுவரைக்கும் அப்படியே இருந்து வருகின்றது. இனி என்றுமே அப்படி இருக்கும். இதை மட்டும் நம்புங்கள்” என்று சொல்லி, சண்முகத்தின் உள்ளங்கையைப் பற்றி உறுதியளித்தாள்.

பற்றிய கையை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான் சண்முகம்.

“சாவித்திரி! நான் பாக்கியசாலி. உண்மையிலேயே பாக்கியசாலி என்னைவிடப் பாக்கியசாலிகள் இந்த உலகத்திலேயே இல்லை. சாவித்திரி! வீட்டை விற்க நினைத்தபொழுது, உன் நினைவுதான் என்னைச் சற்று தடுமாறச் செய்தது. என்னாலும்; என்செயலை நீ ஆதரிப்பாய் என்று நம்பினேன். என் நம்பிக்கையைக் கரப்பாற்றி விட்டாய் சாவித்திரி! நன்றிப்பெருக்குடன் அவளைத் தன் கண்களால் தழுவிக்கொண்டான்.

உணர்ச்சி அலைகளிலிருந்து விடுபட்ட சாவித்திரி, “இனி

என் முக்கிய விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்லட்டுமா?" என்று கேட்டாள்.

"தாராளமாக, நீ சொல்வதைக் கேட்கத்தானே கடவுள் எனக்கு இரண்டு காதுகளைப் படைத்தார்" என்று கூறி உற்சாகப்படுத்தினாள்.

அவளை ஆராய்வது போல் சிறிதுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சாவித்திரி.

அவசர அவசரமாக வெளிக் கதவில் யாரேச தட்டினார்கள்.

சாவித்திரி பின்தொடர, சண்முகம் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள்,

அங்கே ஒருவருமில்லை.

சற்று தூரத்தில் ஒருருவம் இருவில் சென்று மறைந்தது. சண்முகமும் சாவித்திரியும் கலவரத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

10. உண்மை விளம்பி.

அவர்களுடைய பேச்சு நின்றுவிட்டது. மலம் எதை வெல்லாமோ கற்பனைபண்ணி அவர்களைப் பயமுறுத்தியது.

'இந்த தட்டைநடு நிலையில் கதவைத் தட்டியது யாராயிருக்கலாம்? ஒட்டுக் கேட்டுவிட்டு ஒடி மறைந்த ஒருவன் யாராயிருக்கலாம்?'

சாவித்திரியும் சண்முகமும் தனித்தனியே தம் மனதுள் இதே கேள்வியைத்தான் திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

“எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது சண்முகம். நீங்கள் இனி வெளியே செல்ல வேண்டாம். இங்கேயே தங்கிவிடுங்கள்” —பயமும் தயக்கமும் அவள் குரலைக் குறைவைக்க மெல்ல மெல்ல இதைச் சொல்லி முடித்தாள் சாவித்திரி.

அலட்சியமாகச் சிரித்தாள் சண்முகம்; தான் ஒரு பயந்தரங்கொள்ளி அல்லன் என்பதைக் காட்டும் ஆவணிற் சிரித்தாள்.

“யாரோ தெரியாதவன் வந்து கதவைத் தட்டிவிட்டான். அதற்காக நாம் ஏன் பயப்பட வேண்டும்? நாம் என்ன திருட்டுக் குற்றம் செய்தோமா? கொலை செய்தோமா? யாருக்காக எதற்குப் பயப்படவேண்டும்?”

சாவித்திரியின் பயம் உள்ளளவும் குறையவில்லை. சண்முகத்தை வெளியே செல்லவிடாது தடுப்பதற்கு இனி என்ன செய்யலாம்? அவள் பார்வை இருளை ஊடுருவிச் சென்றது. அவனைத் தடுப்பதற்குரிய சாட்டு அங்கேயாவது கிடைக்குமா?

“நான் போய்வருகிறேன் சாவித்திரி.”

“கவனமாகப் போங்கள். நேராகக் கல்லூரிக்கே போங்கள். நாளைக் காலை உங்களைப் பார்க்கும் வரைக்கும் எனக்கு நிம்மதியே ஏற்படாது” என்றுசொல்லி ‘ரோச்சிற்’ ஒன்றைக் கொடுத்தனுப்பினாள் சாவித்திரி.

சாவித்திரியின் விட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டதன் பிறகு தான் ‘ஏன் வந்தோம்’ என்று நினைத்தாள் சண்முகம். மரங்களினூடே காற்று எழுப்பிய மெல்லொளி அவனைக் கவங்க வைத்தது. ‘ரோச்சிற்’-றின் ஒளியில் வழியில் நின்ற

சிறு மரங்கள் ஆடியபொழுது, அவன் பயத்தினால் துள்ளிக்குதித்தான். தன்னை யாரோ பின் தொடருகிறார்கள் என்ற பிரமையில் அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டான். சற்றுமுன் சிரித்த அலட்சியச் சிரிப்பும், சாவித்திரிக்குக் கூறிய தெம்பூட்டும் வார்த்தைகளும் அர்த்தமற்றவையாகி விட்டன. வேட்டியை மடித்து 'சண்டி' கட்டிக் கொண்டு உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி ஒரே ஓட்டமாக ஓடி விடுதிச்சாலையை அடைந்தான்.

சமையற்காரன் சண்முகத்திற்காக விழித்துக் கொண்டிருந்தான். சண்முகத்திற்குச் சாப்பிடவே பிடிக்கவில்லை வாயில் வந்த ஏதோவொரு சாட்டைச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

கண்கள் உறங்கவில்லை. மனம் சிந்தனையிலிருந்து விடுபடவில்லை. உடம்புமட்டும் படுக்கும் பாவனையில் கிடந்து அடிக்கொரு தடவை அங்குமிங்கும் புரண்டது.

'கதவைத் தட்டியது யார்? யாராவது கள்வனாக இருக்கலாம். சண்முகத்திற்குப் பயமில்லை. கயவனாகவோ, காவாலியராகவோ இருக்கலாம். அதனாலும் சண்முகம் கலங்கமாட்டான். கல்லூரியைச் சேர்ந்த யாராயினுமாக இருந்தால்...?' இப்படி நினைத்துப் பார்க்கும்போதே அவன் நெஞ்சு துணுக்குற்றது.

அவன் சாவித்திரியைக் காதலித்தது உண்மை. அவளைக் கல்யாணம் செய்து காலமெல்லாம் கனிப்புடன் வாழவேண்டுமென்று மனமாரவிரும்பியது அடைவிடப் பெரிய உண்மை. சினிமாவிலும் சிறுகதையிலும் நூடகத்திலும் நாவலிலும் தான் கர்தல் இப்போது சிரஞ்சலியாக வாழ்கின்றது. நிஜவாழ்விற்கும் காதலுக்கும் இடைப்பட்ட தூரம் மிகம்க நண்டுவிட்டது. காதல் புதைகர்டு ஆர்டானது. என்று தெரிந்தும் அறிதப்பரதையில் நெஞ்சுத்தணிவோடு நாளைத்திறக்கும், உறுதியோடு உற்சாகத்தோடு நடந்து சென்று

உண்மைக் காதலின் உயர்வைக் காட்டும் உதாரண புருஷனாக வாழ விரும்பினான். அதேவேளையில், தன்னுடைய நடத்தை மாணவர்களைப் பாதிக்கக்கூடாது என்று விரும்பினான்; பாதிக்கமாட்டாது என்று நம்பினான்.

அவனுடைய இந்த ஆசைகள், இலட்சியங்கள் அனைத்தையும் சிதறடித்து விடாதா அன்றைய நிகழ்ச்சி?

இந்தப் பயம்தான் அவனைப்பற்றியிருந்தது.

யார், எதைத்தான் சொன்னாலும் அதைச் சகிக்கக் கூடிய சக்தி, பொறுக்கக்கூடிய பெருந்தன்மை அவனுக்கு ஓரளவு வந்துவிட்டது. ஆனால் சாவித்திரியால் அது முடியுமா? யாராவது வேண்டுமென்றே அவள் பெயரைச் சந்திக்கிழுத்தால், அந்தப் பேதையரல் பொறுத்துக்கொள்ள முடியுமா?

இந்த ரீதியில் சண்முகத்தின் மனம் ஆராய்ச்சி செய்து அன்றைய நித்திரையை விரட்டியடித்தது. முடிவு கிட்டவில்லை. பொழுது விடிந்தது.

கல்லூரிக்குப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பொழுது தபாற்சேவகன் வந்துவிட்டான். சண்முகத்தின் கடிதங்கள் கல்லூரி முகவரியிட்டே வரும். அதிபரின் அறைக்குச் சென்று அவன் எடுத்துக்கொள்வான். ஆனால் இன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக விடுதிச்சாலைக்கே கடிதம் வந்துவிட்டது.

கடிதத்தை வாங்கிச் சட்டைப்பைக்குள் வைத்துவிட்டு அவசர அவசரமாகக் கல்லூரிக்குச் சென்றான். தான் எவ்வித ஆபத்துமின்றி உயிருடன்தான் இருப்பதாகச் சாவித்திரிக்குத் தெரியப்படுத்திவிட வேண்டும்.

கல்லூரியில் அவர்கள் சந்திப்பதும் கிடையாது; கதைப் பதும் கிடையாது. ஆகவே சாவித்திரியின் கண்ணில் படக் கூடிய ஓரிடத்தில் நின்றான் சண்முகம். சாவித்திரி தன்னை நிமிர்ந்து பார்த்ததையும், நிம்மதியான நெடுமூச்சு விட்டதையும் கடைக்கண்ணால் அவதானித்தபோது ஏதோ ஓர் இன்பஉலகில் மிதப்பதுபோன்ற இனிய உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவனைப்பற்றி அக்கறை கொள்ளவும், எண்ணவும், ஏங்கவும் எழில் உருவம் ஒன்று எந்நேரமும் தயாராயிருக்கின்றதே!

மணி அடித்தது. காலையில் வந்த தபாலின் நினைவு தோன்றியது. வகுப்பொன்றிற்குள் நுழைந்தபடி கடிதத்தை உடைத்துப் பார்த்தான்.

அன்புள்ள நண்பரே!

உங்களுக்காக நான் வருந்துகிறேன். வெகு தொலைவிருந்து கல்வி கற்பிப்பதற்காக இங்கு வந்த நீர், உமது கடமையை மறந்து கரமவினையாட்டில் ஈடுபடுவது நல்லதா? விஷயத்தை முற்றவிட்டு வீணாகச் சங்கடப்படாதீர்.

—உண்மை விளம்பி

கடிதத்தைப் படிக்கும்போது கைகள் மட்டுமல்ல, உடம்பு முழுவதுமே நடு நடுங்கியது. பயமும் அவமானமும் அவனைப் பலமாகத் தாக்கத் தொடங்கின. கீழே விழாதகுறையாக, கதிரைக்குள் போய் விழுந்தான்.

மாணவர்கள் பயந்து விட்டார்கள்.

“உங்களுக்கு என்ன சேர்? சுகமில்லையா? தேத்தண்ணீர் வாங்கிக்கொண்டு வரட்டுமா சேர்? படுக்கப்போகின்றீர்களா சேர்?” சண்முகத்தைச்சுற்றி மொய்க்கத் தொடங்கினார்கள் அனைவரும்.

ஆத்திரத்துடன் அவர்களைப் மார்த்து உருட்டி விழித்தான். அஞ்சி ஒடுங்கிப்போய் உட்கார்ந்துவிட்டார்கள் அனைவரும். சண்முகத்தின் இந்த வழக்கத்திற்கு மாறான நடத்தையால் அவர்களிடம் தோன்றிய கலவர உணர்ச்சி முகங்களில் தொங்கியது.

நொடிப்பொழுதில் சண்முகம் தன் தவறை உணர்ந்து கொண்டான். கடிதத்தைப் பற்றிய எண்ணத்தை மனத்தின் ஒரு மூலைக்குள் தள்ளிவிட்டு, அன்போடும் ஆதரவோடும் பாடத்தை நடத்தினான். ஆனால் வழக்கமாக வகுப்பிலேயிருக்கும் கலகலப்பு அன்று வரவே மறுத்துவிட்டது.

மாலையில் கடைசிப்பாட நேரத்தைத் தவிர அன்று அவனுக்கு ஒய்வே இல்லை. அதுவும் நல்லதாகப்போய்விட்டது. மாநி மாநி ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் சென்று வந்ததில் அவன் கடிதத்தைப்பற்றிய நினைவையே இழந்துவிட்டான். உடல் சற்று சோர்வடைந்திருந்தாலும், அவன் உள்ளம் தெம்பு பெற்றிருந்தது. கவலையை விரட்டும் கலையை அந்தக்கல்லூரி மாணவ மாணவிகள் எங்குதான் சுற்றிருந்தார்களோ?

கடைசிப்பாட நேரத்தில் ஆசிரியர்கள் இளைப்பாறும் அறையில் தனியாகத் தங்கியிருந்தபோது கடிதத்தை மறுபடியும் எடுத்துப் படித்தான். உணர்ச்சி வசப்படாமல் ஆறுதலாக அதைப்பற்றிச் சிந்தித்தான். முதலாளி ரவு தடந்த நிகழ்ச்சியுடன் கடிதத்தை இணைத்தது மனம்.

எவருக்கும் எந்த விதத்திலும் கஷ்டம் விளைவிக்காது அவன் தன்வாழ்க்கையைத் தன் மனம்போனபடி அமைத்துக்கொள்வதை அந்த ஊரிலுள்ள யாரோ ஒரு பிரஹ்மபதி விரும்பவில்லை. மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் அவன் வாழ்வில் மண்போட யாரோ திட்டமிட்டுச் சதி செய்கின்றார்கள்!

உண்மை விளம்பி! மஹாபெரிய உண்மையைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்கள் மடையங்கள்! அவன் செய்வது தவறு என்னால், அந்தத்தவறைத் திருத்தி அவனை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்ற உயர்ந்த எண்ணம் யாரிடமாவது உண்மையிலேயே இருக்குமென்றால், நேரிலேவந்து அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டிக் கண்டித்திருக்கலாமே! அதுதான் போகட்டும், அப்படி 'முகத்தை முறிக்க' விரும்பாவிட்டால் எழுதின தபரவில் பெயரையும் முகவரியையும் தெரிவித்திருக்கலாமே! இவற்றைச் செய்யத் துணிவில்லாத முதுகெலும்பற்ற முட்டாள்கள் உண்மையை விளம்ப வந்துவிட்டார்கள், உண்மையை!

சண்முகத்தின் சிந்தனை மேலே தொடர்வதற்குமுன் கல்லூரிக் கடைசிமணி அடித்துவிட்டது. மாணவர்களின் சந்தடி அடங்கியதும் அவனும் எழுந்து வெளியேசென்றான்.

விடுதிச்சாலைக்குச் செல்ல ஏனோ அவன் விரும்பவில்லை. கால்கள் தாமரகவே சாவித்திரியின் வீட்டிற்குச் செல்லும் பாதையில் மெல்ல மெல்ல நடந்தன.

இனி அவன் வேறு அவள் வேறு அல்ல. அவனைப்பாதிக்கும் விஷயங்கள் அனைத்தும் அவளையும் பாதிக்கவே செய்யும். ஆகவே அந்தக் கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்து அவளுடன் கணந்தாலோசிக்க விரும்பினான்.

சாவித்திரியின் வீடு கிட்டியது. முன்னிலும் பார்க்கச் சற்று வேகமாக நடந்தான்.

“சேர்...!”

சண்முகம் திரும்பிப் பார்த்தான். மாணவன் ஒருவன் இளைக்க இளைக்க ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான்.

“உங்களுக்கொரு கடிதம் சேர்.”

சண்முகத்திற்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. தபால் விநியோகம்தான் காலையில் முடிந்துவிட்டதே! இப்போது எப்படித் தபால் வரும்?

கேள்வி மனதில் எழ, கைகள் கடிதத்தைப் பிரித்தன. அதே 'உண்மை விளம்பி'தான் எழுதியிருந்தார்.

“ஓம் இளிச்ச வாயரே! எச்சில்பட்ட பழத்திற்கு ஏன் ஆசைப்படுகின்றீர்? திருந்துவீரா? அல்லது மருந்து வேண்டுமா?”

கனல்கக்கும் விழிகளுடன், கடிதம் கொண்டு வந்த மாணவனைப் பார்த்தான் சண்முகம்.

“இந்தக் கடிதத்தை உன்னிடம் கொடுத்தது யார்?”

பையன் பயந்து போனான். “பத்மநாதன் மாஸ்டர் தான் சேர் தந்தார்—போஸ்ட் பண்ணும்படி. உங்களைக் கண்டபடியினால், நேரிலேயே தந்து விடலாமென்று ஓடி வந்துவிட்டேன்.”

“பத்மநாதனா?” திறந்த வாய் மூடாது கேட்டான்.

“ஓம் சேர்! அவர்தான் தந்தார்” என்று சொல்லி விட்டு ஓடி விட்டான் அவன்.

“‘உண்மை விளம்பி’ பத்மநாதனா?” சண்முகம் மேலே பேசவில்லை; பேச முடியவில்லை. நடக்கவில்லை; நடக்க முடியவில்லை. அப்படியே, அங்கேயே நின்றான். ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியும் அவனை ஆட்கொள்ள, உணர்ச்சியற்று, மரத்துப்போய் நின்றான்.

தற்செயலாக வரசற்புறம் வந்த சாவித்திரி சண்முகத்தின் இந்தக் கோலத்தைக் கண்டாள்; ஓடோடியும் வந்தாள்.

“மாஸ்டர்...!”

“.....”

“சண்முகம்”

அவனுக்கு அதுவும் கேட்கவில்லை. ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை என்று நினைத்து, சுற்று முற்றும் பார்த்து விட்டு, சண்முகத்தின் தோளைப் பிடித்து அசைத்தாள் சாவித்திரி.

தூக்கத்தில் நடப்பவர்கள் எதனோடாவது மோதிவிட்டுத் திடுக்குற்று விழிக்கும் நிலையில் சண்முகம் இருந்தான்.

“சாவித்திரி”

“என்ன? ஏதோ பேய் பிடித்தவர்போல் பேசாது நின்றீர்களே, நான் பயந்துவிட்டேன்.”

சண்முகம் அவளைத் தொடர்ந்து வீட்டிற்குச் சென்றான்.

வழக்கம்போல் இருவரும் இருந்து உரையாடும் நடுமண்டபத்திற்குச் சாவித்திரி அவளை அழைத்துச் சென்றாள்.

“அது சரி, இன்றைக்கு என்ன நடந்தது? ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கின்றீர்கள்?” — சாவித்திரி கேட்டாள்.

சண்முகத்திற்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

“அற்பன்! நண்பன்போல் நடத்து நஞ்சைக் கலக்கும் நயவஞ்சகன். நரிப்புத்தி படைத்த நாசகாரன்.”

“சண்முகம்!”

“உந்தப் பத்மநாதன்தான். பண்பாடு தெரியாத படித்தழட்டான்... அவன்னை திருப்பணியைப் பார் சாவித்திரி”

என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த இரண்டு தபால்களையும் சாவித்திரியிடம் கொடுத்தான்.

ஆவலுடன் அவற்றைப் படித்துவிட்டு, அமைதியாக அவனை நிமிர்ந்துபார்த்தான். கண்களில் நீர்முட்டியிருந்தது.

“பத்மநாதனை நேரில் சந்தித்தால் நான் என்ன செய்து விடுவேனோ தெரியாது சாவித்திரி. இப்படியானவர்களைச் சும்மா விட்டுவிடக்கூடாது.”

“சண்முகம்! கொஞ்சம் பொறுங்கள். எதிலும் அவசரப்படக் கூடாது; ஆத்திரப்படக் கூடாது.”

“உந்தப் பொறுமையெல்லாம் இந்தக்காலத்துக்கு ஒத்துவராது சரிவித்திரி. மௌனமாக நாம் இருந்தால் நம்மானத்தைக் கப்பலேற்றி விடுவான் அந்த மடையன். அதிபரிடம் ‘ரிப்போர்ட்’ செய்யப்போகின்றேன்.”

“வேண்டாம் சண்முகம்! உங்கள் வீழ்ச்சிக்கு நீங்களே குழி பறித்து விடாதீர்கள்.”

“சாவித்திரி” சண்முகம் கத்தினான்.

சாவித்திரி தலையைக் குனிந்துகொண்டாள். அவள் குரல்தாழ்ந்தது. விக்கி விக்கி, தித்திக் தித்திக் பேசினாள். “அதிபர், பத்மநாதனின் சொல்லைத்தான் நம்புவார். ஏனென்றால் பத்மநாதன் சொல்வதில் கொஞ்சம்...”

“சாவித்திரி!”

சாவித்திரி ஒன்றுமே பேசாது மௌனமாக எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சண்முகத்தின் இதயம் குமுறியது; கொந்தளித்தது. அன்பின் அருவி பாய்ந்த அவன் நரம்புகளில் ஆத்திரக் காட்

டாறு பெருக்கெடுத்தது. கோப மிகுதியில் அவன் உடல் நடுங்கியது.

“அப்படியானால் பத்மநாதன் எழுதியது உண்மையா? நீ.....?” பாயத் தயாராரும் வேங்கையாய் நின்ற அவன் கர்ச்சித்தான். “உண்மையா சாவித்திரி?”

“முழுவதும் உண்மையல்ல..... ஆனால்.....”

சண்முகத்தின் உக்கிரநிலை அவளை மேலே பேசவிடவில்லை.

வெறி பிடித்தவன் போல் கூச்சலிட்டான் சண்முகம். “ஓ! பேயே பேசாதே... என் முகத்திலே விழிக்காதே.”

ஆத்திரம் உச்சநிலையைத் தாண்டினால் அழகை வருமே, அப்படி அழுதான் சண்முகம். அந்த அறைக்குள் நிற்கவே பிடிக்காதவன் போல் பாய்ந்து ஓடிவிட்டான். “சண்முகம்! சண்முகம்!” என்று சாவித்திரி பரிதாபத்துடன், பச்சாத்தாபத்துடன் எழுப்பிய குரல் அவன் காதுகளில் விழவேயில்லை.

மிகச் சிறந்த கோப்பி தயாரிப்பாளரான
அண்ணா தொழிற்சாலையின்
அன்பளிப்பு.

அண்ணா தொழிற்சாலை
இணுவில்.

11. கதையாகிப் போனதா.

நீன்ன செய்வது? எங்கே செல்வது? என்ற கேள்வி கட்டு விடை கண்டுபிடிக்க முன்னரே கொழும்பு ரயிலில் ஏறிவிட்டான் சண்முகம். ஆழ்ந்து சிந்தித்து ஆறுதலாக ஒரு முடிவிற்கு வரும் சக்தி அவனிடமிருந்து விடைபெற்று விட்டது. அவனுக்குச் சோறளித்து வாழ்வளித்த அந்தக் கல்லூரியைப் பற்றியோ, அன்பைக் கொடுத்து அறிவைப் பெற்ற தன் மாணவசிகாமணிகளைப் பற்றியோ, அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுத்த மட்டக்களப்புச் சூழ்நிலையைப் பற்றியோ அவனால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை. பல்வேறு உணர்ச்சிகள் பொங்கும் உலைக்களமாக விளங்கியது அவன் உள்ளம்.

நேற்றுவரை அவனுக்குக் காதலே வாழ்வாக இருந்தது. இன்பத்திற்கோர் இலக்கணமாகவும் இலட்சியத்திற்கோர் இலக்கியமாகவும் தன்னையே பரவணை பண்ணி வாழ அவனால் முடிந்தது. ஆனால் இன்று...? இன்றல்ல, இனி எப்பொழுதுமே அவன் வாழ்க்கை சோக காவியமாகவே மாறப்போகின்றதோ?

காதல் அவனுக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது; விரக்தியைக் கொடுத்தது; அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. அவனைப் பொறுத்தவரை காதலும் கானலும் ஒரே பொருளுடைய இரண்டு சொற்களாகத் தோன்றின. காதல் பாதை அழைத்துச் சென்ற கவலைக் கிடங்கிற்குள் அவனுடன் கை கோர்த்துக்கொண்டு செல்வதற்கு எவருமில்லை. அந்தக் கஷ்டத்திலும் அவனுக்குக் கை கொடுத்து உதவியது அவனுடைய கண்கள்தான்-இதயக்குமுறலை, ஏமாற்றக் கதறலை, இலட்சியச் சிதறலை, கசிந்து கரைந்து கண்ணீராக லரைபுரண்டோடச் செய்தன.

சண்முகம் அழுதான். தொல்லை யை மறைப்பதற்காக எல்லையை மறந்து அழுதான். ஆதியும் அந்த முயில்லாத ஆண்டவனைப்போல் முதலும் முடிவும் தெரியாதபடி அழுது கொண்டேயிருந்தான்.

நேரம் விரைந்தது. தூரம் கரைந்தது. இதயம் களைத் தது. இரவு மறைந்தது. கொழும்பு வந்தது. கொடுந்துயர் மறைந்தது-கொஞ்சநேரம்வரை.

என்ன செய்வது? எங்கே செல்வது?-முன்பு அவ்வள வாகத் தேவைப்படாத இவற்றின்விடை இப்பொழுது உடனடித் தேவையாக மாறிவிட்டது. ஆமாம், என்ன செய் வது? எங்கே செல்வது?

பரமேஸ்வரனிடம் சென்றால் பரம சந்தோஷத்துடன் வரவேற்பான். பரிகாசத்தினாலும் பகடியினாலும் அவனு டைய கஷ்டங்களை, துயர நினைவுகளைப் பறக்கடித்து விடு வான். நினைவின் தொல்லையிலிருந்து நீங்கி நீண்ட நீம் மதியுடன் வாழலாம்.

ஆனால்...? அவனை எந்த முகத்துடன் பார்ப்பதுடு நெஞ்சில் நிறைந்தவள் நஞ்சைக் கலந்துவிட்டாள் என்ற செய்தியை எப்படித் தெரிவிப்பது? தன்மானமற்ற 'தாசி' ஒருத்தியிடம் தணியாத காதலைச் செலுத்தி இன்று தவித் துத் தடுமாறும் தகவலை எவ்வாறு சொல்வது?

மாட்டேன்; அவனிடம் போகமாட்டேன்.

என் முகம் என்னைக் காட்டிக் கொடுத்துலிடும். நான் கொழும்பிற்கு வந்த காரணத்தைக் கேட்பான். சாவித்திரி யைப் பற்றிக் கேட்பான். ஒளிவு, இன்றி எல்லாவற்றை யுமே அவனிடம் சொல்லமுடியுமா? குளிக்கப் போய்ச் சேற் றைப் பூசிய கதையை என்னால் குளமல் சொல்லமுடியுமா

முடியாது; அவனிடம் போகவே முடியாது.

அருமை நண்பன் பரமேஸ்வரனும் அவனுடைய அன்புக் காதலி ரூபாலும் வாழும் இன்ப வாழ்க்கையைப் பார்த்துக்கொண்டு என்னால் சும்மா இருக்க முடியுமா? அந்தப் பொன்னான உருவங்களை, புனிதமான காதலர்களை, என் பொருமைத் தீயினால் பொசுக்கிவிட வேண்டுமா?

வேண்டாம்; அவனிடம் போக வேண்டாம்.

குழம்பிய மனத்துடன் 'பிளாட்பாரத்' திலேயே நின்றான் சண்முகம். தன்னைச் சுற்றி ஒரு தடவை பார்த்துக்கொண்டான். அவன் கொழுமபிற்கு வந்த ஒரு நிமிஷத்திற்குள் எத்தனையோபேர் அவனைத் தாண்டிச் சென்றுவிட்டார்கள். ஆனால் யாரும் அவனைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. மூன்று நான்கு புகைவண்டிகள் வந்துபோய் விட்டன. பிரயாணிகள் வந்து கொண்டும் போய்க்கொண்டும்ருந்தனர். எவரும் அவனில் அக்கறை எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. சற்றுத் தூரத்தே அங்கும் இங்கும் ஓடும் 'டிராம்' வண்டிகளின் 'கடமுடா'ச் சத்தமும், டிராவி பஸ்களின் 'ஸ்ஸ்' என்ற இரைச்சலும் லொறிகள், கார்களின் பேரிரைச்சலும், அவன் காதுகளைத் துளைத்தன; அவை எதற்குமே சண்முகம் என்றொரு சீவன் அங்கிருப்பது தெரியாது!

சண்முகம் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். "இது மட்டக்களப்பல்ல. கொழும்பு கோட்டை!"

மட்டக்களப்பென்றால் சண்முகத்திற்கு ராஜாங்க வரவேற்புக் கிடைத்திருக்கும். ஸ்டேசன் மாஸ்டர் முதல் போட்டர்வரை, சண்முகத்தை நன்கு தெரிந்து வைத்துள்ளவர்கள்; சண்முகத்தின் நண்பர்கள்; அவனுடைய பணிவிற்காகவும், பண்பிற்காகவும், அன்போடு கூறும் அறிவுரைகட்காகவும் அவனிடம் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருப்பவர்கள். ஆனால், கொழும்பில் அவன் வெறும் சண்முகம்தான். அவ

னைப்பற்றி விசாரிக்கவோ அவனை, வரவேற்கவோ அந்த ஸ்டேசனில் எவருமே கிடையாது.

இந்த நிதர்சன உண்மை அவனுக்குப் புரிந்ததும் அண் நிம்மதியுடன் ஒரு பெருமூச்சு விட்டான். என்ன செய்வது? எங்கே செல்வது? என்பதற்கு விடை கிடைத்து விட்டது.

கொழும்பில் அவன் எதையும் செய்யலாம்; எந்தப் பகுதியிலாயினும் வாழலாம்; எவரும் அவனைக் கவனிக்க மாட்டார்கள்; அவனுக்காகக் கவலைப்படமாட்டார்கள்; கரைச்சலும் கொடுக்கமாட்டார்கள் முன்பெல்லாம் கிராமங்களில் மற்றைய மனிதர்களுடன் வாழப் பயந்தால், மனித சஞ்சாரமற்ற காட்டிற்கு ஓடி ஒளிந்து கொள்வார்கள். ஆனால் இப்பொழுது, நாட்டிலிருந்து காட்டிற்கு ஓடுவதற்குப் பதிலாக, நகரத்திற்கே ஓடிவருகின்றார்கள், வீஞ்ஞானம் கற்றுக்கொடுத்த 'விரைவு' உணர்ச்சி நகர மக்களிடையே விரைவாகப் பரவி விட்டது. எதற்கெடுத்தாலும் அவசரம், அவசரம், அவசரம் தான். ஆற அமர யோசித்து எதையும் செய்யமுடிவதில்லை. எதையோ பிடித்துவிடவேண்டுமென்ற வேகத்தில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு செல்கின்றார்களே தவிர, சூழவுள்ள மற்றைய மனிதனை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. அடுத்த வீட்டுக்காரரையே தெரியாது வாழ்பவர்கள்தான் நகரங்களில் அதிகம். இலட்சம் மக்களுக்கு மத்தியில் "தனிமை"யில் வாழக்கூடிய விசித்திர வாய்ப்பு நகரில் உண்டு.

கொழும்பில் எங்கேயாவது ஒரு அறை எடுத்துக் கொண்டு வாழ்வதற்கு முடிவு செய்துவிட்டான். தன் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தான். மனம் பேதலித்த, பைத்தியக்காரநிலையில் முதலாள் எதையெதையோ பெட்டிக்குள் எடுத்து அடைந்தபோது, அவனுடைய பணமும் அதற்குள் அகப்பட்டுவிட்டது. இனி, கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பணத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல், கொழும்பில் வாழ்ந்துவிடலாம்.

ஒரு சிறிய ஹோட்டலில் தன் பெட்டியை வைத்து விட்டு, அன்றைய பகல் முழுவுதும் அறை தேடுவதில் ஈடுபட்டான். தமிழர்கள் அதிகமாக வாழும் கொட்டாச்சேனை, வெள்ளவத்தை, பம்பலப்பிட்டி முதலிய இடங்களில் வசதியான தனி அறைகள் பல இருந்தன. ஆனால் அவற்றைச் சண்முகம் அதிகம் விரும்பவில்லை. அங்கிருந்தால் ஒரு நாளைக்கில்லாவிட்டாலும் இன்னொரு நாள் பரமேஸ்வரன் அவனைக்கண்டு பிடித்தே விடுவான். அதற்குப்பிறகு வேறு வினையே தேவையில்லை.

கடைசியில் பொரளையில் ஒரு சிறிய அறை கிடைத்தது. சுற்றிலும் சிங்களக் குடும்பங்கள்; சிங்களச் சூழ்நிலை. மனிதர்களுக்கு மத்தியிலே வாழ்ந்தான் அதேசமயம் பனித சஞ்சாரமேயற்ற ஒரு சூனிய வெளியில் தனி யொருவனாகவே வாழ்ந்தான்.

யந்திர கதியில் கழிந்த அன்றைய பொழுது மறைய இரவு தன் இருப்புச் சிறகுகளை விரித்துக் கொண்டு வந்தது. செயற்கையாக, வலிந்து அவன் கட்டியெழுப்பிய நிம்மதிச் சுவர் இடிந்து விழுந்து தரைமட்டமாகியது. நகரத்தின் 'சந்தை இரைச்சலால்' அழுங்கி அடங்கிக் கிடந்த அவனுடைய மன உளைச்சல் இப்போது அவன் காதுகளைக் குடைந்தெடுக்கத் தொடங்கியது. இதயம் கனத்தது. இமைகள் பனித்தன.

'சாவித்திரி!' — அவன் விம்மினான்; வெதும்பினான்; வெந்து துடிக்கும் புழுவைப்போல், விழுந்து புரண்டு அழுதான்.

உண்கிலே காதலிக்கும் சந்தர்ப்பம் அநேகமாக எல்லோருக்கும் ஏற்படலாம். ஆனால் உள்ளன்புடன் காதலிக்கப்படும் பாக்கியம் ஆயிரத்தில் ஒருவருக்குத்தான் கிட்டும். அந்த ஆயிரத்தில் ஒருவனாக, உடல் வளப்பும், உள்ளப்பண்பும் நிறைந்த ஓர் உத்தமியால் உள்ளன்புடன் காதலிக்கப்படும் பாக்கியசாலியாகத் தன்னைக் கருதியிருந்தான்.

ஆனால்.....!

பாக்கியசாரியாக இருந்தவன் இப்பொழுது பரிதாபத் திற்குரியவனாகிவிட்டான். இதயக் கோவிலில் இருத்தி என் றென்றும் பூஜிக்கப்பட்டு வந்தவள் என்றோ யாருக்கோ அடி மையானவள், எச்சில்பட்ட கனி, என்ற உண்மை அவ னுக்குக் கசந்தது. என்றாலும் உண்மை உண்மை தானே. அவளே அதை ஒப்புக்கொண்டபின், சந்தேகத்திற்கு இட மேயில்லை. யாரை உத்தமி என்று நினைத்தானோ அவள் உதைத்து ஒதுக்கப்படவேண்டியவள் என்ற எண்ணத்தை அவனால் சகிக்க முடியவில்லை.

‘சாவித்திரி! அப்பா இறந்தார் அநியாயமாக. மாறாத் துயரத்துடன் மறக்கமுடியாத கவலையுடன் இந்த மண்ணு லகை விட்டே மறைந்தார் என்றாலும் நான் வாழ்ந்தேன். உனக்காக. பெற்றதாயின் பரிதாப வேண்டுகோளையும் புறக்கணித்து, பிறந்த வீட்டையும் விற்றேன். என்றாலும் நான் வாழ்ந்தேன் உனக்காக, கோடி கோடியாகக் கொட்டி குவித்து, தன் செல்வக்குமாரியையும் எனக்குக் கட்டிக்கொடுக்க முன்வந்தார் பா?வதியின் அப்பா. அவர் களை வெறுத்து ஒதுக்கி விரட்டியதுமல்லாமல், விஷம் போன்ற அவர்களின் பகைமையையும் விரும்பிச் சம்பாதித் தேன். என்றாலும் நான் வாழ்ந்தேன். உனக்காக, ஆனால் ஆனால்...’

ஒரு காலத்தில் உலகத்தின் துயரமெல்லாம் ஒன்று திரண்டு வந்தபோதும் சாவித்திரியின் நினைவு அவனுக்குச் சாந்தியளித்தது. இன்று சாவித்திரியின் நினைவே அவ னுக்குச் சஞ்சலத்தையும் சங்கடத்தையும் கொடுத்தபோது அவனுக்குச் சாந்தி எங்கே கிட்டப்போகின்றது?

பழைய கதைகளைச் சொல்லி அழுதான். சோகம் மாற வில்லை. அது மாறவே மாறாதா?

அவனுக்குக் கைவந்த எழுத்து இப்போது கைகொடுக்க மன்வந்தது. இரவின் கனிமையில் இருளின் கருமையில் தன் இதயத்தைத் திறந்து, அணு அணுவாகப் பிளந்து எழுத ஆரம்பித்தான்.

சண்முகம் அழுதான்; எழுதினான்; அழுது அழுது எழுதினான். எழுதி எழுதி அழுதான்.

'சாவித்திரி! நீ எனக்குக் கனவு கொடுத்தாய்; கற்பனை கொடுத்தாய்; கதை கொடுத்தாய் கனவின் கனவாக, கற்பனையின் கற்பனையாக, கதையின் கதையாக நீ இருந்தாய்-ஆனால் கலைந்த கனவாக, கருவற்ற கற்பனையாக, கருத்தற்ற கதையாக இப்போது கரைந்து விட்டாயே!' என்று ஆரம்பித்து சாவித்திரிக்கீழம் தனக்குமிடையே இருந்த தொடர்பை விரிவாக விளக்கமாக, தெளிவாக எழுதினான்

அவன் எழுதியவை கனவுமல்ல. கற்பனையுமல்ல. எல்லாம் நிஜம். நினைவு ஏட்டைப் புரட்டிப் பார்த்து நீண்ட நேரம் எழுதினான். கையும் ஓயவில்லை; கண்களும் ஓயவில்லை. ஏதோ ஒரு வெறி-அது இலட்சிய வெறியோ-இலக்கிய வெறியோ, எழுத்து வெறியோ-அவனுள் புகுந்து கொண்டது.

வார்த்தைகள் குதித்துக் கும்மாளமிட்டுக்கொண்டுவர, தன் வாழ்வின் வாழ்வை, வகையற்ற வளமற்ற, வசையற்ற வாழ்வை எழுதிக்கொண்டிருந்தான்.

உண்மை விளம்பியின் கடிதத்தையும் அதற்குப்பிறகு நாடபெற்ற சம்பவங்களையும் எழுத வேண்டிய கட்டம் வந்ததும் கைகள் சட்டென்று ஓய்ந்தன பேரூதலறிக் கீழே விழுந்தது. நினைவு ஏடு அதற்கு அப்பால் புரளாறுத்தது. நெஞ்சின் மென்மையான பகுதியில் கூரிய முள்ளொன்று குத்திவிட்டதைப்போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது

இதய வேதனை தாங்காது மார்பை அழுத்திப் பிடித்தக் கொண்டு றேசமீது சர்யந்தான். அழுது சலித்த கண்கள். எழுநிக்களைத்த கை, சிந்தித்துச் சும்பிய உள்ளம் சோர்ந்து தளர்ந்த நடம்புகள், நரிந்து மெலிந்த உடல் எல்லாம் நித்திரையின் அடிமைகளாயின.

அடுத்தநாள் அவன் விழித்தபோது மத்தியானம் பன்னிரண்டுமணி. ஒன்பது மணித்தியாலங்ஷ்டு மேலாகத் தன்னை மறந்து, கொழும்பு நகரத்தின் காதை துளைக்கும் இரைச்சலை மறந்து, இந்த உலகையே மறந்து அவன் பேய்த்தூக்கம் தூங்கிவிட்டான்!

முதலாளிரவு மூன்றுமணி வரைக்கும் தான் ஆடிய வெறியாட்டத்தின் நினைவு வந்தது. அவன் வெட்கப்படவுமில்லை; தூக்கப்படவுமில்லை அந்த நினைவு அவனுக்கு நிம்மதியைத் தான் கொடுத்தது. இதயத்தின் வேதனையில் பெரும்பகுதியைப் பத்திரமாக இறக்கி வைத்துவிட்டான் நெஞ்சின் பாரம் ஓரளவு குறைந்தது.

பசி தன் சக்தியைக்காட்ட ஆரம்பித்தது. அருகே யிருந்த ஹோட்டல் ஒன்றிற்குச் சென்று சாப்பிட்டான். நினைவை எங்கேயோ நிறுத்திவிட்டு, வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டான்.

மீண்டும் அறைக்கு வந்ததும், தான் எழுதியவற்றையெல்லாம் ஆறுதலாகப் படித்துப்பார்த்தான். அது அவன் வாழ்க்கை வரலாறுஷ்டும் தோன்றவில்லை; அருமையான ஒரு சிறுகதை பாகவும் அமைந்திருந்தது வார்த்தைக்க வார்த்தை சோகம் சொட்டியது. இன்பமும் துன்பமும் இணைந்து கலந்து கரைபுரண்டு ஓடின.

அதே கதையை மற்றவர்கள் ஏன் படிக்கக்கூடாது? மற்றவர்கள் வேண்டாம், சாவித்திரியாவது ஏன் படிக்கக் கூடாது?"

அவள் படிக்கத்தான் வேண்டும், அவளின் நினைவால் ஊனையும் உறக்கத்தையும் உலகையும் மறந்த ஓர் உன்மத்தனின் கதையை அவள் படிக்க வேண்டும். பொன்னென்று அவன் போற்றியது பித்தனையாக மாறிவிட்ட பெருந்துயரை—சித்தம் கலங்கி அவன் பித்தனாக மாறிவிட்ட பரிதாபக் கதையை அவள் படிக்க வேண்டும். அவளுக்கு இதயம் என்பது இருக்குமானால், அந்தஇதயம் பீறிட்டு இரத்தம் பெருக வேண்டும்!

கதையைக் கடிதமாக அனுப்ப அவன் விரும்பவில்லை. நேரடியாக அனுப்ப அவன் நெஞ்சு இடங்கொடுக்கவில்லை.

அப்படியானால்.....?

'சட்'டென்று ஒருயோசனை உதித்தது. கதையைக் கதையாகவே கருதி, ஒரு பத்திரிகைக்கு அனுப்பினாலென்ன?

இரண்டு மூன்று கதைகள் மட்டுமே இதுவரை எழுதியிருந்தாலும், எழுத்துலகில் அவன் ஓர் தனியிடத்தைப்பெற்றிருந்தான். அவன் எழுதிய முதற்கதையைப் பாராட்டி மூன்றாற்றுக்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் எழுதியிருந்தனர். அவனுடைய கதைகளை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றுப் பிரசுரிக்க எத்தனையோ இலக்கிய ஏடுகள் தயாராக இருந்தன.

கதையின் போக்கிற்கேற்ப, ஒரு முடிவை எழுதிக் கதையைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டு, தனக்குப் பிடித்த ஒரு பத்திரிகைக்கு அதை அனுப்பி வைத்தான்.

"கதையாகிப் போனதடா" என்று தலைப்புடன் அடுத்த வாரமே கதை பிரசுரமானது. மூன்றாம் மனிதன் ஒருவன் படிப்பதுபோல் தன் கதையைத் தானே படித்தான். அச்சில் வரும் எழுத்துக்களுக்கு அதிக சக்தி உண்டு என்பதை அவனால் உணர முடிந்தது. "சாவித்திரி இதைப் படிக்கட்டும்; இதயம் வெடிக்கட்டும்.....சாவித்திரி!"

கதை வெளியான இரண்டொரு தினங்களில், பத்திரிகையின் ஆசிரியர் சண்முகத்தைத் தேடி அவனுடைய அறைக்கு வந்துவிட்டார்.

“எங்கள் பத்திரிகை இதுவரை வெளியிட்ட கதைகள் எல்லாவற்றையும் தூக்கியடித்து விட்டது உங்கள் கதை! ரொம்ப அருமையாக எழுதியிருக்கின்றீர்கள். மிஸ்டர் சண்முகம்” என்று பாராட்டிவிட்டு, ஐம்பது ரூபாத்தாள் ஒன்றை அவனிடம் நீட்டினார்.

ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் பார்த்துவிட்டு, பின் அமைதியாகச் சொன்னான். “என்னை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் மனம் நிறைந்த பாராட்டுதல்களே எனக்குப்போதும். நான் பணத்திற்காக எழுதவில்லை. பணம் எனக்கு அவசியமில்லை”.

“உங்களை நான் தவறாகக் கருதவில்லை மிஸ்டர் சண்முகம். இலட்சியத்திற்காகத்தான் நீங்கள் எழுதுகின்றீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். எழுத்தாளனுக்குக் கையும் கற்பனையும் இருப்பதைப்போல் காய்ந்த வயிறும் இருக்கிற தென்பது எங்கள்பத்திரிகை முதலாளிக்கு நன்கு தெரியும். உயிரற்ற கடதாசிக்கும் மையீற்கும் காசு கொடுப்பவர்கள் உடலும் உணர்ச்சியுமுள்ள கடதாசிரியனுக்குக் காசு கொடுக்கவேண்டாமா? உங்கள் கதைகளினால் பத்திரிகை வளர்கின்றது; படிப்பவர்களிடம் பண்பு வளர்கின்றது. உங்கள் கதையின் விலையாக இதைக் கருதாமல் உங்கள் இலட்சியப்பணிக்கு நாம் கொடுக்கும் சிறிய அன்பளிப்பாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிப் பணத்தை அவன் கையில் திணித்தார்.

ஆசிரியர் கூறிய சமாதானம் சண்முகத்திற்குத் திருப்தியாயிருந்தது. “எழுத்தாளனைக் கௌரவிக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்கள்; உங்கள் முதலாளி நினைக்கின்றார். உண்மையிலேயே நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இந்த நாடு இனி உருப்பட்டுவிடும்.” நன்றி பொங்க அவன் கூறினான்.

“இன்னும் ஒன்றை மறந்துவிட்டேன் மிஸ்டர் சண்முகம்! இவை யெல்லாம் உங்கள் கதையைப் பாராட்டி எழுதப்பட்ட கடிதங்கள்” என்று சொல்லி ஏராளமான கடிதங்களை அவனிடம் கொடுத்தார் ஆசிரியர்.

ஐம்பது இலட்சத்திலும் பார்க்க அதிகம் பெறுமதியானவை அவை. மூலை முடுக்குகளிலிருந்தெல்லாம் கடிதங்கள் வந்திருந்தன. பெரியவர்கள், சிறியவர்கள், இளைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், மாணவர்கள், மாணவிகள்—இப்படிப்பலதரப் பட்டவர்கள் கதையைப் பாராட்டி எழுதியிருந்தார்கள். ஒரே மூச்சில் எல்லாவற்றையும் படித்து விட்டு உவகைபொங்க, முன்னாலிருந்த ஆசிரியரை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“எனக்கு இவ்வளவு வாசகர்களைச் சம்பாதித்துத் தந்தது உங்கள் பத்திரிகைதான். உங்களுக்கு எப்படி நன்றி செலுத்துவதென்றே தெரியவில்லை”.

“நன்றியெல்லாம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். நீங்கள் அடிக்கடி எங்கள் பத்திரிகையில் எழுதவேண்டும் என்று எங்கள் முதலாளி விரும்புகின்றார். முடியுமானால் ஒரு தொடர் கதையே எழுதித் தாருங்கள். உங்களுக்கு எல்லா வசதிகளையும் நாம் செய்து தருவோம். எங்கள் அலுவலகத்திலேயே உங்களுக்குத் தனியிடம் ஒதுக்கித்தருவோம். இங்கிருந்து எழுத முடியாவிட்டால் அங்கே வாருங்கள். நல்ல அமைதியான இடம் அது.”

சண்முகம் யோசித்துப்பார்த்தான். இனி மட்டக்களப் பிற்குச் செல்வதென்பது முடியாத காரியம், பாரதி கல்லூரியும் வேண்டாம். படிப்பிக்கும் தொழிலும் வேண்டாம். அந்தத் திசையிலே தலைவைத்துப் படுக்கக்கூட அவன் விரும்ப

பவில்லை. அவனுக்கு நிம்மதியளிக்கக்கூடியது எழுத்துத் தான். வாழ வகை செய்யாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. வாழ்க்கையை மறப்பதற்காகவாவது வழி செய்யாதா? எழுத்தின் தரமறிந்து ஊக்கப்படுத்தும் ஓர் ஆசிரியருடன் எழுத்தாளனின் நிலையறிந்து உதவி செய்யும் ஒரு முதலாளியுடன் அவன் ஏன் ஒன்றுசேர்ந்து ஒத்துழைக்கக்கூடாது?

அவன் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான்.

புகலில் பத்திரிகை அலுவலகத்திற்குச் சென்று எழுதினான். இரவில் தன் அறையிலேயே இருந்து எழுதினான். தன் கவலைகள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் கட்டி வைத்துவிட்டு அவன் எழுதினான். கதை விறு விறுப்புடன் வளர்ந்தது.

ஒய்வு நேரங்களில் அலுவலகத்திற்கு வரும் பத்திரிகைகள் அனைத்தையும் வாசிப்பான், மற்றைய எழுத்தாளர்கள் எழுதும் கதைகளை மிக நுணுக்கமாகப் படிப்பான். தினப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் முக்கியமான செய்திகளையும் மனத்தில் பதித்துக்கொள்வான். குறிப்பாகச் சொன்னால் காலையில் ஏதாவது தினசரிப் பத்திரிகையைப் பார்க்காவிட்டால், அவனுக்கு எழுத்தே ஓடாது.

தினசரிப் பத்திரிகை வருவதற்கு ஒருநாள் சற்றுத் தாமதமாகி விட்டது. எழுதவும் முடியாமல், எழுதாமல் இருக்கவும் முடியாமல் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அந்த வாரத்திற்குரிய அத்தியாயத்தை அன்று கொடுத்தே ஆக வேண்டும். என்ன செய்வது?

எதுவுமே செய்யாமல் பத்திரிகைக்காரப் பையனை எதிர்பார்த்தபடி இருந்தான். கடைசியில் சினிமாப் பாட்டுடன் முணுமுணுத்துக்கொண்டு வந்தான் பையன்.

ஆவ் லுடன் பத்திரீகையை வீர்த்தான் சண்முகம். ஏவ்
வொரு பக்கத்திலும் தன் கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்தி
னான். திருமண அறிவித்தல்கள் வெளியாகும் பக்கத்தில்
அவன் கண்கள் குத்திட்டு நின்றன. அவன் மனம் குழம்பி
யது.

12 புதுமணத் தம்பதிகள்

அந்தத் திருமண விளம்பரத்தேஜேட்டு, உன்று
தடவை படித்தான் சண்முகம். தாய் தந்தையர் பெயர்
முகவரி, மணமக்களைப்பற்றிய விபரங்கள்—எல்லாமே சரி
யாகத்தான் இருந்தன. சந்தேகமில்லை. மணமகன், அன்னு
டைய பால்ய நண்பன் பரமேஸ்வரன். மணமகள், ரூபமதி.
அவர்களுடைய திருமண வைபவத்தில் கலந்துகொண்டு.
மணமக்களை ஆசீர்வதித்தேகுமாறு நண்பர்களுக்கும் உற்
ரூர் உறவினர்கட்கும் அழைப்பு விடுத்திருந்தனர் ஆறுமுக
மும் பாரியாரும்.

சண்முகம் நெடுமூச்செறிந்தான். 'காலம் காலமாகக்
கட்டியெழுப்பிய காதல் மாளிகையினுட் குடிபுகப் போகின்
றார்கள் அவர்கள். அவர்களுக்கிடையே இருந்த களங்க
மற்ற அன்பு, காதலாக மலர்ந்து, விரைவில் கனி கொடுக்
கப்போகின்றது. வாழ்க்கையெனும் ஓடத்தில் ஏறி, காத
லெனும் கைத்துடுப்பைக் கொண்டு, இன்பச் சமுத்திரத்தில்
இணைபிரியாது உலாவப்போகின்றார்கள். அன்றும், இன்
றும், இனி என்றுமே அவர்களுக்கு இன்பம்தான். துன்பம்
தலை நீட்டினாலும் அதைத் துடைத்தெறியும் சக்தி அவர்
கள் இருவருக்குமே உண்டு. கவலையே இல்லாத காதற்
சோடிகள்.....ஆனால் நான்.....?

சண்முகத்தின் மனத்திரையில் பரமேஸ்வரனும் ரூப
மதியும் புதுமணத் தம்பதிகளாய் நிற்கும் அழகுக் காட்சி
தோன்றியது...

ஆடம்பரமான கல்யாணம். அவர்களுடைய திருமணத் திற்காக ஊரே விழாக்கோலம் பூண்டதைப்போல் காண்ப்படுகின்றது. சுற்றிச்சுழன்று பறந்துதிரியும் வண்ணத்துப்பூச்சிகளைப்போல் நகரத்து நாரீணிகளும் கிராமத்து அழகிகளும் அந்தக் கல்யாணத்திற்கு மெருகட்டுகின்றனர். நண்பர்களும் உறவினர்களும் வாழ்த்துக்களைச் சொரிகின்றனர். பரிசுப்பொருட்கள் மலைபோல் குவிகின்றன. ஆனால், இவை எதையுமே சட்டை செய்யாது. தலக் கொள் ஒர் உல்லாச உலகத்தைச் சிருஷ்டி செய்துகொண்டு உள்ள நிறைவுடன் உறையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். பரமேஸ்வரனும் சூபமதியும், சண்முகம் அவர்களாகவே செல்கின்றனர். மகிழ்ச்சிப் புன்னகையுடன் அவனை வரவேற்கின்றார்கள் அப்பொழுது அவர்கள் இருவரது முகங்களிலும் சண்முகம் கண்ட உணர்ச்சி மாவம்! ஆஹா! அதை எழுத்தில் வடிக்க முடியாது; சித்திரத்தில் தீட்ட முடியாது நேரில் பார்த்து நெஞ்சில் உணர்ந்து அனுபவித்து ஆனந்தப்பட வேண்டும். 'இவள் என் மனைவி' இவர் என் கணவர்' என்ற உள் உணர்ச்சியால் ஏற்பட்ட உவகைப் பெருக்கு, பெருமைப் பொலிவு அந்த அன்பு முகங்களில் அழகுத்தாண்டவம் புரிந்தது. கண்களில் துளிர்ந்த நீரை மறைப்பதற்காகக் குனிந்து கொள்கிறான் சண்முகம். அங்கே காட்சி தருகின்றாள் சாவித்திரி. சூழ்ச்சி, வஞ்சனை, நம்பிக்கைத்துரோகம், அடங்காப்பிடாரித்தனம், அவலட்சணம்—எல்லாம் ஒன்று திரண்டு ஒருருவமாகி சாவித்திரியின் உருவில் நிற்கின்றன. சீ...! அருவருப்புடன் தன் முகத்தைச் சுளித்துக் கொள்கிறான் சண்முகம்.

அதற்குப் பின் கற்பனைத்திரை வெளிறிப்போகின்றது. அதிலே இப்போது யாருமே இல்லை, ஒரே சூனியம்.

ஆடாமல், அசையாமல் எதையோ சிந்தித்தபடி சிறிது நேரம் இருந்தான் சண்முகம்.

* மனிதனுக்கு மனைவி மிக மிக இன்றியமையாதவள். ஒருவனுடைய வாழ்வின் போக்கை, இலட்சியத்தின் நிறை

வைத்திறமையின் வெற்றியை நிர்ணயிப்பவள் அலனுடைய மனைவிதான். காந்தியை மகாத்மா ஆக்கியது கஸ்தூரிபாயின் தன்னலமற்ற தொண்டு. கஸ்தூரிபாயைவிட, வேறு யாராவது சுயநலப்பிசாசு காந்தியடிசளுக்கு பணியாக வாய்த்திருந்தால், இன்று காந்திஜீயின் பெயரையே நாம் உச்சரிக்க மாட்டோம். நேருவைத் தேசியவீரனாக்கியது கமலாவின் அன்புப் பணிவிடைகள்தான். இப்படியான ஒருத்திதான் எனக்கு மனைவியாக வாய்க்க வேண்டும் என்று மனதார விரும்பினேன். என் விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு விட்டுக்கொடுத்து, என் இதயத்தை தன் இதயத்தால் பிணைத்து, என் வாழ்க்கை வெற்றியடைய, என் இலட்சியம் நிறைவேற என்னுடன் இணைந்து வாழ்வாள் ஒரு எழிலரசி என்று கனவு கண்டேன், கற்பனை செய்தேன். என் கனவுக் கன்னி சாவித்திரியாகத்தான் இருப்பாள் என நம்பினேன். அந்த அழகுதக் கனவெல்லாம் இன்று சிதைந்து சின்னாபின்னமாய் விட்டன. என் நம்பிக்கை எல்லாவற்றையும் நாசமாக்கி விட்டாய் சாவித்திரி! நாசமாக்கிவிட்டாய்!

அலுவலகத்து மேசையின்மேல் தலையைப் பதித்துக் கொண்டு அழுதான். பரமேஸ்வரனும் ரூபாதியும் ஒன்று சேர வேண்டும்; அதைப்போல் தானும் சாவித்திரியும் ஒன்றுசேரவேண்டும் என்று அவன் கண்ட கனவில் பாதிக்கனவுதான் நிறைவேறப் போகின்றது! அலனுக்கு இனி வாழ்வே இல்லை. மனம் உடைந்து விட்டது. அந்த ஆற்றாமை அவன் துக்கத்தை அதிகரித்தது. அது பத்திரிகை அலுவலகம் என்பதை மறந்து, பொதுமக்கள் அடிக்கடி வந்துபோகும் இடம் என்பதை மறந்து, தான் இருபத்தைந்து வயது நிரம்பிய இளைஞன் என்பதையும் மறந்து அவன் விம்மி விம்மி அழுதான்.

தற்செயலாக அங்கு வந்த பையன் ஒருவன் சண்டை கத்தின் நிலையைப்பற்றி அலுவலகத்திலுள்ளோர் எல்லோருக்கும் சொல்லிவிட்டான். சிறிது நேரத்தில், ஆசிரியர்

உதவி ஆசிரியர்கள், பத்திரிகை முதலாளி, அச்சுக்கோப்பவர்கள், சில்லறை வேலை செய்பவர்கள்—எல்லாரும் சண்முகத்தின் அறைக்கு வந்துவிட்டார்கள். சண்முகத்தின் நிலை ஒரு புறம் ஆச்சரியத்தையும், இன்னொரு புறம் பரிதாபத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

ஆசிரியர் அவனருகே சென்றார். “இதென்ன மிஸ்டர் சண்முகம்! ஏன் அழுகின்றீர்கள்? ஏதாவது துக்கச்செய்திவந்ததா?” பரிவோடு கேட்டார் ஆசிரியர்.

அப்போதுதான் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான் சண்முகம். ‘அலுவலகத்திலுள்ள இத்தனை பேரும் ஏன் என்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டு நிற்கின்றார்கள்? ஏன் என்னையே முறைத்துப் பார்த்தபடி நிற்கின்றார்கள்?’

கனவுமற்ற நினைவுமற்ற ஒரு இடை நிலையில் இருந்து, தன் சோகமெல்லாம் கரையட்டுமென்று கண்ணீர் வடித்த சண்முகத்திற்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

ஒன்றுமே பேசாது அவர்களை வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தான்.

“நாங்களெல்லாம் ரொம்பப் பயந்துவிட்டோம் ஸார். உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அவனருகில் வந்தார் பத்திரிகை முதலாளி. பரியாதைக்காக எழுந்து ஓரடி எடுத்துவைத்தான். ‘தடா லெ’ன்று கீழே விழுந்தான். அறிவு மயங்கிவிட்டது.

சண்முகம்! கண் விழித்துப்பார்த்தபோது, ஆசிரியர் மட்டும் அருகிலிருந்தார். தலைக்கு மேலே மிளசார விசிறி லெகு வேகமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தது. பலவித மருந்துக் கலவைகளின் நெடிமூக்கைத் துளைத்தது. வெண்புரூச்

களைப்போல் அங்கும்இங்கும் ஓடியாடித்திரிந்தனர் சில பெண்கள். 'முன்பின் பழக்கமில்லாத இந்த இடத்திற்கு நான் எப்படி வந்தேன்?'

"இது யார் வீடு ஸார்? என்னை ஏன் இங்கு கொண்டு வந்தீர்கள்?"

"உஷ்! நீங்கள் அதிகம் பேசக்கூடாது என்பது டாக்டரின் உத்தரவு இது ஆஸ்பத்திரி, அலுவலகத்தில் இருந்த போது நீங்கள் மயங்கி விழுந்துவிட்டீர்கள். உடனே இங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்தோம்.

"இப்போது சில நாட்களாக எனக்கு அடிக்கடி இப்படி மயக்கம் வருகின்றது. அது என்னை ஒன்றும் செய்து விடாது. நீங்கள் பயப்படாதீர்கள். வாருங்கள் ஸார், போவோம்" என்று சொல்லிக் கொண்டே சண்முகம் எழுந்தான்.

"சண்முகம்! உங்களைக் கஷ்டப்படுத்துகின்றேனென என்னைத்தான் திட்டப்போகின்றார்கள் இந்தத் தாதிகள். மெல்ல மெல்ல இந்த நாட்டின் பொதுச் சொத்தாக ஆகி வருகின்றீர்கள் நீங்கள். இங்குள்ள டாக்டர்கள் சிலரும், தாதிகளும் உங்கள் எழுத்தின் ரஸிகர்கள். உங்களுடன் கதைத்து அமைதியைக் குழப்புவதற்காக அவர்கள் என்னைச் சும்மா விடமாட்டார்கள். ஆகவே தயவுசெய்து படுத்துக்கொள்ளுங்கள். இரண்டொரு தினங்களில் பூரணகுணம் அடைந்து விடுவீர்கள்."

சண்முகத்தை மறுபடியும் படுக்கையில் கிடத்துவது பெரும் பாடாகி விட்டது. ஆசிரியருடைய கெஞ்சதலுக்காக அவன் மீண்டும் படுத்துக்கொண்டான். அந்தச் சமயம், சண்முகத்தைக் கவனிக்கும் தாதிப்பெண் ஓடிவந்து டாக்டரின் வருகையை அறிவித்தாள்.

டாக்டர் வந்தார். சண்முகத்தைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தார்.

“ஏதோ அதிர்ச்சி தரும் செய்தியேர், நிகழ்ச்சியோ இவருடைய இருதயத்தைச் சிறிது தாக்கியிருக்கின்றது. இது ஆரம்பக் கட்டம். இப்பொழுது பயப்பட வேண்டியதில்லை. சேர்ந்தாறியோல் இரண்டு மூன்று வாரங்கட்குப் பூரண ஓய்வு எடுத்தாரானால் இவர் பழைய நிலையை அடைந்து விடுவார், வியாதியும் பறந்துவிடும்” என்று ஆசிரியரிடம் கூறினார் டாக்டர்.

கொழும்பில் இவர் தனியாகத்தான் வாழ்ந்துவருகிறார். ஆகவே இந்த நோய் குணமாகும் வரைக்கும், என் பொறுப்பில் இவரை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். என்னிலும் பார்க்க அதிக அக்கறையுடன் நீங்கள் கவனித்து வருகின்றீர்கள், டாக்டர்! உங்களுக்கு எப்படி நன்றி தெரிவிப்பதென்றே தெரியவில்லை, டாக்டர்” என்று சொல்லித் தன் நன்றியையும் மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்தார் ஆசிரியர்.

டாக்டர் சொன்னார் “என்னை நீங்கள் தவறாக நினைக்க மாட்டீர்கள் என எண்ணுகின்றேன். இவரைத் தனியாக விடுவதுதான் நல்லது. நீங்கள் அருகில் இருக்கக்கூடாது. ஏதாவது பேசவேண்டும் என்ற ஆசை இவருக்கு ஏற்படும் பொழுது, நீங்கள் அருகிலிருந்தீர்களானால், இவர் நிச்சயம் பேசியே தீருவார்...ஆகவே...”

டாக்டர் தன் பேச்சை முடிக்கவில்லை. இதுவரை மெளனமாக எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சண்முகம் இப்பொழுது வாய்விட்டுச் சிரித்தான். டாக்டரும் ஆசிரியரும் திரும்பி அவனைப் பார்த்தனர்.

“கடும் வியாதி இருந்தாலும் ‘உடம்புக்கு ஒன்றுமே யில்லை. பயப்படக்கூடாது, என்று தெம்பூட்டுவார்கள் மறையை டாக்டர்கள். நீங்கள் என்னடா வென்றால் எந்த வியாதியுமே இல்லாத என்னை வீணாகப் பயமுறுத்துகின்றீர்களே!”

டாக்டர் இலேசாகச் சிரித்துக் கொண்டார்.

“நீண்ட நெடுங்காலத்திற்கு எழுத்தாளர் சம்புவின் இலக்கியப் படைப்புகள் இந்த நாட்டு மக்களுக்குக்கிடைக்கவேண்டும் என்ற ஆசையால் இத்தனை கவனமாக உங்களைப் பாதுகாக்க விரும்பினேன். இப்பொழுது உங்களை வெளியே அனுப்புவதில் எனக்கு ஆக்ஷேபனை இல்லை. ஆனால் என் அக்காவிற்கும் அத்தானிற்கும் நான் பதில் சொல்லியாக வேண்டுமே என்றுதான் பயப்படுகின்றேன்.”

பிரபல பத்திரிகையின் சொந்தக்காரர் கொண்டுவந்து சேர்த்த நோயாளி சண்முகத்தின்மீது டாக்டர் அன்பு செலுத்தவில்லை; எழுத்தாளர் சம்புவின்மீது அளவிற்கு மீறி அக்கறை எடுக்கின்றார். அந்த எழுத்தாளரின் இலக்கியப்பணியினால் நாடு நலமடையும் என்று மனப்பூர்வமாக நம்புகின்றார்...சண்முகத்தின் நெஞ்சு பெருமிதத்தால் உயர்ந்தது.

ஆமாம். யார் இந்த டாக்டர்? எழுத்தாளர் சம்புவைத்தெரிந்து வைத்திருந்த பலருக்குச் சண்முகத்தைத் தெரியாது. சண்முகத்தை நன்கு அறிந்த ஒரு சிலருக்கு மட்டும், அவன்தான் சம்பு என்பது தெரியும். ஆயிரமாயிரம் நோயாளிகளுடன் அனுதினமும் உறவாடிவரும் இந்தக் கொழும்பு டாக்டருக்கு இந்த இரகசியங்களெல்லாம் எப்படித்தெரிந்தன? என்னைப்பற்றி இவருடைய அக்காவிற்கும் அத்தானிற்கும் என்ன அக்கறை?

ஆச்சரியத்துடன் டாக்டரைப் பார்த்தபடியே இருந்தான் சண்முகம்.

சண்முகத்தின் சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைத்தார் டாக்டர். “நான் தான் ரூபமதியின் தம்பி மனோகர். அதாவது உங்கள் நண்பர் பரமேஸ்வரனின் மைத்துனர்.”

துள்ளியெழுந்து டாக்டரை அணைத்துக்கொண்டான் சண்முகம். “நீ தானா ரூபாவின் அருமைத்தம்பி? வைத்தியக் கல்லூரியில் படிப்பதாக முன்பொருதடவை அக்கா சொன்னாள். இவ்வளவு விரைவில் டாக்டராகிவிட்டாயே! மகிழ்ச்சி மனோகர். மகிழ்ச்சி!”

அந்நியர்கள் என்று கருதியபொழுது அவர்கள் பேசிய மரியாதைப் பேச்சுகள் அந்நியோன்யமாகிவிட்ட இப்பொழுது ஒடிவிட்டன. வைத்தியர்-நோயாளி என்ற வேற்றுமையின்றி அவர்கள் ஒருவரையொருவர் அன்புடன் தழுவிக்கொண்டனர்.

“தம்பி மனோகர்! ஆஸ்பத்திரியிலிருப்பதிலும் பார்க்க என் அறையில் இருந்தால் நான் நிம்மதியாக இருப்பேன். ஆகவே தயவு செய்து என்னை இங்கிருந்து அனுப்பிவிடு. இந்த நோயை வென்றுவிடுவேன் என்ற மன உறுதி என்னிடம் இருக்கின்றது. ஆனால் உன் சகோதரிக்கு மட்டும் இதைப் பற்றிக் கூறிவிடாதே. திருமண ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் வீண் கவலை அவர்களுக்கு வேண்டாம். நானே நேரில் வந்து எல்லா வற்றையும் சொல்லிக் கொள்கின்றேன்.

மனோகர், தனக்கு மேலுள்ள டாக்டர்களைக் கலந்தாலோசித்து, சில நல்ல மருந்துகளையும் கொடுத்து, “வாரத்திற்கு ஒருமுறையாவது இங்கு வரவேண்டும்” என்று சொல்லிச் சண்முகத்தை அனுப்பி வைத்தான்.

டாக்ஸி ஒன்றில் சண்முகமும் ஆசிரியரும் சண்முகத்தின் அறைக்குச் சென்றனர்.

“உங்கள் கதையை நான் மறந்துவிட்டேன். இன்று மாலை அலுவலகத்திலிருந்து ஒரு பையனை அனுப்பிவிடுங்கள். வேறு எந்தவேலையும் பார்க்காமல், இப்பொழுதிருந்தே கதையை எழுதி, மாலையில் பையனிடம் கொடுத்தனுப்புகிறேன்.”

“வேண்டாம், சண்முகம். உங்களை வீணாகச் சிரமப்படுத்தாதீர்கள். டாக்டருக்குக் கொடுத்த உறுதியை அதற்குள் மறந்துவிட்டீர்களே! உங்களுக்கு உடல் நலம் இல்லை யென்பதைத் தெரிவித்து, கதையை இரண்டு வாரங்கட்கு நிறுத்திவைக்கலாம். உங்கள் உடம்பைத்தான் முதலில் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும்;”

“என்னால் உங்கள் பத்திரிகைக்குக் கெட்டபெயர் ஏற்படக்கூடாது. என் உடம்பைப் பேணிக்கொண்டே கதையை யும் எழுதிவிடுவேன், பயப்படாதீர்கள்.”

“எழுத்திலே போதிக்கும் அன்பையும் அடக்கத்தையும் உதறிவிட்டு, ஏன் இப்படி முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொள்கின்றீர்கள் சண்முகம்? உங்கள் கதை இவ்வாரம் பிரசுரமானால், உங்களை எழுதத் தூண்டியது நான்தான் என்று நினைத்து என்னைத் திட்டுவார் முதலாளி. பணம் கொடுக்கும் அந்த முதலாளியே உங்களிடம் பெருந்தன்மையுடன் நடந்துகொள்ளும்போது நீங்கள் ஏன் சிரமப்படவேண்டும்? எனக்காகவாவது, தயவுசெய்து எழுதாமல் இருங்கள்.”

“இப்போது என் மனம் இருக்கின்ற நிலையில், இவ்வாரத்திற்குரிய அத்தியாயத்தை மட்டுமல்ல, கதை முழுவதையுமே நான் எழுதி முடித்துவிடுவேன் போலிருக்கிறது. என் மனதினுள்ளே உருண்டு திரண்டு வரும் உணர்ச்சிக் குவியல்களை இப்போதே எழுத்தில் வடித்து விடவேண்டும். ஆசிரியர் ஸார்! பிரஸை வேதனையினால் நான் இப்போது துடிக்கின்றேன். தயவுசெய்து என்னைத் தனிமையில் விட்டு விட்டு நீங்கள் போய்விடுங்கள். எழுத விடாது என்னைத் தடுத்துவிடுவீர்களானால், அந்தப்பாவம் உங்களைச் சும்மா விடாது.”

ஆசிரியர் சென்றுவிட்டார். சண்முகத்தின் சிந்தையெல்லாம் கலைத்தெய்வம் புகுந்து உருவேற்றிவிட்டது. எழுத்து

என்னும் வாகனத்தில் அந்தக் கலைத்தெய்வத்தை எடுத்து அவன் ஆடினான், பாடினான், சுற்றினான், சுழன்றான்.

பழைய நினைவுகள் பசுமையாகத் தோன்றின. அவற்றைக் கற்பனைக் கலவையில் குழைத்தெடுத்து வெள்ளைக் கரகிதத்தில் வடித்து வைத்தான். கதை வளர்ந்தது.

நான்கு ஐந்து தினங்கள் அவன் பத்திரிகை அலுவலகத்திற்குச் செல்லவில்லை. எழுதும் "மூட்" அந்த நான்கு ஐந்து தினங்களிலும் அவனிடம் நிரந்தரமாகவே குடிக்கொண்டு விட்டது.

ஆசிரியருக்குச் சொன்னதைப்போல், மிகுதியாய்கூந்த இருபது அத்தியாயங்களையும் அதற்குள் எழுதிவிட்டான். அவன் மனதில் பெரிய நிம்மதி. பெரியதொரு கோட்டையைக் கைப்பற்றிவிட்டோமே என்ற வெற்றிப் பெருமிகம். சும்பனின் காவியத்தைப்போல், செக்சிற்பியரின் நாடகங்களைப்போல் உலகம் முழுவதும் பரவி, எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் உயிர் வாழாவிட்டாலும், தான் உயிரூடன் இருக்கும்வரைக்குமாவது தமிழ்நாட்டு வரசுகர்களால் போற்றப்படக்கூடியதாக ஒரு ஆக்கவேலையை, இலக்கியப் பணியைச் செய்துவிட்டதால் ஏற்பட்ட மன நிறைவு.

கதை முழுவதையும் முடித்தபின் அலுவலகத்திற்குச் சென்றான், அங்குள்ளோரைப் பார்ப்பதற்கே விவக்கமாக இருந்தது. யார் கண்ணிலும் படாமல், மெதுவாகச்சென்று தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் நுழைந்தான்.

காரைப் பத்திரிகை வந்தது. திருமண நினைவும் வந்தது. பழைய பத்திரிகையை தேடி எடுத்து, அந்த அறிவித்தலை மீண்டும் படித்தான். அன்றுதான் திருமணம்!

இதுவரை அவனுக்குத் தனியான அழைப்புக் கிடைக்கவில்லை. அதற்காக, உயிருக்குயிரான நண்பனின் திருமணத்திற்குச் செல்லாமல் விடுவதா? அவனுடைய அந்தரங்கங்கள்

அனைத்தையும் அறிந்தவன் பரமேஸ்வரன். சிறுவயது முதல் சேர்ந்து படித்தவர்கள். நண்பர்கள் என்றால் 'சண்முகமும் —பரமேஸ்வரனும் போல' என்று ஆசிரியர்களும், ஊரவர்களும் சொல்லுமளவிற்கு நெருங்கிப் பழகியவர்கள், அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல நண்பனின் வாழ்க்கையிலே, ஒரே ஒரு தடவை மட்டும் நிகழக்கூடிய ஒரு நல்ல நிகழ்ச்சி இன்று நடைபெறப் போகின்றது. தனிப்பட்ட அழைப்புக் கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக, அங்கு செல்வாமல் வீடுவது எவ்வளவு சிறுமை!

'சாவித்திரி என்ற அந்தச் சதிகாரி வந்தாலும் வரட்டும், என்மனதைச் சபலமடையச் செய்ய அவளால் முடியாது. நான் போகத்தான் போகிறேன். நண்பனின் திருமண வைபவத்தில் கலந்து கொண்டு நண்பனைக் கௌரவிக்கப் போகின்றேன்!'

திருமண விழா கோலாகலமாகத்தான் இருந்தது. சில தினங்களுக்கு முன்னால் அவன் கற்பனையில் கண்ட கல்யாணக்காட்சியை அப்படியே அங்கு கண்டான். சரவித்திரி மட்டும் அங்கு வரவில்லை. சண்முகத்திற்கு நிம்மதியாயிருந்தது.

பலவசதிகளை முன்னிட்டு, கொழும்பிலேதான் கல்யாண ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தனர். பரமேஸ்வரனின் அலுவலக நண்பர்கள், ரூபமதியின் சிநேகிதிகள், கொழும்பு நகரப் பிரமுகர்கள், ஆசிரியர்களுடன், பரமேஸ்வரனின் ஊரிலிருந்து ஏராளமான நண்பர்கள் உறவினர்களும் கல்யாணத்திற்கு வந்திருந்தனர். அத்தனைகூட்டம் வந்தது கொழும்பில் அதுவே முதல்தடவை என்று பேசிக்கொண்டனர் சிலர்.

சமயச் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்ததன்பின், பரமேஸ்வரனின் நண்பர்கள் பலர் தம் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்து

விடையுயர்ந்த பல பரிசுப்பொருட்களை மணமக்களுக்கு அளித்தனர். சண்முகத்தின் முறை வந்தது.

“இல்வாழ்க்கை என்பது ஒரு கற்கண்டு மலை, அதை எந்தப்பக்கத்தரால் கடித்தாலும் இனிக்கும். அந்த அருமையான இல்வாழ்க்கையில் இன்பப் பூரிப்புடன் அடியெடுத்து வைக்கின்றார்கள் இந்தத் தம்பதிகள். மாசற்ற அன்பினால் மனங்கலந்த இந்த இலட்சியவாதிகள் இருவரும் கர்தலிற்கோர் எடுத்துக்காட்டாய், வாழ்விற்கோர் வழிகாட்டியாய் திகழவேண்டும் என்று விரும்பி, திகழ்வார்கள் என்று நம்பி இச்சிறிய பரிசை அளிக்கின்றேன்” என்று சொல்லி, ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் எழுதிய இனிய இலக்கிய நூல்கள் சிலவற்றைப் பரிசாகக் கொடுத்தரன் சண்முகம்.

எல்லோரும் பேசி முடிந்ததும் நன்றி தெரிவிப்பதற்காக எழுந்தான் பரமேஸ்வரன். ஆசிச் செய்திகூறி அன்பளிப்புச் செய்த அனைவர்க்கும் அகங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்து விட்டு, “பிரபல எழுத்தாளர் சம்பு அவர்கள் எமது திருமணவிழாவில் கலந்து கொண்டு, தன் கற்கண்டுக்குரலில் பேசி அமர இலக்கியங்கள் சிலவற்றையும் பரிசாகக் கொடுத்துள்ளார்கள். சம்பு அவர்கள் எமது இத்திருமணத்தில் கலந்துகொள்வார்கள் என்ற செய்தி பரவினபடியாற்றான், இவ்வளவு தொகையாக நீங்கள் இங்கே திரண்டிருக்கின்றீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே உங்கள் சார்பிலும், எம் இருவர் சார்பிலும் எம் நன்றியை இந்த எழுத்தின் வேந்தனுக்குத் தெரிவிப்பதுடன், அவர் மனதில் இருந்தியுள்ள இலட்சியப் பெண்ணை மனைவியாக அடையும் காலம் மிக விரைவாக வரட்டும் என்றும் வாழ்த்துகின்றேன்” என்று சண்முகத்தையும் வாழ்த்தினான்.

இந்நவரை அமைதியாக இருந்த விருந்தினர் அனைவரும் பலத்த கரகோஷம் செய்து தம் மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டினர். கண்களில் அரும்பிய நீரை, மத்தெவரும் கவனியாதபடி தன் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டான் சண்முகம்.

“முத்துச் சுடர்” என்றும் சுடர்விட்டும்
பிரகாசிக்க வேண்டும் என வாழ்த்துகிறோம்.

அன்பர்களே, ஆதரவாளர்களே!

நீங்கள் அன்பளிப்புச் செய்யவேண்டிய
வைபவங்கள் எதுவாக இருந்தாலும்

அத்தந்த வைபவங்களுக்கு ஏற்ற
எழில்மிகு எவர்சில்வர் பாத்திரங்களை
வாங்கி அன்பளிப்புச் செய்ய
எமது ஸ்தாபனத்துக்கு
விஜயம் செய்யுங்கள்.

நம்பிக்கையும் நாணயமும்
வாய்ந்த பிரபலமான
வர்த்தக ஸ்தாபனம்

பி. எஸ். இரத்தினம்

அன் கம்பனி

15, செட்டித்தேரு,

(ஐந்து லாம்புச் சந்தி)

கொழும்பு 11

தொலைபேசி: 23597

ஆரியபவான்

✠ கொழும்பில் சுத்தமான சைவ உணவுக்குச்

சிறந்த இடம் ஆரியபவான்

ஆடர்களை உடனுக்குடன் கவனித்து
வாடிக்கையாளர்களைத் திருப்திப்படுத்த

ஆரியபவான்

இன்றே விஜயம் செய்யுங்கள்

ஆரியபவான்

2-ம், குறுக்குத்தெரு,

கொழும்பு-11.

தொலைபேசி: 22410

நான்கையிலும் மண் குடிசையிலும்
சூடும்பத் தலைவியின் முதற்தாத்நேரிவு

✠ சுவைமிக்க

✠ சுத்தமான

பிரவுண்சன் கோயில்

இது பிரவுண்சன் இன்டஸ்ட்ரீஸ்
ஸ்தாபனத்தாரின் சிறந்த தயாரிப்புகளில் ஒன்று.

சீல்யாணச் சந்தடி ஒரு வழியாக அடங்கியது. விடை பெற்றுக்கொண்டு செவ்வதற்காகப் பரமேஸ்வரன்டம் சென்றான் சண்முகம்.

“நீண்ட நாட்சனாக்குப் பிறகு இங்கு வந்திருக்கின்றாய். ஏன் அவசரப்படுகின்றாய்? இண்டு முன்று நாட்கள் தங்கி விட்டுப் போகலாமே?”

“எனக்கு இப்பொழுது அவசர வேலையொன்று இருக்கின்றது. போய்விட்டு ஆறுதலாக வருகின்றேன். இங்குள்ள மற்றைய விருந்தினர்களை நீ கவனி.”

“அது சரி. ஏன் சாவித்திரியை நீங்கள் கூட்டிக்கொண்டு வரவில்லை? உங்களுக்கு அனுப்பிய அழைப்பிதழில் அதை விசேடமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தேனே? அவள் வருவதற்குச் சம்மதிக்கவில்லையா?” ருபமதி கேட்டாள்.

“சாவித்திரி உங்கள் சினேகிதி. அவளைப் பற்றி உங்களுக்குத்தானே தெரியும். என்னை ஏன் கேட்கின்றீர்கள்?”

“சற்று முன் எங்கள் இருவரையும் வாய்நிறைய வாழ்த்திய நீயா இப்பொழுது இப்படிப் பட்டும் படாததுமாகப் பேசுகின்றாய்? போகட்டும். உன் திருமணம் எப்போதப்பா? எங்களை அழைப்பாய்தானே?” சண்முகத்தின் புதியபோக்கு பரமேஸ்வரனை இப்படிக்கேட்கத் தூண்டியது.

“நிச்சயமாக உங்கள் இருவரையும் என் திருமணத்திற்கு அழைப்பேன். திருமணத்திற்கு ஒருவாரம் முன்னதாகவே நீங்களிருவரும் வந்துவிடவேண்டும். நீங்கள் வரவிட்டால் பார்வதி உங்களைச் சம்மாவிடமாட்டாள்.”

“யார்? பார்வதியா?” ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியும் குமிழியிட ஒரே நேரத்தில் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டனர் இருவரும்.

“ஆமாம்! இப்போதிருக்கும் நிலையில் நான் பார்வதியைத்தான் கல்யாணம் செய்துகொள்வேன் போலிருக்கின்றது. விபரம் எல்லாவற்றையும் பின்பு சொல்கின்றேன்” என்றுவிட்டு வெளியேறினான் சண்முகம்.

இதயம் வலித்தது. அறைக்குச் செல்வதற்கு முன், ஆஸ்பத்திரிக்கு ஒருதடவை செல்ல விரும்பினான். பஸ் ஆஸ்பத்திரி வாசலில் அவனை இறக்கிவிட்டுச் சென்றது.

டாக்டர் மனோகரனின் அறைக்கு நேரே சென்றான். எங்கே செல்வதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார் மனோகர்.

“உங்கள் பாரதி கல்லூரியில் படிப்பிக்கும் ஆசிரியை ஒருத்திக்குக் கடும் இதயநேரய் கண்டிருக்கின்றதாம். இரண்டு டாக்டர்களை அனுப்பும்படி மட்டக்களப்பி விருந்து இன்று தந்தி வந்திருக்கின்றது. நானும் இன்னொருவரும் அங்கு போகின்றோம். நான் திரும்பி வரும் வரைக்கும் டாக்டர் விஜயசேகரா உங்களைக் கவனிப்பார்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவசர அவசரமாகச் சென்று விட்டார் டாக்டர்.

சண்முகம் திகைத்துப்போய் நின்றான்.

“பாரதி கல்லூரியின் ஆசிரியை யாராயிருக்கும்?”

நெடுகிலுமே அதைப் பற்றிச் சிந்தித்தால் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருந்தது.

விஜயசேகராவைப் பார்க்க விரும்பாது, தன் இருப்பிடத்திற்குச் செல்வதற்காகப் பஸ்ஸில் ஏறினான் சண்முகம்.

13. உனக்காக, கண்ணே!

சண்முகத்தின் அறைக்கு வெளியே, அவனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள் பரமேஸ்வரனும் ரூபமதியும். பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி, மனதை எங்கோ மேயலீட்டு. தள்ளாடியபடி நடந்து சென்ற சண்முகத்திற்கு ஆச்சரியமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது.

'முதலீரவை முழுமனதுடன் எதிர்பார்த்து நிற்கும் புதுமணத் தம்பதிகள் எதற்காக இங்குவந்து நிற்கின்றார்கள்? இன்பமே நினைவாய், இன்பமே கனவாய், இன்பமே கற்பனையாய்க்கொண்டு இன்ப ஏணியின் எழில் படிகளில் அழகுநடை நடந்து உயரே, உயரே, உயரே சென்று இன்பம் உருவரண உலகத்தை அடைய வேண்டியவர்கள் துன்பமே உருவான, இருளே நிறைவான இந்தஇடத்திற்கு ஏன் வந்தார்கள்?'

ஆச்சரியம் அவனை உந்தித் தள்ளியது.

'என் புதிய முடிவைப் பற்றிக் கேட்டுக் குடையப்போகின்றார்கள். சாவித்திரியைக் கைவிட்டதற்காக ஏசப்போகின்றார்கள். நயவஞ்சகன், நம்பிக்கைத் துரோகி, நரி வேடம்போடும் நரசகாரன் என்றெல்லாம் பட்டம் சூட்டித் திட்டப்போகின்றார்கள்.'

பயம் அவனைப் பின்னுக்கிழுத்தது.

சண்முகத்தின் தடுமாற்றத்தையும் தயக்கத்தையும் கவனித்த பரமேஸ்வரன், தானாகவே முன்சென்று அவனைக் கையில் பிடித்து அழைத்துச் சென்றான். தன் மன நிலையை வெளியே காட்டாது சமாளித்துக் கொண்டு நண்பனுடன் சென்று அறையைத் திறந்து தம்பதிகளை உள்ளே உட்காரவைத்தான் சண்முகம்.

சாவித்திரியைப்பற்றி ஏதாவது கேட்பார்கள், உடனே அவளைப்பற்றிய அந்த இழிவான செய்தியைக்கூறி, தன் எரிச்சலைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் எனச் சண்முகம் எதிர்பார்த்தான். அது நடக்கவில்லை.

அந்த அசாதாரண வேளையில், அத்தனை அவசரமாக அவனுடைய அறைக்கு வந்ததைப்பற்றிச் சண்முகம் கேட்பான், அப்போது, சாவித்திரியை மறந்ததைப் பற்றிக் கேட்டு, அவனுடைய மனச்சாட்சியையே அவனுக்கு எதிராகத் தூண்டிவிடலாம் என எதிர்பார்த்தார்கள் பரமேஸ்வரனும் ரூபாவும். அதுவும் நடக்கவில்லை.

மணிக்கூட்டின் கம்பிகள் மட்டும் மெதுவாக நடைபோட்டுக்கொண்டிருந்தன.

யாருமே வாய் திறக்கவில்லை. நீண்டநேரம் அந்த அறையில் நிலவியதற்குப் பெயர்—அமைதி. அது அங்கிருந்தோரைச் சித்திரவதைசெய்து நிமிடங்களை விழுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

திடீரென, மின் வெட்டுவதுபோல், சண்முகத்தின் மனதில் ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. "என்னிடம் எத்தனை அன்பு வைத்திருந்தால், தங்களுக்குள்ள அத்தனை வேலைகளையும் அப்படியே போட்டுவிட்டு இங்கு ஓடிவந்திருப்பார்கள்? அவர்களை உள்ளன்புடன் வரவேற்று உரியமுறையில் உபசரிப்பது என் கடமையல்லவா?"

இந்த நினைவு வந்ததும், அருகிலிருந்த ஹோட்டலை நோக்கி அவன் கால்கள் தாமாகவே சென்றன. அங்கிருந்து இனிமையான சிற்றுண்டியும், நறுமணம் மிகுந்த காப்பியும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான்.

"நானே நேரில்வந்து உங்களை வரவழைத்து, பெரிய தொரு விருந்தளிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தேன். அதற்குள் திடீரென்று வந்து என்னைத் திணறடித்து விட்டீர்களே"

என்று உரிமையுடன் பேசி, அவர்களுக்கு முன்னே பலகார ரத்தட்டை வைத்தான். அவனுடைய உள்ளத்தை ஊடுருவுவதுபோல் ஊன்றிப் பார்த்த பரமேஸ்வரன் புன்னகையொன்றை வலிந்து வரவழைத்துக்கொண்டு சொன்னான்.

“பெரிய விருந்தெல்லாவற்றையும் பார்வதி வந்ததன் பின்பு வைத்துக்கொள்ளலாம். இப்போதைக்கு இதுவே போதும்!”

இடியையும் மின்னலையும் எதிர்பார்த்துத் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டிருந்த சண்முகம் இப்போது இந்த இளந் தென்றலிலேயே திணறினான்.

வேண்டுமென்றேதான் அவர்கள் அப்படிப் பேசுகின்றார்களா? அவன் சாவித்திரியை மறந்துவிட்டதையும், பார்வதியை மணக்க நினைத்ததையும் சர்வ சாதாரணமான ஒரு நிகழ்ச்சியாகத்தான் அவர்கள் கருதுகின்றார்களா?

சண்முகத்தினால் எதையும் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. சாவித்திரியைப்பற்றிய தன் முடிவை எப்படியாவது வெளியிட்டு அதற்கான காரணத்தையும் விரிவாகச் சொல்ல விரும்பினான்.

“பரம்! சாவித்திரியைப் பற்றி நீ எதுவுமே கேட்காதது என்னைச் சித்திரவதை செய்கின்றதப்பா. தயவு செய்து நான் சொல்லதைக் கேள். என் மனம் கலங்கியபோ தெல்லாம் எனக்கு ஆறுதல் கூறி வழிகாட்டியாக இருந்த உன்னைத்தான் நான் இப்போதும் நம்பியிருக்கிறேன்.”

பரமேஸ்வரன் இடைமறித்தான். “நீயாக ஒரு தீர்க்கமான முடிவிற்கு வரும்போது நான் அதில் வினாகத்தலையிடமாட்டேன். சாவித்திரியைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியவன் நீ. இப்பொழுது நீயே அவளை மறந்தபின், எனக்கேன் அக்கறை?”

இவை பரமேஸ்வரனின் கேவி வார்த்தைகளா. அல்லது உண்மையான சொற்களா என்பதைத் தீர்மானிப்பது கஷ்டமாக இருந்தது சண்முகத்திற்கு. மௌனமரக இருந்த ரூபமதியைப் பார்த்தான். அவனூடைய கண்கள் கவங்கியிருந்தன.

“கரதலிலே தோல்வியடைந்தவர்கள், உடனேயே வேறு கல்யாணம் செய்து கொண்டால், வாழ்க்கை மீண்டும் இனிக்குமாம். இந்த வழியைத்தான் நானும் பின்பற்றப் போகின்றேன்.”

“உனக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.”

சண்முகத்திற்குச் 'சுருக்'கென்றது. ஒன்றுமே தெரியாத அப்பாவி போன்று நடித்து, அவனைக் குத்தியெடுப்ப தென்றே கங்கணம் கட்டிக் கொண்டதான் பரமேஸ்வரன் வந்திருக்கின்றன?

“உன்னைத்தவிர வேறெவருக்கும் என் உள்ளந்தரங்கங்களை நான் கூறியதில்லை. துன்பமும் துயரமும் நீரளந்த என் வாழ்க்கை ஏட்டின் ஒவ்வொரு பக்கமும் உனக்கு மனப்பாடம், என்னைப்பற்றி எல்லாம் அறிந்த நீயே இப்பொழுது வாட்டுகின்றாய்; உன்மனைவியின் முன்னால் நான் வேற்று மனிதன் என்பதைக் காட்டுகின்றாய்.” சண்முகத்தின் பேச்சை, அவன் கண்களிலிருந்து 'பொல பொல' என்று உதிர்ந்த கண்ணீர் நிறுத்தியது. துவாய்த் துண்டொன்றினால் கண்களைத் துடைத்து, முகத்தை முடியப்படி அவன் தேம்பினான்.

பரமேஸ்வரனின் அன்புக் கரம் அவனை அணைத்தது.

“நீ ஆண்மகன் என்பதை அடிக்கடி மறந்து விடுகின்றாய் சண்முகம்! ஒரு பெண்ணை நினைத்து வேறொரு பெண்ணின் முன் இப்படி அழுவது உனக்கு வெட்கமாயில்லையா?”

நண்பர்களைத் தனியே விட்டு விட்டு ரூபமதி எழுந்து வெளியே சென்றாள்.

பரமேஸ்வரன் தொடர்ந்து பேசினான். “உன் புதிய முடிவை உன் அம்மாவிற்கு எழுதிவிட்டாயா? வெட்கமாயி ருந்தால் சொல், நானே எழுதிவிடுகின்றேன். உன் அம்மா எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவாள் தெரியுமா?”

உண்மைதான். பார்வதியைக் கல்யாணம் செய்யப் போகின்றேன் என்று சண்முகம் முன்பு கூறியபோது, சரவித்திரியின்மீது பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டும் என்ற உணர்ச்சியே அவனிடம் நிறைந்திருந்தது. பரமேஸ்வரனின் உற்சாகமூட்டும் வார்த்தைக்குப் பிறகுதான் அவன் தாயைப் பற்றி யோசித்தான். பார்வதியை அவன் கல்யாணம் செய்தால், முன்பு கைமாறிய அவர்கள் வீடு மீண்டும் அவர்களுக்கே கிடைத்துவிடும். சமுதாயத்தில் அவர்களின் அந்தஸ்து இன்னும் ஒரு படி உயரும். தாயின் மகிழ்ச்சிக்குக் கேட்பானேன்!

“பரமேஸ்வரன் கொடுத்த உற்சாகமும் அளித்த உறுதியும் உண்மையானவைதானா?” சண்முகம் தன் நண்பனை நிமிர்ந்து பார்த்தான்; ஏதோ ஒன்றைத் தேடுவது போல் வைத்தகண் வாங்காது பார்த்தான்.

“நானும் ரூபாவும் தம்பதிகளானவுடன் எடுத்துக்கொண்ட தீர்மானம் இதுதான்; எழுத்தாளர் சம்புவையும் திருமணக் கோலத்தில் பராக்கவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்காகத் தான் இருவருமாக இங்கே ஓடிவந்தோம். நீ யாரையாவது விவாகம் செய்யலாம். ஆனால் அதை விரைவிலேயே செய்து முடிக்க வேண்டும்.”

“பரம்! இரண்டொரு நாள் தவணைகொடு. என் முடிவைத் தெரிவிக்கின்றேன். அவசரப்பட்டு அம்மாவுக்கு எதையும் எழுதிவிடாதே!”

“நல்ல காரியத்தைத் தள்ளிப்போடுவது நல்லதல்ல. உன்மனநிலை எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது, இனி நான் வேறும் சண்முகத்தைச் சந்திக்க மாட்டேன் திருவாளர் சண்முகத்தையும் திருமதி சண்முகத்தையும் ஒன்றாகவே சந்திப்பேன்.”

பரமேஸ்வரன் எழுந்து வெளியே வந்தான். சண்முகமும் வந்து இருவரையும் அன்புடன் அனுப்பிவைத்தான்.

சண்முகத்தின் உளப்பாங்கை நன்கு அறிந்துகொண்டு அதற்கேற்றபடி பரமேஸ்வரன் கையாண்ட புதிய யுக்தி இப்பொழுதுதான் தன் பலனைக் கொடுக்க ஆரம்பித்தது.

இரவு பகலாகியது. சண்முகம் கண்ணோடு கண் மூடவில்லை. பரமேஸ்வரனின் உறுதியான பேச்சு அவன் சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டது.

சாவித்திரியைப்பற்றிய அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட பின்பு ஏற்பட்ட வீம்பு உணர்ச்சியினால், பார்வதியின் பெயரைச் சொன்னானே தவிர, அவனைக் கல்யாணம் செய்வதைப்பற்றி அவன் சிந்திக்க வேயில்லை. பார்வதி என்ற சொல், சாவித்திரியின் மீது தனக்குள்ள அளவுகடந்த வெறுப்பையும் ஆத்திரத்தையும் பரமேஸ்வரனுக்கு எடுத்துக்காட்டும் என்றுதான் அவன் நினைத்தான். பரமேஸ்வரனை இப்படி உடனடி நடவடிக்கை எடுக்கத் தூண்டும் என்று கண்டானா?

பரமேஸ்வரன் ‘சூஷ்’ பேர்வளிதான். எப்போதும் எதையாவது அலட்டிக் கொண்டிருப்பவன்தான். ஆனால் அவன் தீர்க்கமாக எதையாவது சொன்னானால், அதை நிறைவேற்றியே திருவான். இது சண்முகத்திற்கு தெரியாமலிருக்க நியாயமில்லை. உரலுக்குள் தலையைக் கொடுத்த பின் உலக்கைக்குப் பயப்பட்டு முடியுமா?

‘நானே வலிந்து சென்று கல்யாணத்தில் கலந்து கொண்டு என்னையுமல்லவா காட்டிக் கொடுத்து விட்டேன். சேர்ந்தாற்போல் இரண்டு நாட்களுக்காவது என்னை நிம்மதியாக இருக்க விடமாட்டான் போல் இருக்கின்றதே! ரூபமதியைக் கல்யாணம் செய்தபடியால், கல்யாணம் என்ற சொல்லே அவனுக்கு இனிக்கின்றது, அதே மன நிலையும், உணர்ச்சியுடைய எனக்கும் ஏற்படுகின்றது? இல்லையே!

சண்முகம் மனம் புழுங்கினான்.

பரமேஸ்வரன் கடிதம் எழுதினாலே போதும், சண்முகம்—பார்வதியின் விவாகம் நிறைவேறியதற்குச் சரி. சண்முகத்தின் தாய்க்கு, பரமேஸ்வரனின் வாக்கு தேவவரக்கு, அதை அவள் மீறவே மாட்டாள்.

‘இந்த இக்கட்டான நிலையிலிருந்து மீள்வதற்கு வழி என்ன?’ சண்முகம் பலவற்றையும் யோசித்துப் பார்த்தான்,

கடைசியில் ஒரே ஒரு வழிதான் நல்லதாகப்பட்டது. பரமேஸ்வரனிடம் கெஞ்சி மன்றாடுவதிலும் பார்க்க, நேரே யாழ்ப்பாணத்திற்கே சென்றுவிடவேண்டும். தபால்நிலையத்திற்குச் சென்று தாயின் முகவரிக்கு வரும் கடிதத்தை வாங்கிக் கிழித்துவிட்டால், பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும்.

யாழ்ப்பாணமும் சுற்றுப்புறக் கிராமங்களும் இப்பொழுது எவ்வளவோ முன்னேறிவிட்டன. பெரிய பெரிய கடைகளும், விசாலமான மாடிவீடுகளும் வீதியின் இருபுறங்களிலும் அமைந்து குடாநாட்டிற்குத் தனி அழகைக் கொடுத்தன. ஆனால் அவனுடைய பூர்வீக கிராமமாகிய கொல்லங்கலட்டி, அன்றுகண்ட மேனிக்கு அழியாததாக இன்றும் இருக்கின்றது; அதே ஓட்டைக் குடிசைகள்; உடைந்த மதவுகள்; பள்ளமும் திட்டியுமான வீதிகள்! கிராமத்திற்

குச் செல்லும் வழியில் இருந்த மஹாஜனக் கல்லூரி மட்டும் வானளாவ வளர்ந்திருந்தது. கம்பீரமான அதன் தோற்றம் அவனிடம் உயர்ந்த எண்ணங்களை உண்டாக்கியது. “கட்டடம் வளர்வதைப் போல் கல்வியும் வளரவேண்டும். மாணவர்களின் உள்ளத்தை உயரப் பறக்கச் செய்தல் வேண்டும்!”

சீண்முகம் கிராமத்திற்கு வந்து விளையாட்டாக, நான்கு நாட்கள் சென்றுவிட்டன. விடிந்ததும் விடியாத துமாக அவன், தாயிடமும் சொல்லிக்கொள்ளாமலே, தபால்நிலையத்திற்குச் சென்றுவிடுவான். அவன் நினைத்ததைப்போன்று தாயின் தபாலை அவனால் கிழித்தெறிய முடியவில்லை. ஏனெனில் பரமேஸ்வரன் கடிதமே எழுதவில்லை.

சோகத்தின் சேர்ப்பிடமாகிய அவன் உள்ளத்தில், தபால் வரவில்லை, என்றவுடன் சிறிதுநேரம் சந்தோஷம் நிலவும். அவ்வளவுதான். மீண்டும் சோக இருள் கப்பிவிடும். துன்பச்சுமை அவன் தலையை அழுத்தும்; நெஞ்சைப்பிழியும்.

பற்றற்ற துறவியைப்போல், முற்றும் துறந்த முனிவனைப்போல் எவ்வித உணர்ச்சிக்கும் ஆளர்காது வாழ முயன்றான். முடியவில்லை. உடலும் உள்ளமும் இருக்கும்வரை இவ்வுலகத்து ஆசா பாசங்களுக்கெல்லாம் அவன் ஆளாக வேண்டியவன் தான். உணர்ச்சிச் சுழியில் அகப்பட்டுத்திணற வேண்டியவன் தான்.

தாயின் நிலை பரிதாபமாக இருந்தது. கந்தசாமி ஆசிரியரும் சூடும்பத்தினரும் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி அவருடன் நடந்தார்கள். வேண்டிய பணிவிடைகளை மனம் கோணாது முகம் கோணாது செய்தார்கள். இருந்தும், முள் மிதியடியில் நடக்கும் உணர்ச்சிதான் அவருக்கு ஏற்பட்டது. என்ன இருந்தாலும் அவர்கள் வேற்று மனுஷர்தானே!

சொந்த வீட்டில் சொந்தமகனுடன் சுதந்திரமாக வாழ்வதைப்போல் ஆகுமா?

இதை நினைத்தோ என்னவோ, அடிக்கடி தனிமையில் இருந்து மௌனக் கண்ணீர் வடிப்பாள். ஊருக்கு வந்த ஒருசில நாட்களுக்குள் தாயின் தவிப்பை அறிந்து கொண்டான் சண்முகம்.

மருந்து அவன் கையில்ல்தான் இருந்தது. அதை உபயோகித்தால் தாயின் தவிப்பு நிச்சயம் நீங்கும். ஆனால் அது நிரந்தர மகிழ்ச்சியையும் நீடித்த சமாதானத்தையும் ஏற்படுத்துமா?

தாயின் நன்மைக்காக, அவன் தன் நலன்கள் அனைத்தையும் தியாகம் செய்து பார்வதியை மனைவியாக்கலாம். ஆனால் மனமொத்த தம்பதிகளாக வரழமுடியாது. வாழ்நாள் முழுவதும் அவன் சித்திரவதைப்பட வேண்டும். வீடுகிடைத்துவிட்டது என்பதற்காக, புகனுடைய இந்த நரக வாழ்வைச் சகித்துக் கொண்டிருக்க மாட்டாளே அவள்! ஆகவே வாழ்க்கை மீண்டும் போர்க்களமாகும். மின்னாமல் முழங்காமல் மழை பொழியும். அந்தத் துன்பப் பெரு வெள்ளம், அவளை மட்டுமல்ல, அவனுடைய அன்புத் தாயையுமே அடித்துக்கொண்டு போனால்.....?

அன்றுமாதே நிகழ்ந்த ஒருநிகழ்ச்சி வேறு சண்முகத்தின் இந்தச் சந்தேகத்தை அதிகரித்தது.

சற்று உலாவி வரலாமென்று, வயற்கரைக்குச் சென்றான் சண்முகம். வயற்கரையிலிருந்த ஏழைக்குடியானவரின் வீட்டொன்றில் யாரோ அலறும் சத்தம் கேட்டது, எட்டிப் பார்த்தான் சண்முகம். குத்தகைப் பணத்தைக் கொடுக்கவில்லை என்பதற்காக பார்வதியின் தலைமையில், பரமசிவத்தின் ஏவலாட்கள் அக்குடியானவரின் முதுகைப் பதம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அந்த அக்கிரமத்தைச் சகிக்காது

கிழவனுக்கு உதவி செய்யச்சென்ற சண்முகத்தை பார்வதியின் நாலுகரல் நாகலிங்கம் விரட்டியடித்து விட்டது.

மனிதாபிமானமற்ற இவளுடன் வாழ்க்கை முழுவதும் மாரடிக்க முடியுமா?

திரும்பி வீட்டிற்கு வந்தான். பால் நிலவில், ஆசிரியர் வீட்டு முற்றத்தில் நின்று மல்லிகைச் செடியிலிருந்த பூக்கள் பளிச்சென்று மின்னின, அவற்றிலிருந்து பிறந்த நறுமணம் அவனை எங்கோ சுமந்து சென்றது—

அவனுக்காகவே பிறந்த சாவித்திரியிடம் அவன் செல்கின்றான். மல்லிகைக் கட்டைத் தலையில் சுமந்துகொண்டு, அவன் அவனுக்காகச் சிரிக்கின்றான்; அவனுக்காக அழுகின்றான்; அவனுக்காக வாழ்கின்றான்; மலரைச் சுற்றும் வண்டைப்போல், அவனும் அவளையே சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றான். அவளுடைய பின்னால் சடையைக் கையால் இழுத்து ரோஜாக்கன்னத்தில் தன் முகத்தைப் பதிக்கின்றான்.....

விடிந்ததும் அவன் முன்பு இருந்த பிரச்சினை மீண்டும் கிளைவிட்டுப் படர்ந்தது, தனக்காக எத்தனையேர தீயாசுகங்கள் செய்த தாய்க்கு, தன்னை அடித்தளமாக வைத்துக் கொண்டு எத்தனையோ கற்பனைக் கோட்டைகளை எழுப்பிய தாய்க்கு, ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டுமானால், அதை விரைவிலேயே செய்துவிடவேண்டும் என்று அவனுடைய உள்ளணர்வு கூறியது. வீட்டைத்தான் மீட்டுக் கொடுக்காவிட்டாலும், மகன் நல்ல மன்சு சந்தோசத்துடன் வாழ்கின்றான் என்பதை உணரச்செய்தால், அதைவிட அவளுக்கு நிம்மதியளிக்கக்கூடிய செயல் வெறொருவும் இருக்க முடியாதே!

சண்முகம் இத்தனை காலமும் தன் அனுபவத்திலேயே உணர்ந்து விட்டான்; விரட்டி விரட்டி அடித்தாலும், கல்யாணம் என்றவுடனே அவனுக்குச் சாவித்திரியின் நினைவு தான் வந்தது. வலிந்து வலிந்து இழுத்தாலும், வேறெந்தப் பெண்ணையும் தன் நினைவில் சிக்க வைக்க அவனால் முடிய வில்லை.

ஏதோ ஓர் அபூர்வ சக்தி தன்னையும் சாவித்திரியையும் பிணைத்து வைப்பதை உணர்ந்தான். முதற் தடவை அவன் மட்டடக்களப்பிலிருந்து கொழும்பிற்கு ஓடியபோது, பரமேஸ்வரன் பேச்சு வாக்கில் அவனைப்பற்றிக் கூறியதும் அவன் நினைவில் வந்தன: "சண்முகம்! நீ நல்லவன், ஆனால் உணர்ச்சி வசப்படுபவன். உணர்ச்சிக்கு, அடிமைப்படுபவர்களால் உலகில் உருப்படியாக எதையும் சாதித்து விட முடியாது. உன்னுடைய அவசர முடிவும், சஞ்சல மனோபாவமும், உன் நல்ல பெயரைக் கெடுக்காதபடி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்."

கை தேர்ந்த டாக்டர் ஒருவர், முதற்பார்வையிலேயே நேர்யை அடையாளம் கண்டுபிடிப்பது போல் பரமேஸ்வரன் எவ்வளவு தெளிவாக, சுருக்கமாக, சரியாக அவனைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டான்!

சண்முகத்தின் அவசர முடிவுகள் அவனை எவ்வளவு தூரம் பாதித்துவிட்டன.

'முதற் தடவை வீண் பயத்தை வளர்த்துக்கொண்டு மட்டடக்களப்பை விட்டே ஓடினேன். அப்போது நான் செய்த முடிவு தவறு என்பதை அறிந்ததன் பிறகும், என்னால் ஏன் சரியாக நடந்துகொள்ள முடியவில்லை? நண்பரை நடித்த பத்மநாதன் நயவஞ்சகனாக மாறி அனாமதேயக் கடிதத்தை எழுதியதை நன்றாக அறிந்தபின்பும் நான் ஏன் அந்தச் செய்தியை நம்பினேன்? உள்ளங்கலந்து உயிர்கல

ந்து பழைய சாவித்திரி என்னைக் கூப்பிட்டதையும் சட்டை செய்யாது நான் ஏன் ஓடிவந்தேன்?"

'நான் ஆராயாது செய்த அவசர முடிவினால், என் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கியதுடன் சாவித்திரியையும் சஞ்சலத்தில் ஆழ்த்திவிட்டேனே! இதய நோயைத் தாங்கும் சக்தி எனக்கில்லாதபோது, அந்த மென்மலரால் அதைத் தாங்க முடியுமா?'

சண்முகத்தின் கண்கள் நீரைக் கக்கின.

"சண்முகம் நீ அழு! உன் தவறினால் இவ்வளவு காலமும் சங்கடப்பட்டவர்களை நினைத்து அழு! உன் கண்ணீர் வெள்ளத்தில் உன்னைக் கழுவிக்கொள்! உன் குற்றங்களைக் கரைத்துக்கொள். இன்றுடன் புதிய சண்முகமாக, நெஞ்சுரம் கொண்ட சண்முகமாக மாறு!"

சண்முகத்தின் மனச்சாட்சி அவனை இடித்தது.

அன்றிரவு நெடுநேரம்வரை விழித்திருந்தான் சண்முகம். சுற்றுப்புறத்தில் எவ்வித சலனமுமின்றி அமைதி நிலவியது. உலகத்திலுள்ள சகல ஜீவராசிகளும் தம் தொழில் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு, ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஓய்வுகாணும் அந்த நேரத்திலே, தன் வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் அந்த முக்கிய விஷயம்பற்றி ஒரு தீர்க்கமான முடிவிற்கு வந்தான்.

தன் குலதெய்வமாகிய மாலைக் கந்தனை வணங்கிவிட்டு தன்னைப்பெற்ற தெய்வமாகிய தாயை வணங்கிவிட்டு, தன் இதயக் கோவிலில் வீற்றிருந்த சாவித்திரியை வணங்கி விட்டு, பேரவைக் கையிலெடுத்தான். அருள் பொழியும் தெய்வத்தின் முன்னிலையில் இருந்து புனிதமான தொண்

டைச் செய்வதைப்போன்ற உணர்ச்சியுடன், தன் வாழ்க்கையிலே முதன் முதலாக ஒரு காதற்கடிதம், முதன் முதலாகச் சாவித்திரிக்கு எழுதினான்.

எனதருமைச் சாவித்திரி!

காலம் கடந்து வரும் என் கடிதத்தை நீ எப்படி வரவேற்பாயோ என்ற பயத்துடன் தான் நான் எழுதத் தொடங்குகிறேன். கிழித்தெறிய வேண்டும்தான் ஆத்திரம் ஏற்பட்டாலும், இதை முழுவதும் படித்துவிட்டுக் கிழித்தெறிந்துவிடு.

என்னுடையவளே!

சில நாட்களுக்குமுன் என் கதையொன்றில் நான் எழுதிய வரிகள் நினைவிற்கு வருகின்றன; காதலிலே தோல்வியடைந்த காரணத்தை தன் கணவனாக உவந்தேற்று, காலம் முழுவதும் அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதற்குப் பெண்தயாராயுள்ளாள். இரண்டு தடவைக்குமேல் தாரம்முந்தவர் களையே கணவராக வரித்து ஒழுகுவதற்கும் பெண்கள் தடங்குவதில்லை. இதே போல் காதலில் தோல்வியுற்ற கன்னியையோ கணவனை இழந்த பெண்ணையோ மனப்பூர்வமாகத் தன் மனைவியாக ஏற்பதற்கு ஏன் ஆண்கள் முன்வருவதாயில்லை என்று கதாநாயகி ஒருத்தி யாரையோ கேட்கின்றாள்.

இன்று என் மனச்சாட்சி என்னைக் கேட்கின்றது.

அன்புக்குரியவளே!

உன் பழைய வாழ்க்கையை அறிந்துகொள்ள நான் விரும்பவில்லை. அது எனக்குத் தெரியவே வேண்டாம். உன்னிடம் நான் மனதைப் பறிகொடுத்த போது, நீ ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவள் என்பதோ, அல்லது ஒழுக்கத்தில் குறைந்தவள் என்பதோ எனக்குத் தெரியாது. இருந்தும் நான் உன்னைக் காதலித்தேன்.

நீ அழகிதான். ஆனால் அந்த அழகு என்னை மயக்கவில்லை; உன் குரல் இனிய குரல்தான்; ஆனால் அந்த இனிமை என்னைக் கவர்ந்திழுக்கவில்லை. நீ பணக்காரிதான், ஆனால் அந்தப் பணம் என் கண்களைக் குருடாக்கவில்லை. என்னாலும் நான் உன்னைக் காதலித்தேன். மனப்பூர்வமாகக் காதலித்தேன்.

உன்னை உனக்காகக் காதலித்தேன்; எனக்காகக் காதலித்தேன்.

நீ உண்மையிலேயே மாகடையவளாக இருக்கலாம். நான் கவலைப்படப்போவதில்லை. எனக்கு நீதான் வேண்டும். என் மனைவியாக ஆவதற்கு உனக்குத்தான் உரிமையுண்டு.

அபாயம் நிறைந்த என் வாலிபப் பருவத்தில் உன் அன்பு மட்டும் எனக்குக் கிடைத்திராவிட்டால், நான் தவறானவழிகளில் கெட்டொழிந்திருப்பேன். தூய்மை நிறைந்த உன் அன்பு வலைதான் என்னைக் காப்பாற்றியது; நல்லவனாக் கியது.

என் அன்புச் செல்வமே!

காரண காரியங்களையும், பலாபலன்களையும் நன்கு கீர்நூக்கிப் பார்த்துவிட்டுத்தான் இந்த முடிவிற்கு வந்திருக்கின்றேன். நான் உனக்கு வாழ்வளிக்கும் போகின்றேன். நீ எனக்கு வாழ்வளிப்பாயா?

நான் எண்ணுவதெல்லாம், ஏங்குவதெல்லாம், எழுதுவதெல்லாம் உனக்காக நான் ஓடியதெல்லாம் உனக்காக, இன்று வாடுவதும் வாழ்வதும் உனக்காக. நான் காலமெல்லாம் காத்திருப்பது உனக்காக. என் உயிர் துடிப்பதெல்லாம் உனக்காக, கண்ணை, உனக்காக. என்னை உவந்தேற்று உயிர்ப்பிச்சை அளிப்பாயா?

உனக்காக வாடும்,
சண்முகம்.

அடுத்த நாள் காலை யில் முதல் வேலையாக அந்தக் கடிதத்தைச் சாவித்திரியின் முகவரிக்கு அனுப்பினான். சாவித்திரியின் அன்புப் பதில் எப்பொழுது கிடைக்கும், எப்பொழுது மட்டக்களப்பிற்குப் பிரயாணமாகலாம் என்று ஏங்கிக்கொண்டிருந்த சண்முகத்திற்கு அன்று மத்தியானமே சாவித்திரியின் கடிதமொன்று கிடைத்தது.

பரபரப்புடன் கடிதத்தைப் பிரித்தான். ஒரு மாதத் திர்த முன் எழுதப்பட்ட அந்தக் கடிதம், எத்தனையோ இடங்களுக்குச் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்துவிட்டு அன்றுதான் சண்முகத்திடம் வந்தது.

கடிதத்தைக் கண்களில் ஒற்றிவிட்டு, ஆசையோடு படிக்க முற்பட்ட அவனைத் தந்திச் சேவகனின் குரல் தடுத்தது. மட்டக்களப்பிலிருந்து டாக்டர் மனோகரன் ஓர் அவசரத் தந்தி அனுப்பியிருந்தான்!

14. சாவித்திரியின் கதை.

புனியாக ஒரு கார் அமர்த்திக் கொண்டு மட்டக்களப்பை நோக்கிச் சென்றான் சண்முகம். காற்றினும் விரைந்து சென்றது கார். காரினும் விரைந்து சென்றது அவனுடைய காதலுள்ளம் அவன் கற்பனை, கனவு, கருத்து எல்லாமே மட்டக்களப்பு ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றுவிட்டன. அந்தக் கற்பனைத் திரையில் சாவித்திரிக்கு மட்டுமே இடமிருந்தது. ஆனால் அவளுடைய உண்மையான நிலையை அவனால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. 'அவள் காலனுடன் போராடுகின்றாளா? அல்லது களிப்புடன் வாழ்கின்றாளா?'

மீண்டும் தந்தியின் வாசகங்களை ஒரு தடவை பார்த்துக் கொண்டான். "உடனே வரவும்-மனோகரன்". இவற்றிலிருந்து எதை ஊகித்துக்கொள்வது?

'டாக்டருக்குப் படித்ததுதான் மிச்சம். சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றபடி நடக்கத் தெரியவில்லையே, இந்த மனோகரனுக்கு? அஞ்சலகத்தில் செலுத்துகின்ற 75 சதத்திற்கு இன்னும் நான்கு ஐந்து சொற்களைச் சேர்த்திருக்கலாமே!' மனோகரனை மனதிற்குள் திட்டிக்கொண்டான் சண்முகம்.

கார் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது; பாய்ந்து கொண்டேயிருந்தது; பறந்துகொண்டேயிருந்தது.

எத்தனையோ கிராமங்களும் நகரங்களும், வீடுகளும், காடுகளும் வந்துவிட்டன; காருக்குப்பின்னால் மறைந்தும் விட்டன.

மட்டக்களப்பு வரவில்லை.

காரின் மீட்டர் வெகு வேகமாக மேலே மேலே ஏறியது. சண்முகத்தின் மனக் கதவு வெகு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது.

மட்டக்களப்பு வரவில்லை,

அடிக்கடி நாதமெழுப்பிய காரின் "ஹோண்" சண்முகத்தின் அதீத கற்பனைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

வீண் கற்பனைகளினால் மனதிற்குக் கஷ்டம் ஏற்படுமே தவிர, உண்மையான நிலை கூடவோ, குறையவோ மாட்டாது என்பதை அனுபவத்தில் உணர்ந்த சண்முகம், தன் எண்ணச் சிறகுகளை ஓடித்துவிட்டு, இந்தஉலகிற்கு வந்தான்.

மட்டக்களப்பு வரவில்லை.

கார் நின்றது. பரபரப்புடனே இறங்கிய சண்முகம் சாரதியைப் பார்த்தான். 'எஞ்ஜின் சூடேறிவிட்டது. கில மணிநேரம் ஆறிவிட்டுப் பிறகு செல்லலாம்'' என்றான் கார்ச் சாரதி.

சண்முகத்திற்கு எரிச்சலாக இருந்தது. என்றாலும் வெளிக்காட்டாது அமைதியாக இருத்தான். காரணமின்றி ஆத்திரப்பட்டுத் துடித்த நெஞ்சை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டான். சாவித்திரியின் கடிதம் சட்டைப்பையினுள் இருந்தது. கடிதத்தைப் பற்றிய நினைவேயில்லாது மனதை அலைக்கழித்த சண்முகம், மகிழ்ச்சியும் பயமும் போட்டியிட கடிதத்தைப் பிரித்தான்.

என்னைக் கவர்ந்த நண்பர்க்கு,

வணக்கம். உங்களுடைய சரியான முகவரி எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆகவே, உங்கள் தொடர்கதை வெளியாகும் பத்திரிகையின் அலுவலகத்திற்கு இந்தக் கடிதத்தை அனுப்புகின்றேன். கடிதம் உரிய காலத்தில் கிடைக்குமா என்பது நிச்சயமில்லை. நீங்கள் படித்துப் பரர்ப்பீர்களா என்பதும் எனக்குத் தெரியாது. என்றாலும் நான் எழுதுகின்றேன். என் உள்ளத்தைத் திறந்து எழுதுகின்றேன். நீங்கள் அறிய விரும்புவதையும், விரும்பாததையும் எழுதுகின்றேன். மனமிருந்தால், வாய்ப்பும் வசதியுமிருந்தால் படித்துப் பாருங்கள். அல்லாவிடில் கடிதத்தை என்ன செய்தால் உங்களுடைய ஆத்திரமும் அருவருப்பும் அடங்குமோ, அதைச் செய்துவிட்டுத் திருப்தியடையுங்கள்.

என்மீது நீங்கள் கோபப்படுவதற்குக் காரணம் உண்டு. இதை நான் மறுக்கவில்லை. அதே நேரத்தில் தங்கள்மீதும் ஒரு சின்னஞ்சிறு குற்றத்தைச் சுமத்துகின்றேன்; நீங்கள் அவசரப்பட்டு விடீர்கள்!

என் குறைபாடுகளை ஒளிவு மறைவின்றி உங்களிடம் கூறுவதற்கு நான் பயப்படவில்லை; வெட்கப்படவுமில்லை. உங்கள் பெருந்தன்மையில், அன்பான சுபாவத்தில் எனக்கு அளவுக்கு மீறிய நம்பிக்கை இருந்தது. இப்போதும் அந்த நம்பிக்கையில் உள்ளவரும் குறையவில்லை. வெளியிலே தோன்றும் நிறைவுகளைக் கண்டு, ஆசையை வளர்த்துவிட்டு வேறு யாராவது என் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டும் போது உங்கள் உள்ளம் உடைந்துவிடுமே என்று நான் பயந்தேன். அப்படியான ஒரு கஷ்டநிலைக்கு உங்களை ஆளாக்கக்கூடாது என்று மனதார விரும்பினேன். ஆகவேதான் என் கதையை நானே சொல்லமுயன்றேன்.

'ஒரு முக்கிய விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசவேண்டும்' என்று நான் தங்களை இரண்டுதடவை அழைத்தது ஞாபகமிருக்கின்றதா? அந்த இரண்டு தடவையிலும் விதி புகுந்து சதி செய்துவிட்டதே! என் துர்அதிர்ஷ்டத்தைத்தவிர, என் கொடிய விதியைத்தவிர நான் யாரை நோவது?

விதி அன்று உங்களை விரட்டியிராவிட்டால், நான் எல்லாவற்றையுமே கூறியிருப்பேன்; பைத்தியம் பிடித்தவரைப்போல் தாங்கள் ஒளித்தோடியிருக்க மாட்டீர்கள்; நெஞ்சைப்பிழியும் கதையெழுதி ஆயிரமாயிரம் வாசகர்களின் இதயத்திலிருந்து இரத்தக் கண்ணீர் கசியச் செய்திருக்கமாட்டீர்கள்.

துன்பக்கதைகளைப் படிப்பதில் வாசகர்கட்கு இருக்கும் ஆவலும் ஆர்வமும் இன்பக்கதைகளைப் படிக்கும் போது இருப்பதில்லை. கதாபாத்திரங்களுடன் கட்டியமுவதற்கு, கண்ணீர் கொட்டுவதற்கு, இரக்கத்தையெழுப்பி இதயத்தை உருகவிடுவதற்குப் பெரும்பாலான வாசகர்கள் விருப்புக்கின்றார்கள். அதனற்றான் இன்றும் அம்பிகாபதி — அமராவதி கதையை, லைலா - கயஸ் கதையை, அனூர்கவி - சலீம் கதையை விழுந்து விழுந்து படிக்கின்றார்கள். இந்தக் கதைகள் சாகாத காதல் கதைகளாக, இன, மொழி, மத வேற்றுமைகளைக் கடந்து எல்லோர்

இதயத்திலும் எத்தனையோவித எழுச்சி மோதல்சனே ஏற்படுத்தும் சிரஞ்சீவிக் கதைகளாக விளங்குகின்றன

ஒருபக்கம் எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. எத்தனையோபேர் உங்கள் கதைக்காக வாராவாரம் ஏங்கிக் காத்திருக்கின்றார்களே என்பதை எண்ணிப் பெருமையடைந்தேன். என் மாணவிகள், என் சிநேகிதிகள், என் உறவினர்கள்-இப்படிப் பலதரப்பட்டவர்கள் உங்கள் கதாபாத்திரங்களுடன் ஒன்றிப்போய் அழுததைக் கண்டேன், ஆனந்தப்பட்டதைக் கண்டேன், சிரித்ததைக் கண்டேன்; சிணுங்கியதையும் கண்டேன், அடித்ததையும் அணைத்ததையும் கண்டேன். எத்தனையோ உள்ளங்களை அசைக்கும் சக்தி உங்கள் பேரொவிற்கு—என் உள்ளம் கவர்ந்தவரின் பேரொவிற்கு உந்துவிட்டதை யெண்ணிப் பெருமிதம் அடைந்தேன்.

ஆனால், உண்மை நிலையைப் பற்றிய எண்ணம் பெருமிதமலையிலிருந்து என்னைக் குப்புறத் தள்ளி வீழ்த்திவிட்டது! நானும் சாதாரண ஒரு வாசகிதான். கதைகளிலும், நாவல்களிலும் துன்ப நிகழ்ச்சிகளைப் படித்துத் துயரக் கண்ணீர் சிந்தி இன்பமடையும் வாசகர்கள் தம் சோந்த பொழக்கையில் அப்படியான துன்ப நிகழ்ச்சிகளை எதிர்பார்ப்பதிட்கை; வரவேற்பதில்லை; விரும்புவதுமில்லை; அதே வாசகர் கட்டத்தைச் சேர்ந்தவள்தான் நானும்! நீங்கள் கற்பனையிலேயே கயிறுதிரித்து அந்தக் கதையை எழுதியிருந்தீர்களானால் எத்தனை மகிழ்ச்சியுடன் அதைப் படித்து ரசித்திருப்பேன்! ஆனால் என் துர்அதிர்ஷ்டம், என்கதையையே எழுதிவிட்டீர்கள். கைக்கெட்டியது வரய்க்கெட்டவில்லையே என்ற கலையில் ஆழ்ந்திருந்த என்னை, உங்கள் கதை கழுத்தைப்பிடித்து காரிருளில் தள்ளிவிட்டது. வெந்த புண்ணை வேல் கொண்டு கிளறும்போது ஏற்படும் வேதனையை தரன் அனுபவித்து வருகிறேன்.....

நடந்தது நடந்துவிட்டது. நான் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்.

உங்கள் கதையின் முடிவிலிருந்து நான் உங்கள் மனப் போக்கை அறிய முடிகின்றது. உங்கள் வாழ்க்கையையே நீங்கள் மாற்றி அமைத்துவிட்டீர்கள். என்னை மறக்க முடிவு செய்துவிட்டீர்கள்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே எனக்கு ஒருவித சந்தேகம் ஏற்பட்டிருந்தது. உங்கள் அன்பிற்கு நான் தகுதியானவள்தானா என்பதைப் பலதடவை நான் என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டேன். சந்தேகம் சரியானதுதான் என்பது இப்போது தெரிந்துவிட்டது.

உங்கள் வாழ்வில் நான் இனிமேல் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் குறுக்கிடமாட்டேன். உங்கள் தூய அன்பிற்கும் புனிதமான காதலுக்கும் நான் பாத்திரமானேன் என்கின்ற உயர்ந்த நினைவே எனக்குப் போதும். அந்த நல்ல நினைவுடன் என் எஞ்சிய நாட்களைக் கழித்துவிடுவேன். எந்தச் சூரியனை நீங்கள் பார்க்கின்றீர்களோ, அதே சூரியனைத்தான் நானும் பார்க்கின்றேன். நீங்கள் பார்த்து மகிழும் தண்ணொளி வெண்மதிதான் எனக்கும் கர்ட்சி தருகின்றது. நீங்கள் சுவாசிக்கும் அதே காற்றைத்தான் நானும் சுவாசிக்கின்றேன்; எந்த நாட்டு மண்ணில் உங்கள் திருப்பாதங்கள் படுகின்றவவோ அந்த நாட்டு மண்தான் என் கால்களையும் தாங்குகின்றது. இப்படியான இனிய உணர்ச்சிகள் எனக்கு ஆறுதலளிக்கின்றன. என்னை வாழ வைக்கின்றன; உங்கள் உருவத்தை உள்ளே புகுத்தி என் உயிரையும் உடலையும் ஓட்டவைக்கின்றன. நீங்களும் வாழ்கின்றீர்கள் என்பதனால் நானும் வாழ்கின்றேன்.

இனி, அதிகம் எழுதத் தேவையில்லை; எழுத விரும்பவில்லை; ஆகவே எழுதவில்லை.

அந்த முக்கிய விஷயத்தை மட்டும் கூறிவிடுகின்றேன். ஆசிரியர் பத்மநாதனைப் பற்றியும் அந்த அநாமதேயக் கடிதத்தைப் பற்றியும் எழுதுகின்றேன்.

பத்மநாதனின் பெரு முயற்சியினூற்றான் எனக்கு இங்குள்ள கல்லூரியில் வேலை கிடைத்தது. அவர் என் அண்ணாவின் நண்பர். வேலை கிடைத்தபின் அடிக்கடி எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து சென்றார். நன்றியுணர்ச்சியைத் தவிர, வேறெந்த உணர்ச்சியும் எனக்கு ஏற்படவில்லை. சத்தியமாகச் சொல்லுகின்றேன், நண்பர் என்ற முறையில்தான் நான் பழகினேன்.

ஆனால் அவர் அப்படி நினைக்கவில்லை. கடிதமொன்றே முதி என்னிடம் தந்தார். என்னைத் தன் உயிரினும் மேலாக நேசிப்பதாக எழுதியிருந்தார்.

நான் பதிலெழுதவில்லை. என் நிலையில் வேறொரு பெண் இருந்தால் என்ன செய்திருப்பாளோ தெரியாது நான் என்னுடனேயே கடிதத்தை வைத்திருந்தேன். அம்மரளிற் குக்கூட அதைப்பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. என் மனதிற்குள்ளேயே அவர் குண நலன்களை எடைபோட ஆரம்பித்தேன். அவர் செய்த உதவியினால் அவரை வெறுத்தொதுக்கவும் முடியவில்லை. மாறாக, அவரை விரும்பி வரவேற்கும் எண்ணமும் எனக்கு ஏற்படவில்லை. என் உண்மையான மன நிலையைப் பச்சையாகவே கூறி அவர் மனதைப் புண்படுத்தும் தைரியமும் எனக்கில்லை.

இப்படிச் சங்கடமானதொரு நிலையில் நான் சிக்கியிருந்த பொழுதுதான் என் சிநேகிதி ஒருத்தி, பேச்சோடு பேச்சாக அவரைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லி வைத்தாள். அதிகம் ஏன்? பத்மநாதனால் கெடுக்கப்பட்ட பெண்களின் பட்டியலையே அவள் தந்தாள்.

நான் தப்பிவிட்டேன். அவருடைய தொடர்பைச் சிறிது சிறிதாகக் துண்டித்துவிட்டேன் முடிவில் அவரை வெறுப்பதாக வெளிப்படையாகவே காண்பித்தேன்.

'ரோஷமுடைய' அந்த மனிதரால், என்புறக்கணிப்பைச் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லைப்போலும்! எனக்கும்

தனக்குமிருந்த 'நெருங்கிய தொடர்பை'ப் பற்றித் தனக்குத் தெரிந்த பலரிடம் கதையளக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். அவர்கள் நம்பினார்களோ, இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் கதை அதிபர் காது வரையிலும் எட்டிவிட்டது என்னவோ உண்மைதான்.

'பெண்களில் அவளைத் தெரியும்; இவளைத் தெரியும்; அந்தப் பெண்ணுக்கும் எனக்கும் நீண்டகாலத் தொடர்புண்டு' என்று சொல்வதனால் தமது அந்தஸ்து உயர்கின்றது என்று நினைக்கும் சில "வெறும் வாய் சப்புபவர்கள்" இருக்கின்றார்களல்லவா? அந்தத் திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்தான் பத்மநாதன். விவாகமாகாத ஒரு கன்னிப் பெண்ணைப் பற்றி இப்படி வாய்க்கு வந்தபடி பேசுவது தவறு என்பது அவருக்குத் தெரியவில்லை; இப்படியான கதைகளைக் கரதுகொடுத்துக் கேட்பதே மகா பாவம் என்பதை மற்றையேரரும் உணரவில்லை.

என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? நான் மௌனமாகச் சென்று என் பணியை ஆற்றிவிட்டு வந்தேன்.

இந்த நேரத்தில்தான் நீங்கள் வந்தீர்கள்; என்னைப் பார்த்தீர்கள், என் இதயத்தைக் களவாடினீர்கள்.

என் சகலவற்றையும் உங்களுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு வாழ்நாள் முழுவதும் உங்கள் அன்பு நிழலிலே ஒதுங்கியிருக்க எண்ணியிருந்தேன். அநாமதேயக் கடிதம் வந்தது; என் எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது.

பிறகு நடந்தவைதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே!

என் பரிசுத்தத் தன்மையை நிரூபித்து, மீண்டும் இந்த அன்புச் சுழலில் உங்களைச் சிக்க வைப்பதற்காக நான் இதை எழுதவில்லை. சேலையை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு என் உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்காக, இதை எழுதவில்லை. ஆனால் ஒன்று: "நீங்கள் அன்பு செலுத்தியவள் தாய்மை

யானவள்; எச்சிற்பட்ட கனி அல்ல” என்பதை நீங்கள் மனதார நம்பினால் போதும். எனக்கு, மனச்சாந்தி தானாகவே கிடைக்கும்.

நான் உங்களைப்போல் எழுத்தாளரல்ல. என் மனதில் தோன்றியவற்றை அப்படி அப்படியே எழுதிவிட்டேன். ஒழுங்காக, கோவைப்படுத்த எனக்குத் தெரியாது. நான் எழுதியதில் ஏதாவது பிழைகளிருந்தால், என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.

கடைசியாக ஒன்று கெஞ்சிக் கேட்கின்றேன். உங்கள் மனைவியுடன் என்னை ஒருதடவை வந்து சந்தியுங்கள். அந்தப் பாக்கியசாலியை என் கண் குளிரக்கண்டு, மனம் குளிர வாழ்த்த வேண்டும். உங்கள் பெருமையை, உங்கள் அருமையை நான்தான் அவளுக்கு எடுத்துக் கூறவேண்டும். தயவு செய்து இதை நிறைவேற்றுவீர்களா?

உங்கள் அன்புப் பர்தங்களுக்கு என் கோடி கோடி வணக்கங்கள்.

—அபாக்கியவதி சளவித்திரி

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த சண்முகம் “டீராவர்” என்று உரக்கக் கத்தினான். அரைத் தூக்கத்திலிருந்த சாரதி துடித்துப் பதைத்து எழுந்தான்.

“என்ன மாஸ்டர்? ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்?”

“நீ என்னைக் காரிலேயே கொண்டுசெல்லப் போகின்றாயா? அல்லது நான் நடந்தே போய்விட்டாடுமா?”

கார்ச் சாரதி பொங்கிவந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டான். அங்கிருந்து மட்டக்களப்பிற்கு நடந்து போகின்ற ஓராமே!

சண்முகத்தின் இதழ்க் கோடியிலிருந்த கண்ணீர் முத்துக்களைக் கவனித்த சாரதி, மௌனமாகச் சென்று காரில் ஏறினான்.

கார் பறந்தது.

“என் நெருங்கிய நண்பரொருவருக்கு ஆபத்து, ஒரு நிமிஷமும் தாமதியாது நான் செல்லவேண்டும்” சற்றுமுன் தான் அடைந்த கோபத்தின் காரணம் இதுவெனக் கூறி மெல்லச் சமரவித்தான் சண்முகம்.

“இதோ இன்னும் சில மணி நேரத்தில் உங்களை மட்டக்களப்பில் இறக்கிவிடுகிறேன்” என்று சொல்லியபடியே சாரதி காரைச் செலுத்தினான்.

“நான் செய்தமுடிவு சரியானதுதான். குற்றமுடைய வளாக இருந்தாலும் சரவிந்திரியையே என் மனைவியாகக் கத் தீர்மானித்திருந்தேன். என் அன்பைக் கவர்ந்த அந்த உத்தமி குற்றமற்றவள். பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன், நான் செய்தமுடிவு சரியானதுதான்” சண்முகம் தன்னையே இரகசியமரகப் பாரரட்டிக்கொண்டான்.

மட்டக்களப்பிற்கு வந்துவிட்டார்கள். ஆஸ்பத்திரி வரசலில் கார் நின்றது. ஆனால் காவற்காரன் உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கவில்லை.

“இப்பொழுது நீங்கள் உள்ளே செல்லமுடியாது. இன்னும் இரண்டு மணித்தியரவங்கள் பொறுங்கள். மரணஐந்து மணிக்கு எவருடைய அனுமதியுமின்றி உள்ளே போகலாம்.”

“ஆபத்தான நிலையிலிருக்கும் ஒரு நோயாளியை நான் பார்க்கவேண்டும். தயவுசெய்து என்னை மட்டும் உள்ளே போகவிடு.” சண்முகம் கெஞ்சினான்.

“உங்களை உள்ளே போகவிட்டால், என்னை வெளியே போகச் சொல்லிவிடுவார்களே ஐயா” என்றான் காவற்காரன்.

“அப்படியானால், டாக்டர் மனோகரனிடமாவது, பேசுவதற்கு விடு அப்பா. அவர் என் நண்பர். அவரை நிச்சயம் பார்த்தே ஆகவேண்டும்.”

“கொழும்பிலிருந்து வந்த டாக்டரைத்தானே சொல்லுகின்றீர்கள். அவரை இலகுவில் சந்திக்கமுடியாது. அவர் விசேடமாக இங்கு அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்.” என்று சொல்லிவிட்டு, மேலும் பேச்சுக்கொடுக்க விரும்பாதவனைப் போல் அப்பால் சென்றுவிட்டான் காவற்காரன்.

செய்வதினனதென அறியாது திகைத்து நின்றான் சண்முகம். மனித உணர்ச்சியற்ற அந்தக் காவற்காரன் மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

டாக்டர் மனோகரன் எங்காவது தன் கண்ணில் தட்டுப்படுகிறானா என எட்டிப்பார்த்தான்.

நல்ல காலம்! மனோகரன் அங்கே நின்றான். அவனை அழைக்கலாமென்று வாயெடுப்பதற்கிடையில், வேறு சில டாக்டர்கள் அவனைச் சூழ்ந்துவிட்டார்கள். தார்திப்பெண்கள் பரபரப்புடன் ஓடிவந்தார்கள். மனோகரனையும் மற்றைய டாக்டர்களையும் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

சண்முகம் துடித்தான். கை கால்கள் தந்தியடித்தன. இதயம் வெகு வேகமாக அடித்துக்கொண்டது.

“வெண்ணெய் திரண்டு வரும்வேளையில் தாழி உடைந்த கதையாக என் வாழ்க்கை மாறக்கூடாது. என் சாவித்திரியின் உயிருக்கு எவ்வித ஆபத்தும் ஏற்படக்கூடாது”

என்று வேண்டாத தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டிக்
கொண்டு, ஆஸ்பத்திரியின் வாசலிலேயே கிடந்தான்
சண்முகம்!

15. சொர்க்க இன்பம்!

உரிரைக் கையில் பிடித்து, நம்பிக்கையை நெஞ்சில்
இருத்தி ஆவலையும் ஆர்வத்தையும் கண்களில் தேக்கி,
ஆவேசத்தையும் ஆத்திரத்தையும் உடலெங்கும் பரப்பி,
நேரில்வந்த நிமிடங்களைப் பொடிப் பொடியாக்கிக் கொண்
டிருந்த சண்முகம், ஐந்து மணியானதும் விழுந்தடித்துக்
கொண்டு உள்ளே ஓடினான்.

முதன் முதலாக டாக்டர் மனோகரன்தான் அவன்
கண்களில் பட்டான்.

“தம்பி! சாவித்திரி எங்கே? இப்போது எப்படி இருக்
கின்றாள்?”

சண்முகத்தின் குரலில் தொனித்த ஆவேசம் மனோக
ரனை மெளனமாக்கியது. எதுவுமே பேசாது, சண்முகத்தைப்
பார்த்துவிட்டுத் தலையைக் குவிந்துகொண்டான்.

“மனோகரன்! நான் கேட்பது காதல் விழவில்லையா?
எங்கே சாவித்திரி?” மனோகரனின் தோள்களைப் பிடித்துக்
குலுக்கினான் சண்முகம்.

“என் அறைக்கு வாருங்கள், எல்லாவற்றையும் விரிவா
கச் சொல்கின்றேன்” என்று சொல்லித் தன் அறைக்குச்
சண்முகத்தை அழைத்துச் சென்றான் மனோகரன்.

ஆத்திரத்தால் நெஞ்சு படபடக்க அவனைத் தொடர்ந்
தான் சண்முகம். அறைக்குச் சென்றதின் பின்பும்

மனோகரன் வாய்திறவாதது சண்முகத்திற்கு எரிச்சலையூட்டியது.

“சாவித்திரியைப் பற்றிச் சொல்லப்போகின்றாயா? இல்லைமா?” பயமுறுத்தும் குரலில் கேட்டான் சண்முகம்.

“கொஞ்சம் அமைதியாக இருங்கள் மாஸ்டர். ஆபத்தான கட்டம் இன்னும் நீங்களில்லை;”

மனோகரன் கூறி முடிப்பதற்கிடையில் சண்முகம் குன்றினான், “சாவித்திரி.....!”

மனோகரன் எழுந்து அவனுடைய வாயைப் பொத்தினான். “எதற்கும் தைரியமாக இருக்க வேண்டும். இங்கிருந்தே நீங்கள் கத்தினால், உங்களைச் சுற்றி ஆட்கள் மொய்த்துவிடுவார்கள். நீங்கள் அழுவதாலோ, ஆத்திரப்படுவதாலோ, நோய் தீர்ந்துவிடுமா?”

மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தன் அழகையை நிறுத்தினான் சண்முகம்.

“மாஸ்டர்! இங்கு வந்ததின் பின்புதான் உங்கள் சதையை நான் அறிந்தேன். அதற்காக சாவித்திரியின் மீது விசேட அக்கறை எடுத்தேன் இங்குள்ள டாக்டர்கள் பயப்படுவதைப்போல், மோசமான வியாதியல்ல அது நோயாளியும் எங்களுடன் ஒத்துழைத்தால், விரைவிலேயே குணமாகிவிட்டலாம். எங்களால் ஆனமட்டும் முயன்று பார்த்தோம். உங்கள் சாவித்திரியின் பிடிவாதத்தை மட்டும் மாற்ற முடியவில்லை. ஊசி மூலம் செலுத்தும் மருந்தைத் தவிர, வேறு மருந்தையோ சத்துள்ள உணவையோ உட்கொள்வதில்லை. நேற்றுத் தொடக்கம் அறிவுகெட்டு, அடிக்கடி மயக்கம் வந்துகொண்டிருக்கின்றது. இந்த நிலையை நீடிக்கவிடுவது மிக மிக அபாயம். மற்றைய டாக்டர்களைக் கலந்துகொண்டு இரத்தம் செலுத்துவதற்கு முயன்றும்,

சாவித்திரியின் துரதிர்ஷ்டம், எவருடைய இரத்தமும் ஒத்து வரவில்லை. கொழும்பிற்குத் தந்தியனுப்பியிருக்கின்றோம்! இன்னும் சில மணி நேரத்தில் இரத்தம் வரலாம்.” கடமையுணர்ச்சியுடனும், கருணை நெகிழ்ச்சியுடனும், விபரங்களைக்கூற விரும்பாதவன் போல் தயங்கித் தயங்கிக் கூறினான் மனோகரன்.

இாங்கும் சக்தியையே சண்முகத்தின் இதயம் இழந்து விட்டிருந்தது; அழுது குழறும் பழக்கத்தை மறந்தவன் போற் காணப்பட்டான். கண்கள் மட்டும் எதையோ வெறித்து நோக்கியபடி இருந்தன.

திடுமென என்ன செய்வானோ என்று நினைத்துப் பயந்தபடியிருந்தான் மனோகரன்.

நீண்ட மௌனத்தைக் கலைத்துக்கொண்டு சண்முகம் பேசினான், “மனோர்! என் இரத்தத்தையும் ஒருதடவை பரிசோதித்துவிடு. சரியாக இருக்குமானால், அதையே சாவித்திரிக்குச் செலுத்தலாம்.”

மனோகரன் மறுத்தான். “வேண்டாம் மாஸ்டர். உங்களுக்குத் தேவையான இரத்தமே உங்கள் உடலில் இல்லை. பிரயாணத்தின் காரணமாகக் களைத்துப்போயுமிருக்கின்றீர்கள். இப்பொழுது உங்களிடமிருந்தே இரத்தத்தை எடுப்பது நல்லதல்ல.”

“என் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவள் உயிர் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும்போது நல்லது, தீயதைப் பற்றிப் பேசுகின்றாயே!”

மனோகரன் மௌனமாகவே இருந்தான்.

“ஒத்துவருமானால், ஒரு சிறிய அளவையாவது இப்போது செலுத்த ஏற்பாடு செய். கொழும்பிலிருந்து இரத்தம் வந்தவுடன் இருவருக்குமே பயன்படுத்தலாம்” சண்

முகம் கெஞ்சினான்; மன்றாடினான்; காவில்விழாத குறையாக கேட்டுக் கொண்டான்.

மனோகரன் மசியவில்லை.

“எனக்கு நல்லதல்ல என்று சொல்லி எங்கள் இருவரையுமே சாகடிக்க முயல்கின்றாய். உன்னை வளர்த்தது. ஆளாக்கி, டாக்டராக்கிய உன் அக்காமேல் ஆணையாகச் சொல்கின்றேன். என் சொல்லைத் தட்டாதே!

மனோகரன் பணிந்தான்.

சண்முகத்தின் இரத்தம் சாவித்திரிக்குச் செலுத்தப் பட்டபோது, அவள் உடம்பு சிறிது துடித்தது. சண்முகத்தின் இதயம் துடித்தது!

அவள் புரண்டு படுத்தாள்; அவன் மிரண்டு நோக்கினான். மெல்லக் கண்களை விழித்துப் பார்க்க முயன்றாள்; சொல்லமுடியாத சோகத்தில் சிக்கித் தவித்தான் சண்முகம்.

காறித் துப்புவாளா? அல்லது கனிந்து நோக்குவாளா? என்ற பயத்தில் நெஞ்சு துடிதுடிக்க, நினைவு படபடக்க, தேகம் நடுநடுங்க சண்முகம் நின்றபோது—

சாவித்திரியின் கண்கள் மலர்ந்தன; ஆச்சரியத்தால் அகல விரிந்தன. எதிரே, டாக்டர் மனோகரனுக்கு அருகே நிற்பது யார்? அவனை ஆளவந்த தெய்வமா?

சொர்ந்து துவண்டு கிடந்த உடம்பு முழுவதும் ஆப்போதுதான் புத்தம் புது இரத்தம் பரவுவதைப் போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

“நீங்கள் வந்துவிட்டீர்களா?” நோயினால் மெலிந்த குரலல்ல அது; நிறைவினால் பொலிந்த குரல். அந்தக் குர

விலை குயிலும் கிரியும் குலாவியதைச் சண்முகம் உணர்ந்தான்.

“வந்துவிட்டேன் சாவித்திரி, உனக்கு வாழ்வளிக்க வந்துவிட்டேன். உன்னை என்னுடையவளாக்க வந்துவிட்டேன். காலமெல்லாம் கைகோர்த்து காதல் நடனம்புரிய வந்துவிட்டேன். நெஞ்சருகி, நினைவுருகி, உடலுருகி, உயிருருகி உன்னை நீயே மாய்த்துக் கொள்ளவிருந்த இந்த இறுதி நேரத்தில் ஒடோடியும் வந்துவிட்டேன். காலனுடன் வாதாடித் தன் கணவனின் உயிரை மீட்டு வந்த சாவித்திரியைப் போல், காலனுடன் போராடி என் இனிய சாவித்திரியின் உயிரைக் காப்பதற்கு வந்துவிட்டேன்” என்றெல்லாம் தன் இதயத்து இன்ப உணர்ச்சிகளை அவளிடம் கொட்டித் தன் அன்புச் சங்குவினால் அவளைக் கெட்டியாகக் கட்டிவிட எண்ணியிருந்தான் சண்முகம்.

முடியவில்லை. துக்கம் தொண்டையை அடைத்து வார்த்தைகளை அழுக்கியது.

தன் புறக்கணிப்பினால், தன் சந்தேகத்தினால், தன் அவசர புத்தியினால், வலிவிழந்து, வனப்பிழந்து வாழ்விழந்து வாடிக்கொண்டிருக்கும் அந்த வண்ணமலரைக் கண்டதும் அவன் இதயம் கரைந்து கண்ணீராக ஒழுகியது.

அருகில் டாக்டர் நிற்கின்றார் என்பதையும் மறந்து சாவித்திரியின் கட்டிலருகே சென்று அவளை அப்படியே அள்ளி அணைத்தான். உரிமையுடன் சண்முகத்தின் மார்பில் சாய்ந்தபடி அவளை ஏறிட்டு நோக்கினாள் சாவித்திரி.

இடைக்கிடை சொட்டுச் சொட்டாக விழுந்த கண்ணீர் இப்போது ஆரூகப் பெருகியது. சண்முகத்தின் கண்ணீரால் சாவித்திரியின் கன்னங்கள் நனைய, சாவித்திரியின் கண்ணீரால் சண்முகத்தின் மார்பு நனைய, இருவருமே அந்தக்கண்ணீர் வெள்ளத்தில் முழுகி எழுந்து தத்தம் குறைகளையும் கறைகளையும் கரைத்துக் கழுவிக்கொண்டனர்.

அவன் அவனைப் பார்த்தான்.

அவள் அவனைப் பார்த்தாள்.

வெறும் வாய்ச்சொற்கள் என்னபயனும் விளைவிக்கமுடியாத அந்தப் பேரின்ப நிலையில், உலகத்தின் காதல் பாணைகள் அத்தனையையும் அந்த இரண்டு சோடிக் கண்களும் பரிமாறிக்கொண்டன.

அவனுடைய கண்களின் சூரியஒளியை அவன் பருகினான், சாவித்திரியின் சந்திர வதனத்தை அவன் தன் கண்களுள் நிறைத்தான். இன்பப் பெருமிதத்தால் இருவர் மரீபும் விம்மித் தணிந்தன,

நினைக்க வேண்டியவற்றை மறந்து, மறந்து போனவற்றை நினைத்து, நிமிடங்களை யுகமரக்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

“அக்காவையும் அத்தானையும் இப்பொழுதே அழைத்து வருகின்றேன். தம் இலட்சியம் நிறைவேறியதைக் கண்டு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைவார்கள் தெரியுமா?” என்று கூறிக்கொண்டே டாக்டர் மனோகரன் வெளியே சென்றது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

அதோ! இன்ப ஏணியின் உச்சியில் ஏறி ஆகாச ஊழ்சலில் ஆனந்த நடனம் ஆடுகின்றார்கள்; சொர்க்கத்தை நிறைத்துள்ள இன்பப் பெருவெள்ளத்தில் இணைபிரியாது நீச்சல் அடிக்கின்றார்கள்.

அவர்களுடைய தனிமையை நாம் கலைக்கவேண்டாம். மெளனத்தைக் குலைக்கவேண்டாம். காலம் முழுவதும் கண்ணீரால் நீந்தியவர்கள் இனியாவது களிப்புடன் வாழட்டும். கண்ணீராலும் செந்நீராலும் அவர்கள் கட்டியெழுப்பிய காதற்கோட்டை, உலகத்துக் காதலர்கட்கெல்லாம், ஒளியூட்டி, உணர்வூட்டி, வழிகாட்டட்டும்.

விற்பனையாகின்றது.

புத்தொளி எழுதிய
கட்டுரைக் கதம்பம்

இதில் மேல் வகுப்பு மாணவர்களுக்காக எழுதப் பட்ட 20 கட்டுரைகள் இருக்கின்றன. ஈழத்தப் பத்திரிகைகளின் ஏகோபித்த பாராட்டைப் பெற்றது இந்நூல். விலை ரூ. 1-75

விரைவில் வெளிவருகின்றது.

இலக்கியம், சமயம், சமூகம், அரசியல் ஆகிய துறைகளில் முன்னோடிகளாக இருக்கும் 20 சிங்கள, தமிழ், முஸ்லீம் பெரியார்களை நேரில் சந்தித்து அவர்களின் கவையான அனுபவங்களை எழுதிய நூல்.

சந்தித்தேன்! சிந்தியுங்கள்!!

எழுதியவர்:- புத்தொளி

விலை ரூ. 1-50

விற்பனையாக:

ஸ்ரீ லங்கா புத்தக நிலையம்
234, சே. கே. எஸ். ரோட்,
யாழ்ப்பாணம்.

தமயந்திப் பதிப்பகம்
அச்சுவேலி.

